

Linh Thao 98

Linh Thao là một giữa nhiều phương thức cảm phòng trong Giáo Hội, chào đời đã hơn bốn thế kỷ rồi, trong nội kinh nghiệm nội tâm của thánh Inhã Loyola, nhằm thao luyện cho linh hồn, tức là thực tập, trao đổi và bồi dưỡng cho đời nội tâm.

Sống trọn kế hoạch của Chúa là mưu cầu hạnh phúc cho chính mình.

Thư ngỏ

Kính thưa quý vị,

Tập san Linh Thao 98 này tới tay quý vị là số thứ bảy, đánh dấu những khóa tĩnh tâm linh thao theo phương pháp của Thánh Inhã Loyola được thực hiện trong bảy năm vừa qua, với tất cả những cố gắng và lòng tin tưởng, phó thác tuyệt đối của chúng tôi vào Đấng Tối Cao. Cùng với rất nhiều sự góp sức, giúp đỡ, khuyến khích và cầu nguyện của quý cha, quý sơ, tín hữu, bạn bè v.v... ở khắp năm châu.

Sau khóa tĩnh tâm mùa chay 1996, một số anh chị em tham dự viên khao khát được sống tinh thần Inhã, muốn đáp lại lời mời gọi hãy vác thánh giá với Thầy Giêsu, lời mời gọi mọi tín hữu hãy mở lòng ra để cuộc biến đổi nội tâm được tiếp tục triển nở, nên đã cùng ngồi lại để nâng đỡ nhau trên con đường đồng hành với Chúa Giêsu, thế là nhóm được ra đời với sự hướng dẫn của cha Julian Elizalde Phạm Công Thành, SJ.

Nhóm được anh chị em đặt tên là Nhóm Inhã. Sau khóa tĩnh tâm mùa chay 1997, Chúa Thánh Thần gửi đến cho nhóm chúng tôi một món quà quý giá, một ân sủng đặc biệt mà Thiên Chúa trao tặng cho nhóm chúng tôi, đó là cha Josef Ngô Công Hoan, SJ, làm linh hướng cho nhóm. Nhóm chúng tôi hân hoan vui sướng chào đón cha. Tạ ơn Chúa. Cầu xin Thiên Chúa là Nguồn Tình Yêu luôn ban cho cha tràn đầy Tình Yêu và Ân Sủng trên bước đường phục vụ Thiên Chúa.

Anh chị em thân mến,

Giáo Hội luôn mời gọi chúng ta hãy Yêu Thầy Giêsu và kết thân với Thầy. Vậy đâu là dấu chỉ chúng ta đang thật sự sống, yêu và kết thân với Thầy Giêsu trong tinh thần nghèo khó, hiền lành, hy sinh, khiêm nhường, hòa thuận....? Chúng ta đang sống trong mùa chay, anh chị em hãy cùng chúng tôi "lên núi" để được Thầy hướng dẫn, chỉ bảo, chăm sóc, vỗ về và thêm sức cho. Những ngày này là cơ hội để chúng ta nhìn lại chính mình, qua tấm gương Giêsu, xem một năm trôi qua mình có tiến triển tốt đẹp hơn trên con đường theo Thầy? Chắc chắn chúng ta sẽ nhận được nhiều Ôn An Ủi trong Ân Sủng Chúa Thánh Thần.

Trong tinh thần chuẩn bị đón mừng Năm Thánh 2000, chúng tôi kính chúc quý vị và anh chị em một năm tràn đầy Ôn Chúa Thánh Thần. Nguyện xin Bình An và Hiệp Nhất cho chúng ta.

Kính,

Thay mặt anh em tổ chức,
Trương

Linh thao 2

Trong số này:

Thư ngỏ	2
Tôi tìm lại tôi...	3
Đêm Thánh...	5
Sức mạnh của....	5
Đức Giêsu không...	6
Tạ ơn	7
Lời nguyện cầu...	8
Gợi ý cầu nguyện	12
Ngài thích giao...	17
Những khao khát	18
Kỷ niệm....	19
Đức Giêsu, Đấng...	20
Tâm sự	24
Làm theo ý Chúa	27
Sống là yêu...	28
Đích	30
Dâng lời....	31
Tiếng gọi....	32
Trái cây (thơ)	34
Những điểm...	35
Thăm Mẹ Lavang	37
Gặt hái	38
Thiên Thần (thơ)	39
Trần đầy	40
Tâm sự một....	41
Tâm sự dâng.....	42
Bé Dương rước....	43
Phút hồi tâm	44
Cô có phải...	45
Số táo quân	46
Thông báo	47
Thư tín	48
Danh sách	50
Mục đích	51

Tôi tìm lại tôi trong ánh mắt Chúa

- Tôi chính là người đó - "ego eimi" (Joh.9,9)
- Tôi không phải là người đó - "ouk eimi" (Lk.22,58)

Ngài không để ông quẩn quaoi với câu hỏi:

Lỗi tại ông hay tại cha mẹ ông mà ông phải mù lòa?

Lỗi tại ông hay tại ai mà cuộc đời ông lắm thương đau?

Phép lạ chữa lành thật kỳ lạ:

Chúa lấy bùn trét lên mắt ông và sai ông đi rửa tại Siloach.

Ông trở về không những với đôi mắt sáng mà ông còn nhìn ra được ông là ai.

Giữa đám người bàn tán xôn xao:

Ông là ai?

Ông có phải là người mù khốn khổ, một người hành khất vô tên tuổi vẫn ngồi ăn xin trên đường phố chúng ta?

Mặc cho đời mĩa mai bàn tán,

mặc cho dư luận nhỏ to,

ông đồng đặc tuyên bố:

Tôi chính là người đó.

Ông không xấu hổ về quá khứ của mình.

Ông không mặc cảm về thân phận mù lòa ngày trước.

Từ lần gặp gỡ Đức Kitô,

Chúa không những cho ông được thấy,

mà còn cho ông nhận ra được mình.

Trong đôi mắt Chúa,

ông không phải là người hành khất vô dụng,

một người mù vô tương lai,

Trong đôi mắt Chúa,

ông là một người con của Chúa,

một người được chữa lành,

và được yêu thương.

Trong đôi mắt Chúa,

ông là một con người có giá trị,

nên ông tìm ra được ông là ai,

Một người mù ngồi bên vệ đường
Ông mang thân phận từ khi mới sinh,
nên người ta bàn tán chỉ trỏ:
lỗi tại ông?
hay lỗi tại cha mẹ ông mà ông phải mù lòa?

Một người mù vô tên tuổi,
hòa lẫn trong đám người ăn xin bên vệ đường.
Ông ngồi đó,
xin chút lòng thương xót
đếm từng đồng tiền bố thí.
Với đôi mắt mù lòa,
có lẽ ông chẳng dám ngược mặt nhìn lên,
có lẽ ông chẳng dám hy vọng cho ngày mai.

Ông ngồi đó,
âm thầm, ẩn nấp trong đám người cùng khổ
ngửa bàn tay
để sống cho qua ngày đoạn tháng.

Một hôm, Chúa đi ngang qua đó.

nên ông không phải mặc cảm với quá khứ,
nên ông có thể thẳng thắn, dũng dạc tuyên
bố:

Tôi chính là người đó!

* *

Câu chuyện khác kể về một người sáng
mắt,

một người được tín nhiệm,
một người có tương lai.

Câu chuyện đó kể về Phêrô:

Phêrô theo Thầy xa xa vào sân thầy
thượng tế.

Trời vào lạnh,

Phêrô tìm hơi ấm bên đông lửa.

Một người đây tố nhận ra ông.

Bà quả quyết: Ông cũng là một người
trong bọn họ!

Phêrô chối phăng: Tôi không phải là người
đó!

Bà quả quyết lần thứ hai,

Phêrô lại chối mạnh hơn: Tôi không phải
là người đó!

Sau ba lần chối Thầy, gà liền gáy,

Chúa quay lại nhìn ông

Ông nhớ lại lời Thầy đã báo trước

Ông đi ra và khóc nức nở.

Phêrô sợ hãi,

ông không muốn liên lụy.

Ông đánh mất căn tính của mình vì sợ phải
liều mạng.

Ông từ chối mối liên hệ với Thầy,

nên cũng đánh mất chính mình:

Tôi không phải là người đó!

Chỉ khi bắt gặp ánh mắt Chúa

Phêrô mới tìm lại được mình.

Trong đôi mắt Chúa,

những giọt nước mắt chảy xuống,

ân nã,

tẩy sạch những gì ông tìm về với chính
mình,

để bình an nhìn lại mình

và khám phá ra: ông là ai.

Trong đôi mắt Chúa,

Phêrô không phải tủi nhục phủ nhận con
người mình,

hạ mình xuống thành một con người vô
danh

không có quá khứ

và cũng chẳng có tương lai.

Trong đôi mắt Chúa,

Phêrô can đảm đứng lên

chấp nhận thách đố,

nhận liên kết với Thầy

để tìm lại con người của mình

và làm lại một cuộc đời cho có ý nghĩa.

* *

*

Trong đôi mắt Chúa,

mỗi người chúng ta tìm lại được con người
mình.

Tôi không phải mắc cỡ với quá khứ,

tôi không phải trốn chạy trước lời bàn tán
của người khác.

Trong đôi mắt Chúa,

tôi chính là người đó,

một con người có quá khứ

và cũng là con người được chữa lành,

được cứu chuộc

và yêu thương.

Mallersdorf, mùa vọng 1997

Ngô Công Hoan SJ

B. Heinen

Đêm Thánh Năm Hai Ngàn

Vào đêm Thánh Vô Cùng
Năm Hai Ngàn hạ xuống
Chuông giáo đường còn vọng
Nhân gian đón tin mừng

Dân chiến về hang cỏ
Sa mạc thành biển dâu
Thiên Thần bay đầy đó
Vì sao như hỏa châu!

Bầy dã thú biết nơi
Rời cội tổ tông xưa
Theo loài rắn sa tội
Vào hỏa ngục đêm mưa

Người đem theo xấu hổ
Vào giáo đường ăn năn
Nắng xuyên vòm cửa sổ
Đầy màu sắc vinh danh

Đoàn chiến ngoan vội vã
Zây phục hai bên đường
Mười bốn chặng Thánh Giá
Mười bốn nghiệp phi thường

Nghiêu Minh

Những thánh tích chạm tro
Ghi những lời nhiệm màu
Tình cầu đang chờ đợi
Ngày Phán Xét sau cùng

Đêm nay nghe tiếng nhạc
Người trở về ngồi bên
Ngọn nến tàn cháy lại
Cùng chia sẻ Phục Sinh

Bầy dã thú ngoan ngu
Vườn địa đàng phũ hoang:
Cây táo xưa đứng rũ
Nhớ về cặp tình nhân

Sau Đêm Thánh Vô Cùng
Mùa nho người đã hái
Và bình an đem lại
Nhã nhạc rộn tung bừng.

Sức mạnh của cầu nguyện

Một số cuộc nghiên cứu mới đây chứng minh rằng cầu nguyện và niềm tin vững chắc vào Thượng Đế có thể khiến nhiều người khỏi bệnh hiệu nghiệm hơn là dùng thuốc.

Cô Kathleen Burghardt ở Tamarac, Florida, bị ung thư vú đã được chữa khỏi nhờ huyền nhiệm của lời cầu nguyện. Cô đã từ chối lời yêu cầu giải phẫu của bác sĩ. Thay vào đó, theo sự hướng dẫn của một chuyên gia, cô về nghỉ tại nhà, cầu nguyện, và luôn tin tưởng rằng mình đang được lành bệnh. Và cô tin chắc như vậy.

Quả nhiên, các bác sĩ rọi quang tuyến X đã thấy cô khỏi thật. Rồi bốn năm sau đó, càng ngày càng có nhiều bác sĩ tin rằng lời cầu nguyện cá thể chữa bệnh. Bác sĩ David Larson, Giám Đốc Viện Nghiên Cứu Bảo Vệ Sức Khỏe ở Rockville, Maryland, tuyên bố rằng: "Thượng Đế rất tốt cho các bạn", và rằng có thể một ngày nào đó, thay vì nói "uống hai viên Aspirin và gọi tôi vào buổi sáng" thì chúng ta nói "hãy đọc hai kinh nguyện....".

Đức Giêsu

không bao giờ

nói:

Không bao giờ có ai tôn trọng kẻ khác như Ngài.

Đối với Ngài, kẻ khác luôn luôn tốt hơn nhiều so với những gì mà ngay cả những bậc khôn ngoan và những nhà thông luật thường ưa hạ thấp xuống. Ngài luôn luôn nhìn thấy trong mỗi con người mà Ngài gặp, dù là đàn ông hay đàn bà, một mảnh đất hy vọng, một hứa hẹn sống động, một khả năng thực hiện kỳ diệu, một con người được mời gọi để tiến đến một tương lai mới mẻ, dù người ấy có nhiều giới hạn, có bao lỗi lầm và đôi khi cũng nhiều tội ác. Đôi lúc Ngài còn nhận thấy trong con người ấy những nhiệm màu ẩn kín mà Ngài chiêm ngắm trong tâm tình mến dâng.

Ngài không nói: Người đàn bà này lằng nhằng, lằng lờ, dở chứng. Chính những định kiến đạo đức cha truyền con nối của của xóm làng đã ghi dấu bà như thế. *Nhưng bà ta cũng chỉ là một người đàn bà. Và Ngài đã xin bà một ly nước và cùng trò chuyện với bà.* (Ga. 1-42)

Ngài không nói: Chị này là một người đàn bà ngoại tình. *Nhưng Ngài lại nói:* "Thầy không lên án con. Con hãy về đi và đừng phạm tội nữa". (Lu. 8, 43-48)

Ngài không nói: Bà kia đang sờ vào áo choàng của Thầy là một người khùng. *Nhưng Ngài lắng tai nghe bà, chuyện vãn với bà và chữa bà lành bệnh.* (Lc. 8, 43-48)

Ngài không nói: Bà lão đang bỏ đồng tiền vào trong hòm dâng cúng cho nhà thờ là một bà già mê tín. *Nhưng Ngài lại nói:* Bà

ta thật là xuất chúng. Hãy noi gương hào hiệp của bà. (Mc. 12, 41-44)

Ngài không nói: Mấy đứa nhỏ này quấy rầy quá. *Nhưng Ngài lại nói:* Hãy để chúng lại với Thầy và hãy ráng giống như chúng. (Mt. 19, 13-15)

Ngài không nói: Ông này là một công chức bất hảo chỉ biết nịnh trên đạp dưới và bòn rút đám dân đen để vinh thân phì gia. *Ngài đã đến dùng cơm tại nhà ông ta và quả quyết Ông Cứu Độ đã xuống trên nhà của ông.* (Lc. 19, -0)

Ngài không nói như những người xung quanh: Người mù này hẳn phải đền tội của chính mình hay của cha ông mình. *Nhưng Ngài lại bảo mọi người đều lầm và Ngài đã làm cho mọi người, các môn đệ của Ngài, các nhà biệt phái và những người pharisiêu phải sống sót khi Ngài giảng rành rẽ cho họ thấy rằng, ông ta được hưởng bao nhiêu hồng ân của Thiên Chúa "Để công việc của Thiên Chúa được hiện tỏ" (Yn. 3, -21)*

Ngài không nói: Người lính Lamã này là kẻ xâm lăng. *Nhưng Ngài lại nói:* "Thầy chưa thấy một lòng tin nào lớn như thế này ở Israel" (Lc. 7, 1-10)

Ngài không nói: Nhà thông thái này là một nhà trí thức viễn vông. *Nhưng Ngài đã dẫn lối cho ông ta đến một cuộc tái sinh tinh thần.* (Yn. 3, 1-21)

Ngài không nói: Hắn là một tên cướp.

Nhưng Ngài lại nói: Ngày hôm nay con sẽ ở với Thầy trên Thiên Đàng. (Lc. 23, 39-43)

Ngài không nói: Tên Giuda này mãi mãi sẽ là một kẻ phản Thầy. **Nhưng Ngài đã** ôm vào lòng và nói: *Bạn thiết ơi.* (Mt. 26,50)

Ngài không nói: Gã bạo mồm này sẽ chối Thầy. **Nhưng Ngài lại nói:** *Phêrô ơi, con có thương Thầy không?* (Yn. 21, 15-17)

Ngài không nói: Các thầy cả thượng phẩm này toàn là những vị thẩm phán bất công, nhà vua này chỉ là bù nhìn, viên quan Lamã này thì hèn nhát, cái đám đông đang âm mưu chống Thầy là một bầy hạ lưu, những tên lính đang hành hạ Thầy là quân tay sai. **Nhưng Ngài lại nói:** *Xin Cha tha cho chúng vì chúng không biết việc chúng làm.* (Lu. 23, 34)

Đức Giêsu không bao giờ nói: Trong người này hoặc trong người kia, trong nhóm này hoặc trong nhóm nọ, không có một chút gì là tốt cả. Vào thời buổi này, Ngài sẽ không bao giờ nói: Ông này là một người bảo thủ, một kẻ tiến bộ, một người phe tả, một tên phát xít, một người vô đạo, một kẻ tiểu nhân. **Đối với Ngài,** những người khác, dù họ có thể nào đi nữa, dù những hành động của họ có sao đi nữa, dù họ có những địa vị, những tiếng tăm nào chẳng nữa, họ đều là những con người được Chúa thương mến.

Không bao giờ có người nào tôn trọng kẻ khác hơn Ngài, Ngài là kẻ độc nhất. Ngài là Con Một của Đấng hằng ban cho mặt trời chiếu rọi trên người lành và trên kẻ dữ. (Mt. 5, 48)

Lạy Chúa Giêsu Kitô, Con Thiên Chúa, xin thương xót chúng con là kẻ có tội!

**Giám mục Albert Decoutray,
tổng giám mục Lyon.**

Tạ ơn

*Phút cuối của một ngày
rời xa mọi lo lắng
yên lặng trong vòng tay
Ngài thương yêu trầu mến.*

*Con nhìn thấy tất cả
những biến cố cuộc đời
đã xảy đến cho con
từ khi được sinh ra
cho mãi đến bây giờ*

*Những ngày thơ ươm đêm
hạnh phúc bên cha mẹ
tưng tăng nơi học đường
Rồi đến lúc trưởng thành*

*Những cơn bệnh trải qua,
những phát sốt đam mê.
và những lần vấp phạm
những nhọc nhằn phải chịu,
những nhục nhã đã kham.*

*Những ngày dài hạnh phúc
những chuỗi cười vui tươi
những phần thưởng đã nhận
Ôi! Hạnh phúc tuyệt vời*

*Những trường phạt đắng cay
những thử thách nặng nề*

*Những câu vớt ứ an
những ngạc nhiên sung sướng*

*Tất cả đến với con
trong bàn tay của Thầy
thật nhiệm mầu kỳ diệu
chuyện chi cũng ích lợi
cái gì cũng nên hay*

*niềm vui, lòng rộng mở
nỗi buồn, mình lớn lên
tội lỗi, mình trưởng thành
yêu thương, mình bình an./.*
Nguyễn. (97)

Lời nguyện cầu của một người con

LTS. Năm 1998 là năm chúng ta kính Chúa Thánh Thần để chuẩn bị đón mừng Năm Thánh 2000. Chúng tôi chọn đăng hai đoản khúc dưới đây của LM. Nguyễn Trọng Tước: "*Lời viết của em Quyên, và Tâm sự của một người cha*" là dấu chỉ Ôn Thánh Chúa luôn hiện diện giữa chúng ta., Ngài hoạt động một cách âm thầm liên li và tuyệt diệu....

Trước khi vào đoản khúc.

Trong đời sống, hạnh phúc thật gần mà cũng thật xa, đau khổ có khi phải thật xa mà lại thật gần. Có khi hạnh phúc treo trên tầm tay, mà trái tim vẫn không nhìn thấy. Có khi âu lo mờ xa như trăng trên đầu núi, mà con tim cứ khắc khoải bồn khoăn. Đau khổ, hạnh phúc, gần hay xa là tùy nhịp đập của con tim mình. Có Ôn Thánh Chúa, con tim sẽ bình an và nhịp đập sẽ là hạnh phúc.

Nhiều khi khó định nghĩa được Ôn thánh là gì, vì Ôn thánh siêu nhiên không nhìn thấy. Vì vô hình nên Ôn

thánh như xa vời không thực tế trong cuộc sống thường ngày. Ôn Thánh là một quà tặng của Chúa. Giữa Chúa và Ôn thánh là một liên hệ có một là có cả hai. Khi người ta thấy Ôn Thánh sao mà xa vời đâu đâu ấy, thì người ta cũng thấy Chúa xa vời ở mãi tận đâu đâu ấy. Chúa như không thật, không gần con người, không nghe những khổ đau của con người.

Câu chuyện của bé Quyên cầu nguyện với Chúa, và cha của em, một cựu sĩ quan phi công, đã viết thư cho con mình, đối với tôi, đó là câu chuyện Chúa ở cùng chúng ta. Ôn Thánh là điều có thật. Ôn Thánh rất cụ thể. Ôn Thánh trực tiếp tới hạnh phúc của con người. Ôn Thánh không trừu tượng xa vời cuộc sống.

Tôi dành hai đoản khúc này để nói với bạn về Ôn Thánh bằng ngôn ngữ của hai người giáo dân. Hai đoản khúc này nói về thế nào là cầu nguyện, xin ơn, thế nào là sám hối, là tình yêu, thế nào là tội lỗi, hạnh phúc, là giáo dục gia đình, là Chúa ở cùng chúng ta. Như một cánh bướm tự do trong trời xanh sau những tháng ngày ảm mốc.

Câu chuyện xảy ra năm 1992 ở trại tị nạn Palawan, Philippines, nơi tôi làm tuyên úy. Tôi thấy cả người con lẫn người cha đều có những khổ đau và đều có những hạnh phúc. Có ngày tháng cũ và ngày tháng mới. Có lo âu chán nản và ánh sáng. Có yếu đuối và sức mạnh. Tôi nói với người cha hãy viết một cánh thư cho con gái như một quà tặng, vì trong đời khó có những quà tặng như thế lắm, và cánh thư ấy cũng sẽ là kỷ niệm cho chính ông. Ông đã viết. Đồng thời tôi cũng bảo em Quyên viết lại đơn sơ những gì đến từ con tim. Quyên đã viết.

Hôm nay, trong hai đoản khúc này, không phải ngôn ngữ của những nhà thần học nói về Ôn Thánh nhưng là của những giáo dân nói về Chúa, về hạnh phúc và đau khổ, về nước mắt, về bình an, về tuyệt vọng. Tôi xin gửi bạn, cách riêng đến những người con và những người cha, đến những gia đình có những hoàn cảnh tương tự những dòng chữ tôi đã cất giữ từ nhiều năm qua...

Lời viết của em Quyên

Sau khi đi tĩnh tâm về, tôi thấy tâm hồn thật thoải mái nhẹ nhàng, tôi thương mến tất cả mọi người chung quanh, bạn bè trong đoàn,

tôi thấy ai ai cũng dễ mến chứ không dễ ghét như trước kia tôi thường nghĩ. Đó là tại vì trong lòng tôi đang có sự hiện diện của Chúa và tình yêu.

Gia đình tôi đến đất Phi này được năm người, bố, tôi, em và hai người cậu (em ruột của má tôi). Thời gian đầu sống vui vẻ đầm ấm, nhưng cuộc sống tị nạn có những phức tạp, những sự lo lắng về tương lai, tiền bạc v.v..., đã làm con người trở nên ích kỷ và hay bần gắt. Và gia đình tôi đã không thoát khỏi điều này, những sự bất đồng ngầm ngấm đã phát xuất ra tự lúc nào giữa bố và hai cậu tôi. Sự chịu đựng nào cũng có giới hạn của nó, nó như một trái bom nổ chậm và đến lúc phải nổ tung lên. Một cuộc ẩu đả đã xảy ra trong gia đình tôi, trầm trọng đến nỗi như không thể nào hàn gắn được. Điều này đã làm cho tôi đau khổ vô cùng và tôi đang đứng trong thế kẹt, không có lối thoát.

Một bên là bố, một bên là cậu, tôi phải đối xử làm sao đây? Tôi phải làm thế nào để được lòng cả hai bên? Từ ngày xảy ra chuyện, bố tôi cấm không cho chị em tôi quan hệ với hai cậu, điều này đem đến cho tôi sự lo buồn và khó xử đến tột cùng. Dĩ nhiên tôi không thể bỏ bố, nhưng theo bố để bỏ cậu thì cũng không thể được. Vì thế chị em tôi vẫn lén bố qua lại thăm hỏi cậu. Và có một lần bố tôi biết được, ông giận lên và cho tôi một trận đòn chí tử. Tôi có cảm tưởng, ông đánh chị em tôi như thế để trả thù một điều gì đó đã làm ông tức tối ghê gớm. Chuyện xảy ra làm tôi có sự bất mãn với bố tôi. Tôi tự nghĩ, "tại sao bố lại cấm chị em tôi quan hệ với người thân, người có cùng huyết thống?". Và đầu tôi le lói một ý nghĩ "bố tôi quá cố chấp". Tôi có thể khẳng định điều này vì sau ngày xảy ra chuyện xích mích, cậu tôi đến xin lỗi bố tôi nhưng bố tôi đều làm lơ và có một lần muốn đuổi cậu tôi ra khỏi nhà khi cậu tôi tới xin lỗi. Từ đây tôi cảm thấy bớt phần kính nể đối với bố tôi và chị em tôi vẫn lén gặp cậu nhưng cẩn thận hơn không để bố tôi biết.

Sau khi đi tỉnh tâm về, tôi cảm thấy thương yêu và thông cảm cho bố tôi hơn và một sự ước ao đeo đuổi trong đầu tôi khi nghĩ đến

chuyện gia đình, đó là làm sao cho bố tôi đi tỉnh tâm. Khi biết cha có tổ chức thêm một khóa nữa, tôi có đi hỏi để xin cho bố tôi đi, được biết đã có đồng người ghi danh lắm rồi, tôi lo sợ không biết có ghi tên cho bố được không. Và kết quả xảy ra làm tôi bất ngờ, vì khi tôi hỏi cha lại đồng ý ngay, mặc dù số người đã quá đông và cha phải loại bớt ra.

Cám ơn Chúa một bước đã qua và còn một bước nữa là thuyết phục làm sao cho bố tôi đi. Về nhà tôi có nói chuyện và đề nghị mấy lần nhưng bố tôi đều từ chối, cứ lúc nào vui vui là tôi đề nghị nhưng ý bố tôi không muốn đi. Điều này làm cho tôi lo lắng vô cùng vì tính bố tôi khi quyết định một việc gì rồi thì không thể thay đổi. Và tôi không biết làm gì hơn nữa ngoài lời cầu nguyện cùng Chúa, "nếu ý Chúa muốn thì xin Chúa hãy sắp đặt cho bố con dự khóa tỉnh tâm này". Và điều vô cùng bất ngờ lại xảy đến với tôi lần nữa, đến ngày dự hai tối chuẩn bị trước khi đi tỉnh tâm thì bố tôi lại đồng ý đi, rất vui mừng nhưng tôi vẫn nơm nớp lo sợ ông đổi ý. Mọi việc đều tốt đẹp cho đến sáng ngày đi tỉnh tâm, trong lúc tôi đang sắp xếp quần áo và đồ dùng cá nhân cho bố tôi thì bố tôi nói là "bố đi vì bố sợ con buồn thôi chứ thật lòng bố không muốn đi tí nào". Tôi lại lo lắng trong lòng và tự nghĩ, "nếu vậy thì không biết bố đi có được ơn ích gì không?". Đang suy nghĩ miên man thì tôi chợt nghĩ lại, "bố đã chịu đi là tốt rồi, bây giờ hãy để cho Chúa lo lắng và sắp đặt theo ý Ngài". Sáng hôm sau bố tôi lên đường.

Khi bố tôi đi rồi, ở nhà tôi vẫn cứ lo lắng, không biết là bố tôi có cảm nhận được gì không, có sốt sáng không. Và điều làm tôi lo nhất là không biết bố tôi có chịu Phép Hòa Giải không, vì đã lâu lắm rồi bố tôi không xưng tội rước lễ. Với những sự lo lắng này, tôi không biết làm gì hơn ngoài việc góp lời cầu nguyện, xin Chúa ban cho

bố tôi dù chỉ một chút cảm nhận được tình yêu của Chúa dành cho con người, vĩ đại như thế nào và tình con người đáp lại cho Chúa ra sao mà thôi.

Ba ngày trôi qua trong lo lắng và ngày kết thúc của bố tôi đã đến. Một lần nữa, Chúa lại cho tôi một bất ngờ, và sự bất ngờ này thật là vĩ đại. Tôi còn nhớ thật rõ, tối hôm đó hai chị em đang ngồi trong nhà chờ bố tôi về thì bất ngờ bố tôi đẩy cửa bước vào, tôi chưa kịp lên tiếng thì bố tôi đã tiến tới ôm lấy chị em tôi và khóc. Tôi chưa bao giờ thấy bố tôi khóc nên khi thấy bố tôi khóc khi đi tĩnh tâm về thì tôi đã đoán biết điều gì xảy ra cho bố tôi. Quá ngạc nhiên và vui mừng nên chị em tôi cũng không cầm nổi dòng nước mắt, và trong dòng nước mắt bố tôi đã nói: "Bố xin lỗi hai đứa vì đã đánh hai đứa khi hai đứa qua thăm cậu". Từ ngạc nhiên này và vui mừng này đến ngạc nhiên và vui mừng khác, quá xúc động trước lời nói này tôi đã khóc nức nở vì vui sướng, tôi thầm cảm tạ Chúa và thầm dâng lên Ngài những giọt nước mắt vui sướng này, sau cùng bố tôi nói: "Ngày mai con kêu hai cậu lại nhà chơi cho bố xin lỗi hai cậu vì Chúa đã nói bố phải làm như vậy". Tối hôm ấy bố con tôi ngồi nói chuyện đến khuya. Và bố tôi có kể một đoạn như thế này: "Trong suốt buổi hòa giải bố vẫn quyết là sẽ không chịu hạ mình để làm hòa với hai cậu, bố có nói với cha và cha chỉ nói bố về cầu nguyện tìm ý Chúa. Và cầu nguyện cho đến lúc làm lễ, bố vẫn chưa thay đổi ý định. Cho đến lúc rước lễ thì cha nói: "Các con hãy đứng tại chỗ và cha sẽ mang Mình Thánh Chúa đến cho mỗi người. Thiên Chúa đến làm hòa với ta thế thì không có lý do gì ta không đến để làm hòa với người anh em". Câu này làm bố giật mình và làm bố phải suy nghĩ, ngay sau đó bố quyết định và hứa với Chúa về sẽ làm hòa với cậu. Và chợt bố thấy tâm hồn thanh thản và bình an lạ thường.

Tôi hẹn cậu tôi sau thánh lễ chiều ghé vào

nhà tôi vì bố tôi có ý định muốn làm hòa với hai cậu. Nghe tôi nói vậy, tôi thấy hai cậu tôi rung rung nước mắt. Suốt ngày hôm đó bố tôi cứ nói với tôi là phải nói như thế nào đây? Sao bố lo quá. Tôi cũng nói để trấn an bố tôi nhưng thực tâm tôi cũng lo lắng không kém, không biết là có được tốt đẹp hay không? Trong thánh lễ hôm đó tôi hết lòng cầu nguyện cùng Chúa cho mọi việc được tốt đẹp.

Tối hôm đó khi cậu tôi vừa bước chân vào nhà thì bố tôi đi ra, cũng có phần ngượng ngập, nhưng bất chợt bố tôi và hai cậu ôm chầm lấy nhau khóc. Quá ngỡ ngàng trước sự việc xảy ra và quá vui sướng, tôi và em tôi cũng khóc, thế là gia đình tôi, năm người khóc trong vui mừng của sự đoàn tụ. Sau đó chúng tôi ngồi lại bàn, bố tôi nói lời xin lỗi cậu và cậu nói lời xin lỗi bố. Hai bên hỏi thăm qua lại về đời sống và sinh hoạt hằng ngày trong trại. Lòng ai cũng hoan hỷ và cùng nhau thăm cảm tạ Chúa.

Riêng tôi, tôi không sao diễn tả được sự vui sướng này. Ước mơ của tôi qua bao ngày tháng chừng như không bao giờ được mà nay lại trở thành sự thật. Đôi lúc thấy sự thật mà tôi tưởng như đang mơ, hồn tôi cứ lâng lâng vui sướng. Đến bây giờ tôi nhận biết rằng: "Đối với Thiên Chúa không việc gì mà Ngài không thể làm được. Với Ngài sắt cũng phải mềm". Thánh Gioan đã định nghĩa rằng: "Thiên Chúa là Tình Yêu", thật đúng như vậy, ở đâu có Chúa ở đó có tình yêu, ở đâu có Chúa ở đó có bình an.

Tâm sự một người cha

Sau khi xảy ra sự bất hòa giữa mấy anh em, tôi quyết định giữ trong lòng sự thù hận, quyết cắt đứt tình huynh đệ, nên nghiêm cấm các con tôi không được tiếp xúc với hai cậu của chúng, tôi dạy các con tôi: "Tao thề sống chỉ mặt, chết chỉ mồ, không đội trời chung với lũ chúng nó. Tao mà thấy đứa nào qua lại với chúng nó tao giết chết".

Và rồi hậu quả của sự đe dọa là một trận đòn chí tử cho con bé út chỉ vì dám cãi lời bố, tôi cảm Thấy thỏa mãn phần nào với lòng thù hận đang nung nấu trong tôi, kể từ khi biết chắc rằng các con tôi đã không dám liên hệ gì với các cậu của chúng.

Sau khi được ân sủng của Chúa khi Ngài nói với tôi: "Hỡi con! Cha đã hạ mình xuống để đến với con, vậy mà con lại ngăn ngại khi đến với Cha qua người anh em của con". Tôi đã quyết định và nói với Ngài: "Con hứa với Chúa là khi về đến nhà con sẽ xin lỗi các con trước về những sai sót trong giáo dục con bằng bạo lực mà không biết là mình đang dẫn chúng nó vào con đường thù hận. Sau đó con nhờ nó mời các cậu lại để con làm hòa và xin lỗi về những gì con đã cư xử với hai cậu của nó".

Qua biến cố, Ngài đã cho tôi nhìn lại con người tôi một cách rõ nét. Trách nhiệm của tôi mà Chúa giao phó cho là giáo dục và nuôi dưỡng chúng nên người, thế nhưng vì lòng hận thù, tôi đã trở thành một người cha độc tài và tàn bạo ngay cả với con cái mình, tôi đã dùng bạo lực để bắt các con tôi phải cúi đầu tuân lệnh, dù là một lệnh thiếu đạo đức và trái luật Chúa, mà không được quyền có ý kiến.

Đáng lý tôi phải là người hướng dẫn và giáo dục chúng trong ân sủng và ơn thánh Chúa trong việc đạo đức thì tôi lại xem thường điều đó, đáng lý tôi phải khuyến khích và

động viên chúng tham gia các sinh hoạt đoàn thể và tham dự thánh lễ, cầu nguyện mỗi ngày thì ngược lại tôi còn la rầy và răn đe khi các con tôi "quá tích cực công việc" của đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể, và nhà xứ v.v...

Từ sau ngày tỉnh tâm trở về tôi thấy tâm hồn bình an một cách kỳ lạ, không nóng giận trước những lỗi lầm thường ngày của các con, biết lắng nghe những ý kiến của con cái, và một điều tôi cảm nghiệm rõ nhất, đó là chấp nhận và yêu đời hơn với kiếp sống của kẻ bị từ chối quyền tị nạn, vì tôi nghĩ rằng mọi ngày trong cuộc đời tôi đều là của Chúa ban cho và dĩ nhiên, cuộc đời sẽ đáng yêu hơn một khi có ân sủng của Ngài mỗi ngày trong cuộc đời mình. Một điển hình là hôm thứ bảy, trong khi đi rước kiệu hoa cuối tháng Đức Mẹ tôi lại gặp luật sư của JRS (Jesus Refugee Service) đã phỏng vấn để làm bổ túc kháng cáo cho tôi lúc 10 giờ sáng ngày thứ sáu 29/5, ông ta cho tôi biết một tin là có khoảng hơn 600 kháng cáo sẽ được sổ ra trong tháng tới, thứ hai này ông ta sẽ vào Cao Ủy để xem nếu có tên tôi trong danh sách kết quả thì ông ta sẽ không làm bổ túc kháng cáo cho tôi nữa, thế mà tôi vẫn đứng đưng trước tin sốt dẻo đó, tôi không hề ngóng trông dù ông ta có hứa sẽ đến nhà tôi vào chiều thứ hai, mà hôm nay đã sau hai ngày vẫn chưa thấy ông ta trở lại. Cuộc sống của tôi lúc này là: Lạy Chúa xin cho con biết phó thác cuộc đời trong tay Người và xin Người hãy nhồi nắn theo ý định của Ngài".

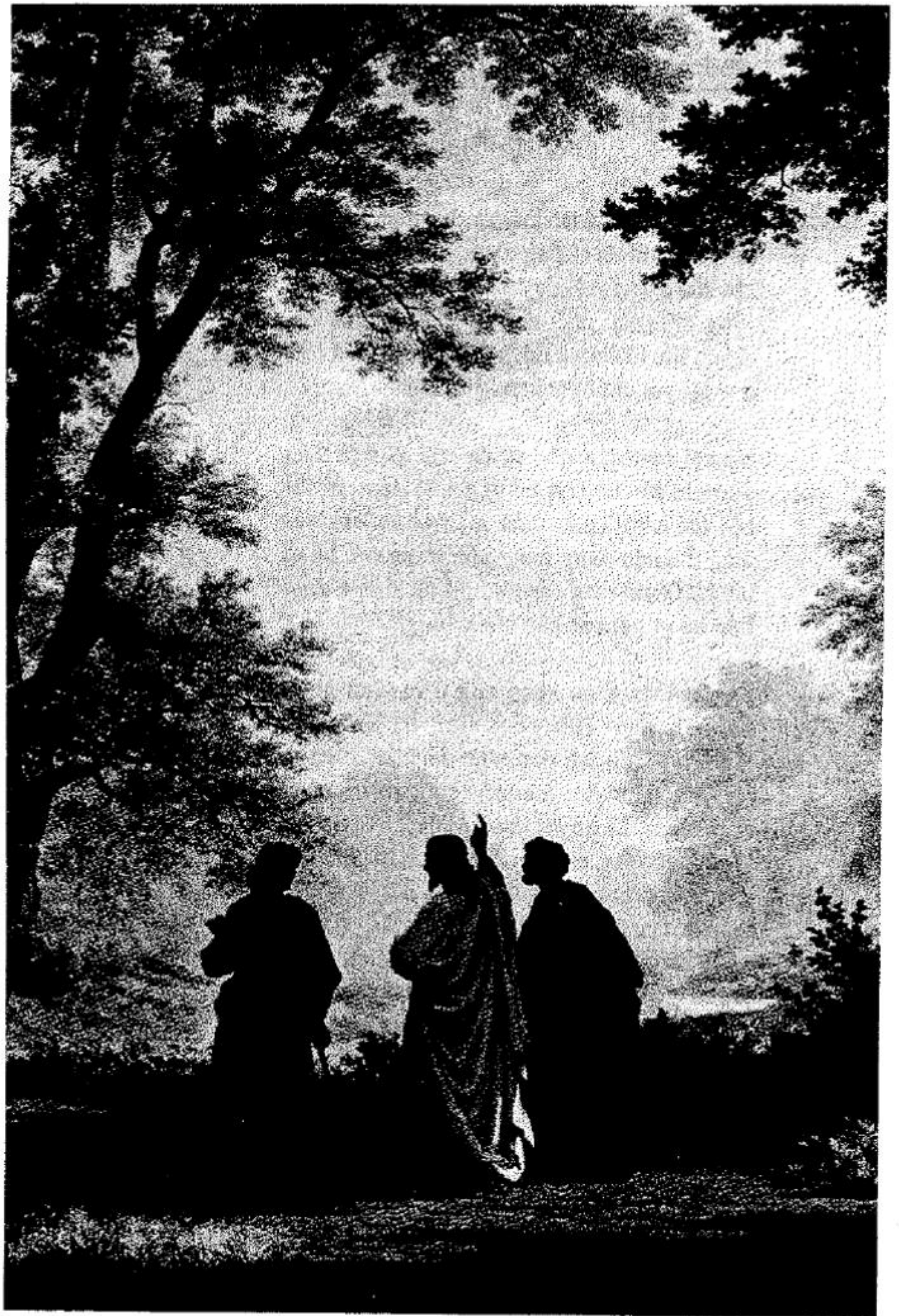
-Ba à, con nghĩ ba cứ thử đi tỉnh tâm một lần cho biết, vì dù sao...

- Tao đã nói mấy nhiều lần, tao không rảnh! Tao mà bỏ dạy bây giờ thì tội mấy đời hết.

- Con đâu bảo ba bỏ dạy, ba cứ thử xin phép Sister xem sao.

- Tao biết bả không cho. Phải như tuần trước thì tao cũng ráng đi cho mấy vui, khi tao nghỉ cả tuần thì sao mấy không nói cha

Gọi
Ý
Cầu
Nguyễn

Mộng vàng như đã tan mây
Nhọc nhằn ta bước lê trên đường dài
Nhưng này bạn hỏi có hay
Ngài đang chung bước trên đường Emmau

tổ chức tĩnh tâm, đến khi tao đi làm thì mày về hối tao, mệt quá!

- Tại có vài trục trặc nên cha mời đình, con nghĩ ba cứ thử lên xin Sister xem, nếu Sister không cho nghỉ thì thôi, vì đây là khóa cuối cùng mà nếu mình không đi được thì không còn cơ hội nào khác nữa đâu.

- Với tao điều đó đâu thành vấn đề, hơn nữa việc đạo đức là của mấy hội đoàn, tao ngoài đoàn thể không liên quan gì!

- Khóa nào cũng có những người ngoài hội đoàn ba à, ba cứ thử đi cho biết.

- Thôi được, sáng mai tao sẽ xin phép, nếu được thì tao đi cho mày vui, còn không được thì đó không phải là tại tao, OK, còn tiền lệ phí, mày nói cha làm sao thì nói, tao chỉ góp được 100pesos thôi.

- Được, ba cứ yên tâm để con nói với cha.

Mặt con bé có vẻ tươi hơn đôi chút khi thấy tôi có vẻ hơi đổi ý, kể từ sau khóa 9 tĩnh tâm về, nó tìm mọi cách để thuyết phục bố đi tĩnh tâm. Với tôi thì tôi còn lạ gì cái chuyện tĩnh tâm này, có thể chỉ là tĩnh tâm cầu nguyện rồi đọc sách thánh thôi chứ đâu có gì mà con bé úp úp mở mở: "ba cứ đi một lần cho biết..."

Tôi không thích cái không khí này, và tôi đã một lần đi tĩnh tâm ở đại chủng viện Thánh Giuse ở đường Cường Để năm 1970, nào là ăn ngủ, sinh hoạt phải theo giờ giấc v.v... đó là chưa kể phải nhức đầu về mấy cái chuyện cầu nguyện với suy gẫm cho nên với ba ngày tôi chịu không nổi nên rút lui sớm.

Sở dĩ mà tôi chấp nhận lời đề nghị của con gái tôi là vì tôi sợ nó buồn nếu tôi từ chối thẳng, chỉ bằng cứ đổ thừa là tại ba xin phép không được vậy là ổn thỏa vì tôi biết Sister sẽ không cho tôi nghỉ mà!

Thế nhưng một điều hoàn toàn trái ngược như tôi dự trù, ngay chiều thứ tư hôm đó tôi nhận được thư xấu ngoại quốc (trong trại tị

nạn các thư được phân loại như sau: Thư nội địa là thư trong nước Philippines. Thư ngoại quốc là các thư từ các quốc gia trên thế giới. Thư xấu là thư bị trả lại không có ai nhận. Thư bảo đảm là hàm ý nói thư có tiền). của bà cô ở Mỹ mà đã bị gián đoạn bốn tháng nay rồi, chiều thứ năm lại nhận thư ngoại quốc của thằng bạn mà hơn một năm nay kể từ ngày tôi bị đá (bị đá là bị rớt thanh lọc, không được quyền tị nạn) nó đã bỏ rơi tôi luôn vì thất vọng! coi như vấn đề tiền bạc tôi không còn lý do gì phản đối nữa, con bé hơn hờ ra mặt.

- Con nghĩ đây là ý Chúa muốn ba đi tĩnh tâm đó nên một lúc ba nhận hai thư... khỏe!

Sáng hôm sau con bé cứ nhắc lại một cách khéo léo trước khi bố đi làm:

- Nếu xin phép được ba ghé phòng IOM (International Organisation for Migrants) cho con hay nhé ba.

- Còn nếu không thì sao?

- Ba khỏi ghé cũng được, vì nếu ba xin nghỉ được thì con phải đi xin cha ghi tên cho ba.

- OK.

Một điều làm cho tôi phải giật mình mà đặt lại vấn đề vì nó hoàn toàn không như ý tôi nghĩ. Sister hiệu trưởng CADP, một bà sơ nổi tiếng là khó thì hôm nay lại "very generous"

-OK. How many days do you need? (Anh cần mấy ngày nghỉ)

-Two days. Monday and Tuesday. (hai ngày. Thứ hai và thứ ba)

- OK. I will pray for you and every one in this Spriritual Exercies and remember your teacher training at 7:00PM, room 1. Được rồi, tôi sẽ cầu nguyện cho các anh trong khóa linh thao, nhớ giờ tu nghiệp giáo chức là 7giờ tối đấy nhé, phòng số 1)

Tôi không thể nào quên được nỗi vui sướng và hân hoan trên khuôn mặt Quyên, khi con bé nhìn thấy cái gật đầu của tôi. Con bé nhắc lại bố trước khi tôi đi dự lớp teacher training:

-Cha dặn là có mặt ở staff-house lúc 7giờ rưỡi. Ba nhớ xin Sister ra sớm nhé ba.

Tôi là tổng thư ký của Hội Cựu Quân Nhân, vì thế chúng tôi thường có cuộc họp ban chấp hành vào chiều thứ bảy lúc 3giờ, nên con bé nhắc trước khi đi sinh hoạt Thiếu Nhi Thánh Thể:

- Ba nhớ về sớm đi lễ rồi về ăn cơm và còn xuống staff-house lúc 7:30, vì hôm nay vắng mặt thì cha gạch tên đó.

- Biết rồi nhắc mãi, tao đâu còn bé!

Tôi trở về dự thánh lễ lúc 5:30 chiều, tắm rửa xong lên đến nhà thờ mới 5:20, các em thiếu nhi đang giảng biểu ngữ chụp hình tặng báo Đường Sống nên tôi đứng ngoài nhà thờ, thì ông hội phó tới tìm tôi:

-Em về văn phòng hội gấp vì có hai an ninh Phi tới gặp ban chấp hành.

Trong ban chấp hành có tôi là người nói được tiếng Anh nên tôi đành phải theo ông ta, tôi hơi lưỡng lự.

-Ông X. đâu? Anh đi tìm ông X. đi, tôi phải đi lễ, nếu không có ông X. thì tôi đi.

-Nói thật, có ông X. ở hội nhưng anh không thích, bỏ lễ một bữa có sao đâu? Bây giờ họ tranh đấu đòi quyền tị nạn cho mình thì mình còn nhờ ai đây? Chúa đã bỏ để cho mình bị đá như vậy, Chúa không thương mình v.v.... Cuối cùng tôi đi theo ông ta, khi tôi đến thì có sẵn một bàn nhậu gồm bia, xí quách, bánh mì v.v... Tiệc nhậu kéo dài cho đến 6:24 thì một an ninh Phi đề nghị:

-I would like to invite all of you come to my house for eating something. (Tôi muốn mời các anh đến nhà tôi nhậu lai rai)

-I'm terrible sorry, I have teacher training class at 7:30. I will do it next time. (Tiếc quá, xin lỗi vì tôi có giờ tu nghiệp giáo chức tối nay. Xin để lần khác nhé)

- No next time but right now. I will take you back at 7:30. OK? (Không được, tụi mình phải nhậu tối nay. Đừng lo, tôi sẽ đem anh trở lại đúng giờ).

Ông phó hội tiếp:

-Em phải đi, nếu em không đi sợ tụi nó buồn.

- Thôi được, nhưng tôi phải về trước 7:30.

Chiếc xe trycicle lăn bánh với bốn người chúng tôi và một an ninh Phi, còn tôi thì đi với một người khác trên chiếc Yamaha. Tôi rất ngạc nhiên khi họ dẫn chúng tôi theo đường hẻm ra cảng, cuối cùng họ dừng lại một căn nhà mà toàn là tre rào xung quanh, tôi nghe họ nói với nhau lúc tiếng Phi, lúc tiếng Anh:

-Take three enough for them. (Cho bọn này ba em đi).

Người chủ nhà đáp:

- I'm sorry, they went out all. (Tiếc quá, các em đi hết rồi)

Và rồi hai người an ninh Phi nói với nhau:

- Go to another place. (Đi kiếm chỗ khác).

- OK.

Tôi đoán được phần nào ý định của họ nên hỏi khi lên xe:

- Do you want us take prostitutes? (Đi kiếm mấy ả hả?)

-Yah. You don't want to take it? I want you enjoy one time before my leaving. (Bộ tụi mày không muốn à. Tui muốn quý vị "yêu đời" trước khi tui rời nhiệm sở).

-You told me come to your house, didn't you? I'm sorry we don't have money. (Anh bảo tụi tôi là đến nhà anh mà! Xin lỗi, tụi tôi không có tiền)

-Oh ! don't worry I do. We are free here. (Ba chuyện lẻ tẻ! Tui bao)

Tôi cảm thấy thật áy náy vì sự việc diễn tiến ngoài ý muốn của mình, nếu biết trước tôi đã không đi, nhưng dù sao cũng lỡ rồi. Nếu không về kịp giờ tĩnh tâm thì sao? Dù sao tôi cũng có cớ để nói cho con bé biết là tôi phải đi công tác cho hội và nếu lần này đi không được thì lần sau đi, tôi tìm mọi cách để an ủi chính mình, nhưng tôi vẫn cảm thấy áy náy vì mình bây giờ có tiền và xin phép được mà không đi thì trả lời sao với Sister... Họ dẫn chúng tôi qua một điểm khác và tình trạng cũng như điểm trước, thấy thế tôi đề nghị.

-It's better we should go back and make appointment for next time. I don't want being absent at 7:30. (Thôi về đi, để lần tới mình hẹn hẳn hoi. Bây giờ rưỡi tối nay tôi cần có mặt ở nhà). Và họ đồng ý ngay.

Tôi nhìn đồng hồ đã 7:20 nên hối thúc tài xế chạy nhanh hơn, vì thế khi tôi về đến trại là đúng lúc cha linh hướng từ trong nhà thờ đi ra, tôi vội vàng nhảy xuống xe rồi chạy về nhà, tôi không còn thì giờ dùng cơm tối và tắm rửa, tôi vào toilet rửa mặt thì con gái tôi hốt hải chạy về.

- Con lên hội tìm ba mà không thấy, lo muốn chết. Ba đi đâu về vậy?

- Ba vừa mới ở phố về, đi công chuyện cho hội.

- Cha xuống saff-house rồi. Ba đi đi, con chờ ba về rồi ăn cơm luôn.

- Con cứ ăn trước đi, ba không đói.

Thực sự mà nói, tôi bị thôi thúc nhiều về bài Phúc Âm ông Simon tiếp Chúa tại nhà ông, tôi đã thực sự mất ngủ vì sự giải thích của cha linh hướng: "Lý do tại sao ông Simon không lấy nước cho Chúa rửa chân, không ôm hôn Chúa khi Chúa vào nhà và không mời Chúa ngồi thì chỉ có Chúa biết, chúng ta không cần tìm hiểu lý do đã xảy ra cách đây 2000 năm, chúng ta hãy xét xem thái độ của chúng ta thế nào khi chúng ta rước Chúa vào linh hồn chúng ta".

Cuối cùng thì tôi đã có mặt ở Pastoral center, sau giờ cơm trưa tôi đã không tài nào nhắm mắt được, một cảm giác hồi hộp lo âu, một sự nôn nóng kỳ lạ, mong mau sớm tới 2:00 để bước vào khóa tĩnh tâm, thế rồi việc gì đến đã đến, chúng tôi tập trung vào phòng hội khi cha linh hướng rung chuông. Giờ huấn đức đầu tiên với chủ đề "Tôi đi tìm tôi". Tôi đã bắt đầu cảm nghiệm được thực sự tôi chưa biết ngay chính tôi và bây giờ tôi mới có dịp nhìn lại mình. Bài trích sách Tiên Tri Isaia đã dẫn vật làm tôi không thể ngủ được. "Ta đã chán chê mùi hương, ta sẽ quay mặt đi khi các ngươi cầu nguyện. Hãy cất khỏi mặt ta mọi điều xấu

xa, hãy làm điều lành đừng làm điều xấu nữa".

Trong giấc ngủ chợp chờn tôi đã bị rơi vào cơn ác mộng, tôi đã nhìn thấy chính tôi và những tội lỗi tày trời mà tôi đã phạm, tôi giật mình tỉnh giấc vào lúc 2:15 sáng, tôi ngồi lặng thinh và cầu nguyện, rồi hồi tưởng và nhớ lại những gì đã xảy ra, tôi bị dang co bởi hai lý luận, có thể là ý Chúa cho tôi thấy lại những tội lỗi của tôi để tôi tìm thấy được chính tôi mà quay trở về, cũng có thể là ma quỷ ám ảnh để tôi thấy rằng tội lỗi tôi không thể nào tha thứ được thì thà rằng cứ tiếp tục như mình đang sống coi bộ an tâm hơn. Ngày thứ hai của tĩnh tâm bắt đầu bằng giờ kinh sáng, tôi đã không thể nào cầu nguyện được vì thực sự lúc này tôi mất bình an khủng khiếp, một âm vang nào đó đang bảo tôi: "Chúa sẽ không tha thứ cho mày đâu và nhất là con mày sẽ không kính trọng mày nữa khi nó biết cha của nó là một kẻ tội lỗi, chỉ bằng mày cứ sống như vậy sẽ thoải mái hơn và sẽ hạnh phúc hơn, và một tiếng nói khác đang nói với tôi: "Hãy chối dậy, vì đây là dịp thuận tiện nhất cho ngươi, hãy lên đường và ngươi sẽ được cứu thoát dù tội lỗi ngươi có nặng nề".

Có thể chắc chắn một điều là bài trích sách Tiên Tri Isaia đã thôi thúc trong tôi: "Tội lỗi ngươi có đồ thắm như vải điều cũng trở nên trắng như len", rồi bài Phúc Âm Chúa trở về Giêrusalem trong dịp Lễ Vượt Qua, Chúa bảo phá đền thờ cũ đi. Tôi đã xúc động và đã cầu nguyện bộc phát: "Ôi đôi mắt của Chúa u buồn và thất vọng biết bao khi Chúa trở lại ngôi đền thờ trong linh hồn con! Làm sao Chúa có thể thấy ngôi đền thờ của cái thối nát ban đầu Chúa trao cho con nữa! Bởi vì bao nhiêu năm nay con đã để cho Satan và ma quỷ vào ở trong đó và bây giờ linh hồn con đã trở thành nơi buôn bán! Buôn bán những chuyện bất chính, thù ghét anh em mình, lỗi phạm với vợ con, lỗi đức

công bình v.v... Những thứ tội lỗi đó đã làm cho đền thờ linh hồn con trở nên dơ bẩn hôi thối đến nôn mửa. Hôm nay Chúa đã gọi con và con đã bỏ tất cả công việc ở trại để đến đây với Chúa, con biết lúc mà con nhận được ân sủng của Chúa thì cũng là lúc các Thiên Thần Chúa phải chiến đấu cam go hầu dành linh hồn con lại cho Chúa. Con cảm thấy quá mệt mỏi Chúa ơi! Con đã dại dột nghe theo sự lừa gạt của ma quỷ, nghe theo những lời ngọt ngào của nó vùi đầu vào trong những cuộc hoan lạc mà tưởng là những hạnh phúc thật. Xin Chúa hãy cho con can đảm để phá đi ngôi đền thờ dơ bẩn, ô uế trong con, xin cho con biết nghe được tiếng Chúa nói với con" Phá đi, phá đi, hãy phá đi ngôi đền thờ này đi."

Lạy Chúa, ước gì con có thể phá ngay được ngôi đền thờ dơ bẩn đáng ghét trong con, để sau khóa tĩnh tâm này Chúa có thể xây lại một ngôi đền thờ để Chúa ngự vào đó, Amen".

Có một cái gì đó hơi bất an trong tâm hồn, tôi quyết định gặp cha linh hướng để biết rõ hơn về ý Chúa.

Tôi cảm thấy bình an hơn trong Thánh Lễ Hòa Giải và khi cha linh hướng nắm tay tôi lúc tôi lên lãnh bí tích hòa giải, tôi cảm nhận được cả tình yêu bao la vô bờ bến của Chúa đang thấm vào tim, được tác động bởi Thánh Linh, tôi cảm thấy một sự hối hận tội độ và tôi đã bật khóc với sự rung cảm cao nhất của một con tim đã ba mươi năm khô khan và chai lì, tôi đã khóc nức nở như một đứa trẻ bị đòn nhưng nhận thức được lỗi lầm của mình, khoảng năm phút sau tôi mới có thể nói với Chúa tất cả những ưu tư, lo âu, dằn vặt và mặc cảm trong lòng mình nhưng vẫn chưa hoàn toàn bình an khi tôi nói với Chúa qua cha linh hướng:

- Làm sao con có thể hạ mình xuống để xin lỗi hay làm hòa với các em con, điều này thật khó cho con, con không thể làm được.
- Con hãy xuống dưới nhà thờ, nhìn lên ánh mắt của Chúa và hỏi Chúa xem con phải

làm gì bây giờ.

Chúa vẫn lặng thinh và nhìn tôi với một ánh mắt thật cảm thông, tôi đã cố để lòng mình thật lắng đọng nhưng Chúa vẫn lặng thinh, nhưng ánh mắt Chúa có vẻ trù mến và tha thiết hơn. Tôi đi ra ngoài để có chút gió cho thoải mái và hy vọng dễ dàng gặp Chúa hơn nhưng rõ là Chúa không nói gì cả.

Sau khi rước Mình Thánh Chúa, trong lúc tôi đang cầu nguyện thì cha linh hướng cầu nguyện để hướng dẫn mọi người biết cảm tạ Chúa, bỗng tôi nghe rõ tiếng Chúa nói với tôi qua cha linh hướng trước khi rước lễ:

-Hỡi con!Cha đã hạ mình xuống để đến với con, sao con lại ngần ngại khi đến với Cha qua anh em con! Ngay giây phút ấy tôi đã nói với Chúa:

- Lạy Chúa, ngay khi về đến nhà, con sẽ xin lỗi các con trước và nói với các con là con hãy đi mời hai cậu lại để ba làm hòa cùng hai cậu.

Tôi đã làm một quyết định trở về với 10 điều tâm niệm, và chỉ sau hai ngày xuống núi, tôi đã thực hiện được toàn vẹn hai điều, còn tám điều khác tôi đang thực hiện, vì những điều này nó liên quan đến cả cuộc đời tôi và tôi phải thực hiện nó tùy ân sủng và tình yêu bao la của Chúa thì mới mong đạt được kết quả. (Ngày 31.5.1992)

Thu gửi con

Palawan ngày 2..1992

Con thân yêu!

Đây là lá thư đầu tiên và có thể cũng là lá thư sau cùng mà ba viết cho con, ba đã quyết định viết dù rằng nó có đến được tay con hay không!

Ba biết là con mong ba đi cầu nguyện lâu thật lâu để con thực hiện ý định của con, nhưng không ngờ ba lại về quá sớm, vì thế con lại mong cho ba đi ngủ sớm để công việc của con không gặp trở ngại, có lẽ con chưa tin ba, có lẽ sự cố chấp và tàn bạo của ba trong cách giáo dục đã làm cho con khiếp đảm đến nỗi vẫn còn nghi ngờ thái độ hối cải của ba dù rằng ba đã hứa là sẽ làm một cái gì đó cho con vui dù là thật nhỏ (ý định này chớm nở trong tôi từ sau khi đi tỉnh tâm về).

Con có biết đâu khi con xách giỏ đồ của đoàn về giặt, ba đã đọc được một sự e ngại và lo âu trong ánh mắt con, ba nhìn thấy cả sự lúng túng và sợ sệt khi ba hỏi "đồ của ai vậy?" và con đâu biết là ba đã có một quyết định trong đầu là phải làm một cái gì đó dù thật nhỏ thôi để khuyến khích con và để cho con tin yêu ba hơn, vì thế sau khi ăn cơm tối xong là ba lúi húi lo làm cho con một cây đèn, rồi sau đó ba đi cầu nguyện, khi trở về đã chín giờ tối ba đem cây đèn ra thử lại nhưng cái tim bị hư không xú dụng được, ba vội vàng tìm một cái tim khác thay thế và khi cây đèn được thắp sáng lên thì cũng là lúc cúp điện. Ba đã đem cây đèn ra cho con giặt giỏ đồ đó.

Đêm đó ba rất băn khoăn và ưu tư, tìm đâu ra giấy để cho con phơi đồ đó, thế rồi cuối cùng ba cũng tìm ra được câu trả lời, ba dậy thật sớm để chuẩn bị toàn bộ dự tính mà ba sẽ làm cho con sáng nay. Ba đã nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt con và cả ánh mắt tin yêu khi con từ nhà thờ về và thấy những chiếc khăn của Đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể đã được phơi trên những chiếc giấy phơi xinh xắn và ba không bao giờ quên cái nụ cười hân hoan của con, "bây giờ con mới biết ba của con, ba của năm 92 chứ không còn là ba của năm 91".

Con thân yêu, ba không thể nào nói với con những gì ba sẽ làm cho con trong tương lai, thế nhưng ba đã nguyện với lòng là ba sẽ đem lại cho con những nụ cười, những hạnh phúc dù nhỏ nhoi nhất, ba muốn con hãy tin yêu vào đời như con đang tin yêu vào ba, ba muốn chuộc lại những lỗi lầm mà ba đã đối xử với con trong thời gian qua. Có một điều mà ba đang tự hỏi: "Tại sao không phải là một người nào đó động viên hoặc khuyến khích ba đi tỉnh tâm mà lại là con? Tại sao Chúa không nhờ một người như cha linh hướng chẳng hạn, mà lại là con? Một người mà dưới quan niệm giáo dục của ba thì con chỉ là một đúc con nít, một đúc con nít tầm thường chỉ biết cúi đầu vâng phục mà không được quyền ý kiến. Dưới mắt ba, con tầm thường bao nhiêu thì

trước mặt Chúa, con giá trị bấy nhiêu, vì Chúa đã chọn con để ban ơn cứu chuộc cho ba, Chúa đã ban ân sủng cho ba qua sự tác động của con. Con là viên gạch mà ba loại bỏ, khinh để thì lại trở thành viên gạch góc tường nơi bàn tay điều luyện của Chúa. Bây giờ ba mới thấy những điều kỳ diệu mà Chúa đã thực hiện, và không có điều gì mà Thiên Chúa không làm được.

Cảm tạ Chúa vì Người đã thương mà ban cho ba một ân sủng cao quý nhất, đó là con. Và cảm tạ Chúa vì Người đã đoái thương đến gia đình ta./.

Ngài thích giao cho bạn

*Chỉ mình Chúa ban đức tin
nhưng bạn có thể làm chứng nhân.*

*Chỉ mình Chúa ban hy vọng
Nhưng bạn có thể làm cho anh em tìm lại được niềm tin.*

*Chỉ mình Chúa ban tình yêu
nhưng bạn có thể chỉ cho kẻ khác biết yêu thương.*

*Chỉ mình Chúa ban bình an
nhưng bạn có thể tạo đoàn kết*

*Chỉ mình Chúa ban sức lực
nhưng bạn có thể nâng đỡ người thất vọng*

*Chỉ mình Chúa là Đường
nhưng bạn có thể chỉ đường cho người khác.*

*Chỉ mình Chúa là Ánh Sáng
nhưng bạn có thể làm cho ánh sáng rực lên trong mắt mọi người.*

*Chỉ mình Chúa là Sự Sống
nhưng bạn có thể đem lại niềm vui sống cho người khác.*

*Chỉ mình Chúa làm được những điều không thể làm được
nhưng bạn có thể làm những điều có thể làm được.*

*Chỉ mình Chúa có thể làm mọi sự
nhưng Ngài thích giao cho bạn...*

*Dịch cho khóa linh thao 98
Giáng Sinh 97*

Những khao khát của tham dự viên khi đi tĩnh tâm

Nguyễn Thi (ghi lại)

Chị Tuyết: Tôi đến đây mong được sống kết hiệp với Chúa hơn.

Anh Tuấn: Tôi muốn tìm hiểu học hỏi về Chúa.

Chị Nhân: Con muốn biết linh thao là thế nào. Và ước mong sống đẹp lòng Chúa hơn.

Chị Liên: Mong được học hỏi Lời Chúa để áp dụng vào đời sống.

Anh Hoàng: Con đến đây để đọc kinh và cầu nguyện.

Bà Thìn: Con đến đây để cầu in ơn Chúa nhiều hơn.

Bà Nhung: Ước mong được nghe cha hướng dẫn để biết sống theo ý Chúa.

Chị Hòa: Mong được học hỏi thêm về Thiên Chúa và in Ngài ban thêm nhiều nghị lực.

Chị Hương: Mong muốn đến đây để tâm sự với Chúa và học hỏi ở các cha.

Chị Qanh: Đến đây để hâm nóng lại niềm tin mà lâu nay con cảm thấy nó đã nguội lạnh.

Chị Lan: Ước mong được học hỏi Lời Chúa và tìm biết linh thao sâu hơn.

Mỹ Linh: Con là người ở xa nhất, từ Áo Quốc đến và là người nhỏ nhất nơi đây. Đến đây để được tìm hiểu về Chúa.

Minh Hoà: Con mong muốn trong mấy ngày tĩnh tâm này được gặp Chúa và nghe Chúa nói với mình điều gì để sống trọn ý Chúa.

Anh Vượng: Muốn hiểu rõ hình ảnh Chúa để bầu vùi vào Ngài mà chiến đấu với những cám dỗ ngoài đời vì mình thì mềm yếu, nông nổi... Mong muốn được Chúa hướng dẫn cuộc đời mình.

Anh Giang: Mong muốn trong những ngày tĩnh tâm này đào sâu nội tâm của mình.

Thái Thanh: Được học hỏi, sống và thực hành Lời Chúa.

Anh Nghiệm: Muốn tìm hiểu linh thao là gì?

Ngọc Hoà: Tôi trở về đây để tìm lại kỷ niệm cũ. Đây là lần đầu tiên đi dự linh thao và đến đây cũng là dịp gặp gỡ giáo dân để tìm hiểu sự sống đạo của mọi người.

Anh Quy: Đến với khóa tĩnh tâm để tìm hiểu em Chúa muốn mình làm gì và muốn biết con muốn cái gì?

Ông Khang: Ước mong trong những ngày tĩnh tâm sẽ thay đổi được tâm hồn mình để mình gần Chúa hơn.

Ông Thái: Mong mỗi năm được đến đây để sống những ngày an bình trong Chúa.

Kim Dung: Muốn tìm hiểu học hỏi Lời Chúa.
Muốn tìm cách nói chuyện với Chúa và dâng lên Ngài mọi niềm.

Đoan Trang: Mong học hỏi Lời Chúa và sống Lời Chúa.

Chị Phước: Đến đây mong được gặp Chúa ở đây và giữ Ngài trong cuộc sống.
Biết được dấu chỉ của Ngài để sống đẹp lòng Chúa những ngày còn lại.

Xuân Vũ: Được học hỏi cách sống và thực hành theo ý Chúa.

Chị Hoa: Muốn học hỏi và thực hành Lời Chúa.

Ông Đế: Tôi mới từ VN qua, muốn tìm hiểu linh thao là gì và linh đạo Vinhã như thế nào?
Hơn nữa, nghe cha Thành là một người ngoại quốc mà giảng linh thao rất hay nên hôm nay có mặt nơi đây.

Ngọc Hiền: Muốn tìm hiểu linh thao và học hỏi Lời Chúa.

Kỷ niệm Đặc Lộ

Trần Thị Hòa
(Kính tặng Cha Elizalde
Phạm Công Thành)

Nghe về nghe về
Nghe về Đặc Lộ
Giới trẻ trầm trồ
Ai ai cũng biết
Trên đường Yên Đỗ
Thư Viện Đặc Lộ
Thuộc về Dòng Tên
Một chín bảy mươi
Làm Giám Đốc Viện
Người đầu tiên ấy
Giọng thuần tiếng Việt
trăm một phần trăm
Nên nhiều duyên ngầm
Với nòi Hồng Lạc
Vì lắm tài hoa
Lo cho thư viện
Địa điểm mát mẻ
Khang trang sạch sẽ

Yên tĩnh số một
Lại nhiều sách hay
Khảo cứu sưu tầm
Sinh viên rất khoái
Tuôn đến nườm nượp
Cha bèn nghĩ kế
Mỗi ngày Thánh Lễ
Thuần túy Á Đông
Những buổi cấm phòng
Thật là sốt sắng
Nhiều chương trình mới
Sinh ngữ trau dồi
Tiếng Anh, tiếng Pháp
Những buổi thuyết trình
Đi thăm xí nghiệp
Thu nhiều thành tích
Vượt suối băng ngàn

Lên rừng xuống biển
Viếng thăm đất Mẹ
Sinh viên sáng tỏ
Kiến thức rộng mở
Không còn ngu mê
Ơn này nhớ mãi
Không bao giờ quên
Thiên tài đặc sắc
Cho nước Việt Nam
Là cha "Eli"
Túc Phạm Công Thành./.

ĐỨC GIÊSU, ĐÁNG CỨU CHUỘC CHÚNG TA

LTS: Là con cái của Thầy Giê Su, chắc hẳn lòng ao ước sâu xa của mọi người không gì hơn là được biết Thầy, thương Thầy và theo Thầy luôn mãi. Trong chương trình chuẩn bị năm Thánh 2000 của giáo hội hoàn vũ, để đáp ứng được nhu cầu cùng lòng ao ước sâu xa đó, Lm. Vincent Trần Văn Bằng đến với chúng ta qua bản tóm tắt rất gọn về Đức Kitô, Đáng cứu chuộc chúng ta.

Đức Giêsu Kitô, Con một Thiên Chúa, Là Chúa và đáng cứu chuộc chúng ta.

1. Đức Giêsu Kitô là ai. Nhờ Ngôi Hai xuống thế, Thiên Chúa đến với nhân loại, với chúng ta. Đức Giêsu là Con một của Chúa Cha, là sứ giả của Chúa Cha bên cạnh chúng ta, là Đáng cứu chuộc nhân loại và là Chúa của chúng ta.

2. Nguồn gốc của Đức Giêsu Kitô: Đức Giêsu Kitô có hai bản tính: Thiên Chúa và nhân loại.

a - Về nhân tính: Thánh Mattheu cho chúng ta biết: "Sở gia tộc Chúa Giêsu Kitô, con vua Đavít, con ông Abraham." (Mt 1,1) sinh ra quảng 6-3 trước Tây lịch (Lc 2,1-21).

b - Về Thiên tính: Thánh Gioan cho chúng ta hay: "Đầu tiên đã có Ngôi Lời, Ngôi Lời ở cùng Thiên Chúa. Và Ngôi Lời là Thiên Chúa. Ngôi Lời ở cùng Thiên Chúa ngay từ đầu." Và Ngôi Lời là chính Chúa Giêsu Kitô vậy.

Như vậy, Đức Giêsu Kitô, ngay từ thuở đời đời Ngài đã hiện hữu như Thiên Chúa, với Thiên Chúa, và chính Ngài là Thiên Chúa nữa. Nghĩa là Ngài cũng có quyền năng tạo hóa. "Muôn vật đều bởi Ngôi Lời mà có" (Ga 1,3).

Ngôi Lời. Để hiểu cho rõ, chúng ta nhớ tiếng này: Ngôi Lời. Chúa Giêsu là Lời của Thiên Chúa. Nghe lời nói của một người nào, thì chúng ta biết người đó là ai. Nhờ tiếng nói của người đó, chúng ta mới giao tiếp với họ được. Và từ giao tiếp đó chúng ta mới hiểu,

mối thân thiết với họ được. Cũng thế, Chúa Giêsu là Lời của Thiên Chúa Cha. Nhờ Chúa Giêsu, ta mới biết Thiên Chúa là ai, tâm tình Ngài thế nào đối với ta. Từ đó ta mới hầu truyền cùng Chúa Cha được. Vì thế mà Chúa Giêsu bảo: không ai biết Cha được trừ ra Con, và người mà Con tỏ cho biết. Không ai đến với Cha mà không qua Chúa Giêsu. Chính Ngài dạy cho ta biết về Cha và chính Ngài là đường dẫn ta đến với Cha.

Nhưng Lời của Thiên Chúa là chính Chúa vậy. Bởi vì trong Chúa, tự Bản tính Ngài không có gì là tùy thế (Accident, unwesentlich Eigenschaft) cả; trái lại tất cả là yếu thể (essentiel, wesentlich). Nên Lời của Thiên Chúa là một Ngôi riêng, gọi là Ngôi Lời.

3. Tên Giêsu Kitô. Giêsu là tên thiên sứ đưa đến cho Mẹ Maria khi ngài được truyền tin; Thiên sứ bảo: "Bà đã được Chúa ban ơn phúc, Bà sẽ chịu thai và sinh con trai và bà sẽ đặt tên con trẻ là Giêsu" (Lc 1,30-31) và cũng là tên thiên sứ bảo thánh Giuse đặt cho Ngài: "Hỡi Giuse, con vua Đavít, chớ ngại đón Maria, bạn ông về, vì bà đã chịu thai bởi quyền phép Chúa Thánh Thần. Bà sẽ sinh con trai và ông sẽ đặt tên là Giêsu, đây chính là Đáng sẽ cứu dân mình khỏi tội lỗi" (Mt 1,20-21). Giêsu (bởi tiếng Jeshua hay Josua, là Jehova,) nghĩa là Đáng Cứu Thế, Đáng cứu chuộc thế giới, nhân loại (Erlöser).

Còn Kitô (*Christus, Mashia, Messias*) nghĩa là người được xức dầu. Mà trong Thánh Kinh đáng được xức dầu chỉ có linh mục và vua. Trong Tân ước, tên Kitô mang cho Giêsu, không những với ý nghĩa là linh mục, vua mà thôi, nhưng là Chúa. (xem Ga 1,1; Dt 1,8; Rm 9,5; Tl 2,13; Mt 28,20; Lc 4,39).

4. Đức Giêsu Kitô là Con Một Thiên Chúa và là Chúa.

4.1- Chúa tỏ ra một cách gián tiếp: qua trung gian.

a - Chính Thiên thần báo cho các mục đồng ở Bêlem, như đại diện cho nhân loại, biết: "Tôi đưa tin rất vui mừng cho các anh và cũng là tin mừng cho toàn dân. Hôm nay trong thành Đavít, Đấng Cứu Thế đã giáng sinh, đó chính là Chúa Kitô" (Lc 2,10-11).

b - Thánh Lucas viết: "Đến Ngày thứ tám là ngày con trẻ phải chịu cắt bì thì được đặt tên là Giêsu" (Lc 2,21).

c - Thánh Matthêu thuật lại: các vua từ Phương Đông đến thờ lạy Chúa: "Các vua vào nhà và thấy con trẻ cùng bà Maria, mẹ người; họ sấp mình thờ lạy, rồi mở hộp lấy lễ vật để dâng tiến Ngài" (Mt 2,11).

d - Chính Đức Kitô đã tỏ ra uy quyền của Ngài. Ngài phải được tôn thờ, khi Ngài phán cùng ma quỷ cả đám cám dỗ Ngài: "Satan xéo đi, ngươi phải thờ lạy Thiên Chúa, là Chúa người và chỉ phụng sự một mình Ngài thôi" (Mt 4,10).

e - Ngày kia Nathanael (sau này là tông đồ Bartholomeo), trước khi gặp Đức Kitô, dám nói rằng: "Ở Nazaret có gì là tốt đâu, thế mà sau khi gặp Chúa Giêsu một phút thôi, ông đã thốt lên: 'Thưa Thầy, Thầy là con Thiên Chúa, là vua của Israel'" (Ga 1,49).

f - Chính các môn đệ của Ngài cũng đã có lần thờ lạy Ngài, là khi Ngài đi trên biển đến với các ông giữa sóng gió, và khi lên thuyền, các môn đệ trong thuyền sấp mình thờ lạy Ngài và thưa: "Thầy thật là con Thiên

Chúa" (Mt 14,33).

g - Một ngày kia chính Chúa Giêsu hỏi Môn đệ: "Còn con, con coi Thầy là ai? Phêrô trả lời: "Thầy là Đức Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống" (Mt 16,16). Và chính Ngài không phủ nhận; trái lại, Ngài nói thêm: "Simon (Phêrô), phúc cho con, bởi vì máu thịt không thể cho con biết điều đó được, nhưng chính Cha ở trên trời" (Mt 16,17).

h - Ngày kia nghe tin Lazarô, bạn thân của Chúa đã chết, Chúa và các môn đệ đến thăm, thì bà Matta, chị của Lazarô ra đón Chúa. Chúa an ủi bà và bảo: em bà Lazarô sẽ sống lại. Bà thưa: "Lạy Thầy, con tin Thầy là Đấng Kitô, Con Thiên Chúa" (Ga 11,27).

i - Thầy phó tế Stéphano, đang khi bị dân Do Thái ném đá sắp chết, ngài đã thưa lên với tất cả lòng tin yêu: "Lạy Chúa Giêsu, xin nhận lấy linh hồn con" (Cv 7,59).

j - Quan trọng nhất, là khi thánh Gioan Tẩy giả rửa tội cho Chúa Giêsu, thấy có Chúa Thánh Thần lấy hình chim câu hiện đến trên Chúa Giêsu, và từ trời có tiếng phán: "Con là con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đàng" (Lc 3,22). Chính Chúa Cha đã mạc khải cho nhân loại biết Đức Giêsu là Con của Ngài.

4.2 - Giờ đây ta nghe chính miệng Chúa Giêsu đã thốt ra những lời minh xác: Ngài là Con Thiên Chúa:

a - Thánh Gioan Tông đồ kể lại rằng một ngày thứ bảy kia (tức Chúa nhật hôm nay), Chúa Giêsu và các môn đệ đi vào Jerusalem, thì gặp một người mắc bệnh tê liệt, Chúa đã chữa anh lành bệnh. Bởi vậy những người Do Thái gây sự với Chúa, lấy lý do vì Chúa đã làm phép lạ trong ngày thứ bảy. Nhưng Chúa bảo: "Cha Ta hằng làm việc, Ta cũng làm việc" (Ga 5,17).

b - Chúa Giêsu còn nói rõ hơn nữa: "Quả thật, quả thật, tôi bảo các ông hay: Con không thể tự mình làm điều gì, mà chỉ làm điều đã thấy Cha làm, vì điều gì Cha làm thì Con cũng làm" (Ga 5,19).

c - Trong Phúc Âm Thánh Gioan, 10,30, Chúa Giêsu còn nói rõ với người Do Thái: "Cha và Ta là một."

Chính Chúa giải thích cho họ rõ hơn, Ngài nói: "Nếu các ông biết Ta, thì cũng biết Cha Ta" (Ga 8,19); "Ai thấy Ta thì thấy Đấng đã sai Ta" (Ga 12,45); "Ai ghét Ta thì cũng ghét Cha Ta" (Ga 15,23); "Ta nói tất cả để các ông cũng tôn kính Ta như tôn kính Cha vậy. Ai không tôn kính Con, thì cũng không tôn kính Cha, Đấng đã sai Con" (Ga 5,23).

d - Lời cuối cùng của Ngài là khi Ngài trả lời câu hỏi của trưởng tế Caipha: "Ông có phải là Kitô, Con Thiên Chúa cao cả không?". Chúa trả lời: "Chính tôi; có ngày các ông sẽ thấy con Người ngồi bên phải Đấng uy quyền và đến trong đám mây" (Mc 14,61-62).

Câu nói này nói lên một cách rõ ràng:

* Đức Giêsu là Con Chúa cao cả.

* Ngài ngự bên Đấng uy quyền, tức là Thiên Chúa Cha.

* Ngài sẽ trở lại trong vinh quang để phán xét kẻ sống và kẻ chết. Sau khi sống lại từ cõi chết, Chúa Giêsu về trời ngự bên hữu Chúa Cha...

* Đức Giêsu Kitô Là Đấng Cứu thế.

Con người được tạo dựng theo hình ảnh Thiên Chúa, nên con người có lý trí và tự do. Nhưng con người không phải là thiên thần, vì con người còn có xác phàm, được tạo nên do bùn đất. Vì thế, trong con người vừa là con

vật vừa là Thiên thần. Tự bản tính, con người muốn vươn lên cao, nhưng theo tư dục, thì muốn hưởng thụ các loài thụ tạo khác. Nên thánh Phaolô nói: Tôi làm những điều tôi không muốn, và tôi không làm những điều tôi muốn.

Tự bản tính con người, luôn dễ phạm tội, nghĩa là không sống như ý muốn của Chúa. Chúa cảnh cáo, con người vẫn yếu đuối. Nhưng Chúa là Tình yêu, Chúa yêu mến những gì Chúa đã tạo dựng, nhất là con người, hình ảnh của Chúa. Con Một của Ngài xuống thế, mặc xác thể con người và chịu mọi hình phạt thế cho hết thảy mọi người, để những ai tin và

sống như Ngài dạy, thì khỏi bị phạt. (Ga 3,16; phil 2,8-11)

Và Con Chúa đã xuống thế, như chúng ta đã đề cập ở trên.

5. Nhưng con người đã không nhận biết Con Ngài, như Đấng Cứu Thế.

Thánh Gioan viết: "Ngôi Lời đã đến nhà mình, nhưng các gia nhân không tiếp nhận." (Ga 1,11). Chính Ngài đã mặc khải cho thế gian biết Ngài là con Thiên Chúa và là Chúa, nhưng người ta đã không tin Ngài, và cho

Ngài là nói phạm thượng, nên lên án và giết Ngài.(Ga 19,16-30). Cho tới ngày hôm nay đã 2000 năm, một phần lớn nhân loại vẫn chưa biết Ngài, chưa theo Ngài, chưa chọn Ngài làm Chúa mình.

Và Ngài bị giết như con chiên để tế lễ Thiên Chúa Cha vì tội lỗi nhân loại. Nên Giáo Hội

Tin ở đây không phải chỉ tin các tín điều là đủ, nhưng là sống những gì Ngài đã răn dạy, sống kết hiệp với Ngài, để thuộc về Ngài.

gọi Ngài là Con Chiên Thiên Chúa, đáng gánh vác tội lỗi nhân loại. Nhờ cái chết tủi nhục của Ngài trên cây thập giá, tất cả nhân loại được đến gần Chúa Cha(Eph 2,18). Và nhờ của lễ cao trọng đó, mọi của lễ hèn mọn của nhân loại dâng lên Cha, sẽ được chấp nhận, nghĩa là, nhờ cái chết của Giêsu trên cây thập giá, mọi tội lỗi nhân loại sẽ được tha, và nhân loại sẽ được vào nước trời.(Eph 5,2), với điều kiện là tin kính Ngài. Nhận lấy Ngài là Con Thiên Chúa và là Chúa của mình.(Rm14,9; 2Cr 5,19).

Trước khi về cùng Cha, để giúp chúng ta, những con cái Ngài khỏi đi lạc đường, kèm theo lời Ngài đã dạy, Ngài còn lập ra các phép Bí Tích, để xuống muôn ơn lành cho ta, mỗi khi ta chịu lấy các phép Bí Tích đó.

Ngài còn dùng những danh từ chính xác để chỉ dạy chúng ta phải sống thân mật với Ngài: như chính Ngài là Ánh sáng, là Bánh hằng sống, là Nước hằng sống, là Đường, là Cửa, và Mục tử. Chính Ngài là Sự Sống và Sự Sống lại.

Sau khi đã làm việc đền tội cho nhân loại rồi, thì Đức Kitô lại sống lại, ngự bên hữu Đức Chúa Cha. Ngài là Chúa của nhân loại, cả kẻ chết và kẻ sống.(xem Rm 14,9). Vì chính Ngài phán: " Ta là sự sống lại và là sự sống; ai

tin Ta, dầu có chết cũng sẽ sống lại"(Ga 11,25.)

Tin ở đây không phải chỉ tin các tín điều là đủ, nhưng là sống những gì Ngài đã răn dạy, sống kết hiệp với Ngài, để thuộc về Ngài, như thánh Phaolô đã nói một cách rõ ràng: " Chẳng ai trong chúng ta sống cho mình, cũng chẳng ai chết cho mình. Chúng ta sống là sống cho Chúa, chúng ta chết là chết cho Chúa, sống hay chết, chúng ta đều thuộc về Chúa. Vì Chúa Kitô đã chết và đã sống lại là để làm Chúa các kẻ chết và các kẻ sống"(Rm14,7-9).

Nên từ đây Ngài không bị ràng buộc bởi không gian và thời gian nữa. Mỗi lần chúng ta hội họp nhau vì Ngài, dù chỉ hai người thôi, thì có Ngài ở giữa chúng ta (xem Mt 18,20). Nhất là trong nghi thức Phụng vụ, Ngài luôn ngự giữa chúng ta, và nhờ Ngài, với Ngài và trong Ngài, chúng ta tôn kính Cha, và chính Ngài sẽ thế ta để cầu xin, đền tạ...(Xem thư Do Thái 7,25).

Chúng ta sống là sống cho Chúa, chúng ta chết là chết cho Chúa, sống hay chết, chúng ta đều thuộc về Chúa.

Qua Thánh Linh và lời của Ngài, tức là Thánh Kinh, Ngài luôn hướng dẫn chúng ta, để chúng ta sống như môn đệ của Ngài. Chúng ta thương yêu nhau như Ngài thương yêu chúng ta. Và Ngài muốn đến với hết mọi người qua những người đã thuộc về Ngài, đó là chúng ta. Qua việc chúng ta làm, qua lời chúng ta nói, Chúa làm, Chúa nói trong chúng ta với anh chị em khác, nhất là những anh chị em chưa nhận biết Chúa.

Để rồi, cuối cùng, tất cả mọi người thiện chí đều thuộc về Ngài (Rm 8,18-21) dù chúng ta chưa biết khi nào và cách nào.

Tâm sự

Cha Elizalde Thành: Cha và các bạn đang ngồi quanh ngọn nến hồng này, trong không khí ấm cúng và thân mật, Chúa đang hiện diện giữa chúng ta, an ủi và ban sức sống cho chúng ta. Giờ tâm sự các bạn tự do nói lên tâm tình của mình, để chia sẻ với Chúa và với anh em. Cha sẽ chuyển cây nến này theo vòng. Người nào muốn tâm sự thì giữ cây nến trước mặt mình và bắt đầu.

Hương: Năm ngoái là lần đầu tiên trong đời tôi đi dự linh thao, những ngày tĩnh tâm thần tiên đó là một sự thay đổi lớn trong tôi. Chúa đã biến đổi tôi thành một con người mới. Tôi có hứa với Chúa là sẽ đem ngọn ánh sáng này về nhà để sưởi ấm gia đình, nhưng rồi nhiều lúc ngọn lửa đã không còn chút ánh sáng. Tuy vậy nhờ phút hồi tâm giúp tôi nhìn lại mình - khi ngọn lửa tàn chính là do mình - Sáng nay, khi được cha Hoan trao cho viên đá, cầm viên đá lạnh lẽo trên tay, tôi lại nhìn thấy mình rõ hơn. Thì ra lâu nay mình chỉ là một con người sắc lạnh, góc cạnh như vậy sao? Vì con người tôi là người rất linh hoạt nên "hòn đá tôi" lăn đủ mọi góc cạnh, vì thế nhiều lúc góc cạnh đã làm cho những người chung quanh mình đau đớn mà mình không biết. Tôi đã khóc nhiều, những giọt nước mắt ân hận vì từ lâu nay cứ tưởng mình linh hoạt, đầy thiện chí giúp người khác

Vũ: Ở dưới căn nhà Emmau của nhà tỉnh

tâm chứa đến 4 người một phòng, nên bị xáo trộn vì phòng ở đông người quá nên chưa có sự tĩnh lặng đủ để "vào phòng" (vào cấm phòng, vào linh thao).

Tuyết: Bài Phúc Âm về tiệc cưới Cana, khi chú rể hết rượu và Mẹ Maria nói với Chúa, người ta hết rượu rồi con ạ. Đoạn này đánh động tôi rất nhiều. Vì khi đặt mình vào vai trò Mẹ Maria, tôi thấy tôi đã không giúp đỡ đủ cho những người xung quanh mình khi họ gặp khó khăn, thiếu thốn trong cuộc đời.

Ngọc Hòa: Đến dự buổi cấm phòng này là cơ hội tôi trở về thăm trường cũ, cũng là nơi 15 năm trước đây, khi từ VN sang đây, chúng tôi được ở trong căn nhà Emmau. Các Soeur dạy tiếng Đức vỡ lòng cho chúng tôi đã qua đời. Bao nhiêu kỷ niệm thân yêu trở về làm lòng tôi chùng xuống. Song, bao nhiêu năm sinh sống ở nơi đây tôi đã không cảm nhận được sự êm ả tuyệt diệu của sự tĩnh lặng. Sáng nay tôi đã sung sướng nghe tiếng chim hót trong khung cảnh yên tĩnh của đất trời và tĩnh lặng của tâm hồn mà những năm gần đây vì bon chen của cuộc sống đã làm cho tôi không có chút thời giờ nào nhìn lại mình. Mùa Phục Sinh cũng sắp đến, cũng là mùa có ý nghĩa với tôi vì là mùa chúng tôi quen nhau 11 năm và đã lập gia đình với nhau 3 năm nay rồi.

Phước: Tôi đã từng đi linh thao ở VN. Qua đây tôi cũng đi tĩnh tâm nhiều lần

một mình, nhưng linh thao lần này đã giúp con gặp được Chúa, biết Chúa muốn mình làm gì, và nhờ Chúa mình đã quyết định mình phải nên thế nào và mình phải làm gì cho Chúa. Tạ ơn Chúa đã cho con có cơ hội đến đây.

Ngọc Hiền: Trong cuộc sống bon chen hằng ngày con đã không có giây phút thảnh thơi nào để nhìn lại chính mình. Trong thời gian thảnh thơi này đã giúp con nhìn thấy bao nhiêu gian nan thử thách mà mình chiến đấu vượt qua đều nhờ Ôi Chúa mà mình không nhận ra. Con ước ao Chúa sẽ luôn giúp con để con vượt qua những chiến đấu trong cuộc đời.

Thái Thanh: Lần này khóa linh thao có đông người tham dự, đó chính là Chúa Thánh Thần làm việc, thấy rất vui. Trong khóa có một chị bạn làm con phật lòng, nhưng sau Thánh Lễ Hòa Giải thì chính con đã giải hòa được rồi nên cảm thấy vui, nhẹ và sung sướng.

Kim Dung: Từ hôm qua đến hôm nay con cảm thấy không khí ngọt ngào quá. Tự nhủ lòng đây là lần đầu linh thao mà cũng là lần cuối. Nhưng qua Thánh Lễ Hòa Giải đã giúp chính con tìm thấy bình an trong khóa linh thao này. Sự im lặng không còn nặng nề đối với con nữa. Những khuôn mặt, những nụ cười trao cho mình, sao mà dễ thương quá. Tình thương tràn ngập trong con.

Quy: Đây là lần đầu đi linh thao. Mỗi người nhận được một viên đá góc cạnh. Hy vọng lần sau gặp lại nhau, viên đá mỗi người trao cho nhau sẽ nhẵn hơn, tròn hơn.

Vượng: Con đã đi cấm phòng nhiều lần, nhưng cấm phòng linh thao sao khác quá. Có một cái gì đó khiến con vui sướng đến bồn chồn không ngủ được. Suốt đêm chỉ

suy gẫm và thấy mình nhận được nhiều quá, quá nhiều đến không biết diễn tả ra sao nữa. Trong dòng suy tưởng đó con đã hứng khởi viết lên mấy vần thơ, xin đọc lên để chia sẻ với mọi người:

Tâm tình buổi đầu đến .linh thao

Qua bảy trăm cây số

Đến được tu viện này

Tôi thấy hồn bay bổng

Lên tận cõi trời xanh

Bầu trời rung quanh tôi

Tĩnh lặng đến diệu kỳ

Để ngự trong tim tôi

Chỉ một mình Chúa thôi

Thế giới ngày hôm nay

Vội gia tốc thời gian

Cuốn đi bao con người

Vào con lốc maelstrom

Hãy đến với .linh thao.

Hòa lòng mình với Chúa

Quên đi bao chuyện đời

Sẽ tìm thấy bình yên.

Chi Nhân: Lần đầu tiên được dự linh thao do một cha ngoại quốc hướng dẫn cấm phòng bằng tiếng Việt, với sự hướng dẫn của cha Hoan. Con nhận thấy linh thao là một phương pháp tuyệt vời giúp sống đức tin rất tốt, không như những khóa tĩnh tâm mà con đã đi dự.

Trong những khóa tĩnh tâm đó cha nói cha nghe, dưới này mình cứ chuyện mình mình thì thầm với nhau, rồi có một thánh lễ, và mọi người ra về vui vẻ hả hê, nhưng không giữ lại được trong lòng mình một dấu hiệu nào để có thể đến gần Chúa hơn trong đời sống đức tin. Con cũng nhận thấy tin đồn khi con còn ở VN là người Việt Hải Ngoại đua đòi ăn chơi dữ lắm, nhất là thanh niên quên cội quên nguồn, không có hướng đi cho cuộc đời. Nay con chứng kiến, thấy khác hẳn vì con nhìn thấy mọi người thánh thiện dễ thương hơn những tín hữu ở VN, nhất là thanh niên thông minh, học giỏi, có tâm hồn, ăn mặc giản dị, dễ coi...

Trần Thị Hòa: Tôi không biết nói gì hơn

vì đã có được những giây phút nói chuyện với Chúa thật tuyệt vời. Và mỗi khi tâm sự với Chúa tôi luôn luôn tặng Ngài những giọt nước mắt hân hoan, vui sướng...

Kim Oanh: Tôi là người có lẽ nói nhiều nhất trong khóa linh thao này nên chắc hẳn đã làm phiền nhiều anh chị. Xin mọi người thông cảm bỏ qua cho tôi, vì suốt ngày dài làm việc với những cụ già, hằng ngày đối diện với sự quần quai đau đớn của các cụ, nhất là luôn luôn đối diện với cái chết của các cụ. Đến đây tôi được tiếp xúc với những khuôn mặt trẻ trung, tươi vui nên niềm khao khát trong tôi oà vỡ, tôi đã để tự nhiên cho nó tuôn ra bằng những tiếng cười nói hơi lớn làm phiền cho người khác. Một lần nữa xin mọi người thông cảm cho tôi.

Sister Ngọc Chính: Mỗi năm tôi đều có dự cấm phòng một tuần theo luật của nhà dòng mà chưa có khóa cấm phòng nào giống khóa linh thao này. Vì đóng hai vai trò Martha và Maria nên tôi không nhận được bao nhiêu. Sáng nay, khi cầm viên đá cha Hoan trao cho tôi cũng cảm nhận thấy mình góc cạnh lạnh lẽo như vậy sao?

Tiết: Tôi thật là hạnh phúc vì năm nay tổ chức cấm phòng tôi không chỉ đơn độc có hai mình nữa, vì bây giờ đã có nhóm cùng tổ chức. (Nhóm chúng tôi mới được đặt tên là Ynhã). Mà làm việc hai mình thì cái mình kia luôn luôn là "cái ổ gà" cho những tư tưởng lệch lạc của mình phát triển. Vợ chồng luôn luôn bất đồng ý kiến trong cách tổ chức nên hầu như ngày nào cũng cãi nhau. Trong những phút hồi tâm đã giúp tôi rất nhiều để nhìn ra chính mình "là cái ổ gà" cho người ta vấp phải.

Trong khóa này tôi đã có nhiều giờ hơn để tĩnh tâm vì đã có Sr. Chính đây là người giúp tôi rất nhiều trong việc tổ chức. Xin thành thật cảm ơn bà thánh Cecilia.

Sáng nay tôi bước vào nhà nguyện hơn trễ, mọi người đã có mặt, tôi thấy vài ghế còn trống, mà ghế nào cũng có một viên đá để sẵn, tôi nghĩ chắc ai đó dành chỗ cho bạn mình, nên tôi cứ đi tìm ghế trống. Khi có người bảo tôi vào ghế thì tôi lại lựa cái ghế có hòn đá to nhất mà ngồi. Tôi cũng như mọi người cảm nhận thấy mình sắc cạnh, khô cứng, lạnh lẽo như cục đá trên tay. Lúc cha Hoan gợi ý, hãy lấy hơi ấm của mình mà sưởi ấm cho hòn đá, thì hai bàn tay tôi không thể nào sưởi ấm nó được, trái lại, viên đá to và khí lạnh của đá mãnh liệt hơn, đã khiến bàn tay tôi trở nên lạnh hơn; cơn lạnh dần dần chuyển vào sống lưng khiến tôi rung mình buông viên đá.

Ngay khi đó tôi thấy rõ chính mình lạnh lẽo, khô cứng và góc cạnh đến nỗi người gần mình nhất sưởi ấm cho mình mà mình vẫn sắc lạnh như thế sao?!. Như thế làm sao mình mang lại hạnh phúc cho người khác được. Chiều nay trong thánh lễ hoà giải tôi đã nguyện xin Chúa giúp tôi biến đổi con người góc cạnh, lạnh lẽo, khô cứng trong tôi để trở nên mềm mại, nồng ấm, dịu dàng với mọi người. Xin Chúa ở cùng con và giúp con.

Liên: Lâu nay Chúa có cho con một viên kẹo mà con không thấy thích, con không chịu nhận. Nay con nhận thấy Chúa muốn con nhận viên kẹo đó, mặc dầu con biết viên kẹo bọc đường đó bên trong chứa đựng chất đắng. Và con xin chấp nhận.

Sao: Tôi biết tôi có một tánh xấu là kiêu ngạo mà chưa chừa bỏ được là mọi việc mình làm và khi thành công cứ nghĩ là công của mình mà quên đi, chính là công của Chúa Thánh Thần, mình chỉ là công cụ của Ngài mà thôi. Trong khóa này có nhiều thanh niên đến dự nên rất vui, vì đó chính là niềm ao ước của chúng tôi. Xin tạ ơn Chúa Thánh Thần.

Cha Hoan: Trái với bác Sao tôi lại mong có ít tham dự viên để mình khỏi phải đi vì bao nhiêu công việc của cộng đoàn chưa giải quyết xong. Đến đây ngày đầu tiên tôi mệt quá sức, bây giờ thì tôi đã rũ bỏ tất cả và cảm thấy bình an.

(Nguyễn Thị ghi lại)

Xin cho con đức tin can đảm để con chẳng sợ thiệt thòi khi trao hiến, chẳng sợ từ bỏ những gì con cậy dựa xưa nay.

Thơ Tê Hát

Làm Theo ý Chúa

Biết bao nhiêu công việc
Em làm trong một ngày
Em chạy và em chơi
Em làm bài, học bài
Hay em giúp mẹ em

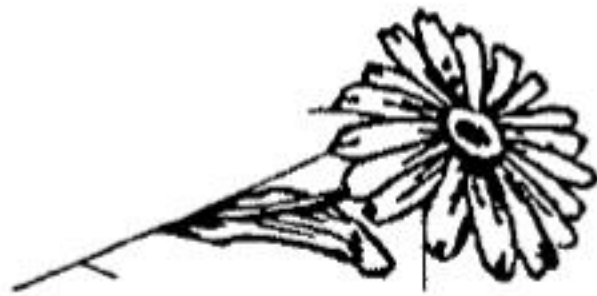
Em nói chuyện cùng Chúa
Trong kinh nguyện của em
Thiên Chúa muốn cho em
Làm bấy nhiêu công việc
Cho tốt đẹp vì Người
Tổ lòng em mến Chúa

Nay em lớn thế này
Chúa Giêsu sẽ dạy
Cho em biết tất cả
những gì mà Thiên Chúa
Đang trông đợi nơi em.

Lạy Chúa xin dạy con
Biết làm theo ý Chúa./.

(Thương tặng các bé Thùy Dương, Việt Tú, Xuân An, Thái Hiền, Thùy Hân)

Sống là yêu

LM. Dominic Đỗ Minh Trí

Đây là kinh nghiệm sống Lời Chúa của các bạn trẻ.

Mehemed

"Tôi là người Thổ sống tại Đức từ ba năm nay, tôi theo Hồi Giáo. Cách đây vài năm, tôi đã mượn người bạn gái một cuốn sách của bà Chiara, đọc sách tôi cảm thấy phấn khởi. Tôi đã hiểu một cuộc sống trong tình thương là điều có thể thực hiện được, và người ta có thể xây dựng hiệp nhất với tất cả mọi người. Tôi đã tìm ra con đường để thông ban cho người khác mà Thiên Chúa đã dành cho tôi.

Là người ngoại quốc, tôi thường cảm thấy bị khinh thường nơi công cộng, bị đối xử như kẻ thù. Một buổi chiều kia, trên xe lửa, có người nói xấu người ngoại quốc, cho rằng người Thổ là phường trộm cắp trong xứ. Tôi bị tổn thương, bị kỳ thị chủng tộc. Tuy nhiên tôi biết rằng tôi có thể dùng tình thương để đáp trả lòng hận thù của ông kia. Tôi mời ông ta điếu thuốc lá, tôi lắng nghe ông ta, cho đến khi hai người có thể nói chuyện với nhau, rồi tôi mới nói cho ông ta cái nhìn của tôi khác.

Tại sở ngoại kiều, rất nhiều lần tôi chứng kiến cảnh đồng bào tôi bị đối xử tàn tệ vì không rành ngôn ngữ để diễn tả. Một ngày nọ tôi tự nhủ; tôi đến để chỉ yêu thương mà thôi, mặc kệ những gì xảy ra. Tôi đưa hồ sơ của tôi, nhưng còn thiếu vài giấy tờ quan trọng. Nhân viên ấy, thay vì đuổi cổ tôi đi thì ông ta đã giúp đỡ tôi.

Rất nhiều sự kiện trong các năm qua đã nói cho tôi hiểu rằng điều tôi đọc trong quyển sách ấy là sự thật: *Sự hiệp nhất giữa chúng ta, giữa mọi người là điều có thể thực hiện được.*

Martin

Quê hương tôi, nước Brundi (Phi Châu) từ lâu bị hai sắc dân chính tranh chấp giữa nhau: Nhóm Hutu và nhóm Tutsi. Tháng 8/1988 bùng nổ cuộc tranh chấp đẫm máu ở miền Bắc làm cho cả hai bên có nhiều người thiệt mạng.

Tại các trường đại học, tình trạng chia rẽ rất mạnh. Nơi quán ăn, quán giải khát, trong thánh đường, nhóm Hutu ngồi một bên, nhóm Tutsi ngồi một bên khác.

Tôi cảm thấy phải làm một cái gì để thay đổi tình trạng này, nhưng mọi cố gắng liên kết hai nhóm đã tạo hiểu lầm cho tôi. Nhóm nhà thi bảo tôi là kẻ phản bội; Nhóm kia thì cho tôi là gián điệp.

Tôi nhớ đến Chúa Giêsu đơn côi trên Thánh Giá, bị mọi người bỏ rơi, mà Người vẫn tiếp tục yêu thương, tôi cảm nhận được sức mạnh mới để tiếp tục dẫn thân. Một giáo sư nhờ tôi tìm dùm một số diễn viên cho một màn trình diễn. Đây là cơ hội tốt cho tôi để đến gần những bạn không cùng chủng tộc với tôi và chung nhau thực hiện một công việc.

Nhưng điều đó làm cho tôi hiểu rằng tôi không là người Hutu, cũng không là người Tutsi, **nhưng tôi là một phần tử của chủng tộc tình thương và hiệp nhất.**

Catherin

Tôi làm trong đại học, ngành nghiên cứu thuốc mới. Để có tương lai thì tôi cần có giáo sư hướng dẫn nâng đỡ. Nhưng giáo sư này xác tín rằng đức tin là một cản trở cho phát triển khoa học, cho nên ông ta không hề nâng đỡ để tôi được dạy học.

Chúa Giêsu tóm lại tất cả Phúc Âm và cả ý muốn của Chúa trên chúng ta vào giới răn mới: "Hãy yêu mến Thiên Chúa hết lòng, với tha nhân như chính mình" (Mt. 22, 34-40)

Một hãng bảo hiểm chế thuốc kia hứa cho tôi một chỗ làm tốt, tôi lại nhận nhiệm vụ nghiên cứu một loại thuốc mới do chính hãng này chế tạo. Loại thuốc này đã được một giáo sư Mỹ thí nghiệm, giáo sư này lại là thầy dạy tôi. Sau khi thí nghiệm, tôi nhận ra thuốc này có thể gây tai hại cho người dùng.

Nếu công bố kết quả thí nghiệm này trên một tạp chí khoa học quốc tế, thì tôi sẽ mất chỗ làm tốt và không có hy vọng được học chuyên môn ở Mỹ, con đường tiến thân bị lung lay. Sau nhiều ngày suy nghĩ, mặc những điều đó, tôi quyết định công bố kết quả thí nghiệm. Việc đăng báo gặp nhiều cản trở và chỗ học chuyên môn lại bị từ chối. Hãng bảo chế thuốc khen ngợi sự thành thật của tôi và sẵn sàng cho tôi chỗ làm. Nhưng tôi sợ gặp hoàn cảnh khó xử, cho nên tôi cũng đã từ chối.

Một thời gian sau, ông giáo sư trước kia đã chèn ép vì đức tin của tôi, nay chính ông ta đề nghị cho tôi làm giảng viên đại học.

Nước Colombo là một nước bị xâu xé vì bạo lực đi đôi với việc buôn ma túy. Anh Jesus thuật lại kinh nghiệm của một người bạn vắng mặt.

Jesus

Tại trạm xe bus, một thanh niên đến gần tôi và hỏi tôi nghĩ gì về tình hình hiện nay của xứ sở. Tôi đáp rằng, nước Colombo và thế giới ngày nay đang đau khổ vì người ta không sống hiệp nhất với nhau. Thanh niên hỏi tôi: "Hiệp nhất là gì?". Tôi đáp: "Hiệp nhất là sức mạnh duy nhất có thể đổi thay thế giới". Rồi tôi thuật cho anh nghe về cuộc sống kitô hữu của tôi.

Sau đó người thanh niên từ giã tôi đi mất, còn tôi đi gói một gói đồ. Nhưng rồi cảnh sát đến bắt tôi và tra hỏi tôi. Sau cùng cảnh sát cho tôi biết rằng có một người đã điện thoại cho họ, báo tin trên xe bus có một trái bom nổ chậm.

Người lạ thuộc nhóm khủng bố ấy nói thêm với cảnh sát: "Các ông hãy ngăn chặn để thảm họa đừng xảy ra. Một hành khách trên xe đã làm tôi đổi ý. Anh ta xác tín rằng cuộc sống có giá trị hơn bất cứ chuyện gì khác. Các ông hãy nói cho anh ta biết: "Lý tưởng của anh ta sẽ thay đổi được thế giới".

Một số bạn trẻ còn thuật lại về cuộc đấu tranh chống băng cướp Mafia, đấu tranh cho việc tha thứ, cho việc để của cải chung, cho việc chọn lựa sống ngược dòng....

Họ dẫn thân để mang tình yêu thương đến mọi phạm vi. Đó là dẫn thân mà bà Chiara kêu gọi mạnh mẽ:

"Các bạn hãy sống yêu thương như thế này: Hãy bắt đầu sống chứng nhân cho tình yêu ấy, sau đó mới gợi ý cho người khác.

Chúng nhân, mẫu gương. Ước gì thế giới nhìn thấy các bạn sống yêu thương, để họ có thể bắt chước các bạn, giống như thời các tín hữu sơ khai: "Hãy xem họ yêu thương nhau dường nào, và họ sẵn sàng chết cho nhau".

Ấy vậy, sống yêu thương lẫn nhau và gieo yêu thương nơi mọi góc trên quả địa cầu, giữa những cá nhân, giữa các nhóm, giữa các quốc gia, bằng mọi cách. Để cho tình yêu tràn ngập thế giới và, nhờ các bạn góp phần, nền văn hóa tình yêu được bền vững như mọi người ao ước.

Các bạn được ơn gọi sống như thế và các bạn sẽ nhìn thấy những việc lớn lao".

Dưới đây là chứng tá của một phật tử trẻ người Thái Lan, **anh Somjit**

"Lý tưởng xây dựng một thế giới hiệp nhất đã được phổ biến ở khu tam giác vàng, miền Bắc Thái Lan, nơi tôi sống.

Cách đây vài năm, tôi gặp một nhóm GeN (Génération nouvelle = giới trẻ của phong trào Focolare) trong làng tôi. Tôi bị đánh động vì bầu khí yêu thương và hiệp nhất

giữa họ, đến độ tôi không nhận ra họ là người công giáo, còn tôi là phật tử.

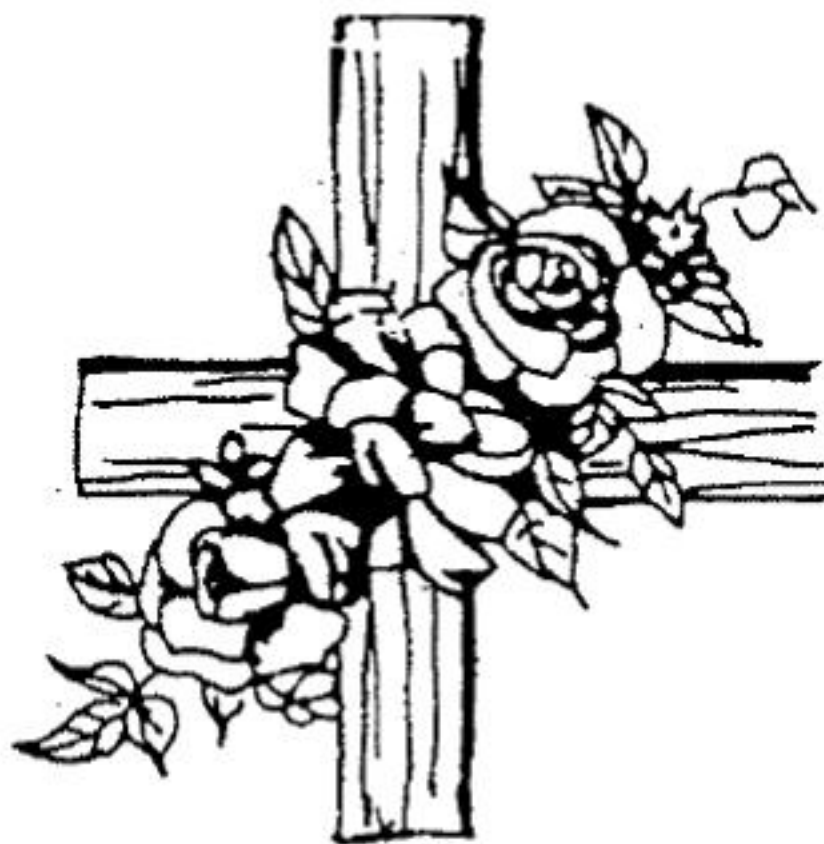
Mối giao hảo này đánh tan mọi thành kiến tôi có đối với những người khác đạo.

Kinh nghiệm đẹp nhất đời tôi là khi tôi được ở chung với vài anh GeN công giáo.

Lòng yêu thương đã thúc đẩy chúng tôi để mọi sự làm của chung: mọi tiền bạc, mọi tài năng, mọi vấn đề...

Sống như thế, tôi đã cảm nghiệm được tất cả chúng tôi thực sự là anh em với nhau"./.

LM. Dominici Đỗ Minh Trí

Đích?

Mùng ngày tiên khấn Sr. Mai Chi

Khăn gói trên tay, đệ tử cùng rào bước theo thầy. Trên đường dài nhiều gian nan đệ tử vẫn kiên nhẫn tiến bước. Nhưng sự kiên nhẫn cũng có hạn, hơn nữa, đệ tử cũng chẳng biết đích đến của cuộc hành trình là gì và ở đâu, vì vậy đệ tử bấm bụng hỏi thầy: "Thầy ơi mình đã đi được một đoạn đường khá dài và con cũng thấy nhiều điều hay, nhưng chỉ có một điều chưa rõ đối với con là, đích điểm của cuộc hành trình này là gì và ở đâu?". Thầy mỉm cười xoa đầu học trò và nói nhỏ: "Con cứ theo thầy".

"Câu trả lời thật kỳ cục!". Đệ tử nghĩ bụng nhưng không dám gạn hỏi thầy và lại lủi thủi theo sau, mà đầu óc cứ vẩn vơ với thắc mắc của mình. Sau đó tìm được lúc thuận tiện, đệ tử nhắc lại vấn nạn của mình: "Thưa thầy, mình đi đâu vậy thầy và mình sẽ tìm được gì cho cuộc hành trình này?". Lần này câu trả lời của thầy cũng chẳng mấy rõ ràng hơn "con cứ kiên nhẫn theo thầy và tỉnh táo trên đường đi".

Đi thêm một quãng nữa, đệ tử đánh mất sự kiên nhẫn và trộm nghĩ: "Có ích chằng cuộc hành trình này?" Nghĩ vậy nên đệ tử quyết hỏi thầy cho ra lẽ: "Thầy ơi Xin thầy cho con biết, chúng ta sẽ đi đâu và tại sao chúng ta lại làm cuộc hành trình này, vì con thấy mệt mỏi nhiều mà đích đến và ý nghĩa cuộc hành trình vẫn chưa thấy đâu".

Nghe đệ tử hỏi thêm lần nữa, thầy vẫn không vội trả lời, cho tới khi tìm được mô đất cao cho hai thầy trò nghỉ chân. Thầy mới nói cùng đệ tử: "Con hãy kiên nhẫn theo thầy và tỉnh táo trên đường đi, vì đích đến và ý nghĩa của cuộc hành trình nằm tại mỗi chặng đường chúng ta đang đi."

Mỗi cuộc hành trình đều có đích đến. Nhưng đích đến chỉ có thể đạt được, khi người lữ hành "tỉnh táo và vững bước" trên từng chặng một, vì đích đến và ý nghĩa của cuộc hành trình chẳng nằm đâu xa xôi mà là thật gần: lúc này, ở đây và trước mặt.

München, thu 97
Nguyễn Ngọc Thế SJ

Vào cái thời, lúc tôi thấy cuộc đời đen
tối,
mỗi đêm tôi mòn mỏi
bối mếu lương tâm nặng trĩu những lỗi
lầm.

Giờ đây, đêm đêm,
tính sổ tâm hồn.
Tôi không còn tìm những vết nhơ,
mà kiếm những món nợ ân tình.

Tôi hồi tưởng lại,
mọi thứ mà suốt ngày tôi đã nhận,
tất cả những ân tình nhỏ bé - hay to lớn -
của kẻ qua đường.
Từ vị linh mục sáng sáng dâng thánh lễ
(và người đã hy sinh cả cuộc đời để dâng
thánh lễ cho tôi)
đến người đàn bà nhân hậu
đã ngắt một nắm ngô trong vườn rau,
để thơm nồi canh tôi nấu.

Những ân nhân trong ngày,
tôi đều nhớ hết
trong cầu nguyện trước lúc vào giấc điệp.

Người anh em cùng chung bữa ăn trưa;
chú em họ lâu lâu mang tặng
gói bột mì lấy từ cối xay,
giỏ trái mận hái trong ngôi vườn nhỏ,
chị nữ tu hiền thấy tôi quá đơn côi,

Dâng Lời Cảm Tạ

Marie Noel

thường ghé lại thăm;
bà cụ hàng xóm, đôi tay còn khỏe
đêm đêm cài dùm cánh cửa nhà tôi;
bà láng giềng kia nữa,
thấy tôi vụng về lúng túng
thường đứng trước hiên nhà, khuyên bảo
và dỗ dành.

Hôm nay, trong cơn túng ngặt, vụng về,
bất lực của tôi
bao người đã sẵn sàng đưa tay nâng đỡ
... những ân nhân, thì nhiều lắm, vô kể
nhiều hơn những người đem khổ đến cho
tôi!

Và còn nữa, những người,
lòng tuy chẳng muốn,
đã đem phiền muộn với những món quà
nhức nhối
nhưng hẳn đã giúp nhiều
như chén thuốc đắng làm giảm cơn đau.

Hằng đêm,
tôi hát lên bài ca chúc tụng
tôi dâng lời cảm tạ đến mọi người.
Tính sổ tâm hồn xong, tấm lòng thu thái,
tôi thả hồn vào giấc ngủ êm đềm.
Đôi tay nghèo,
tôi xiết chặt Hồng Ân Thiên Chúa
cùng với ân tình của thế nhân.

Tôi vững tin,
những lời cảm tạ hằng ngày,
đầy tin yêu và nhân ái,
hẳn Chúa sẽ hài lòng
và tôi cũng thế,
hơn là cú lục lợi tâm hồn như thuở xưa.

Là mẹ bề trên, hay chỉ là mẹ gia đình
tôi sẽ dạy con, hằng ngày dâng lời cảm
tạ./.

Tiếng gọi

Linh thao 1997 - Một biến cố đã làm thay đổi cuộc đời tôi - Mà tôi không được phép quên đi - Đó là vào ngày 21.3.97 khi mà tôi chuẩn bị lên đường, để đi coi xem linh thao là thế nào? Liệu nó có chữa được cái linh hồn đang "hấp hối" của tôi không? Vậy xin có đôi dòng chia sẻ với những người đang đồng hành cùng với tôi trên đường tìm kiếm Chúa.

Vào cuối năm 1996 giáo phận Muenchen đang hân hoan đón mừng một linh mục mới về làm việc cho giáo phận của mình. Với tôi thì linh mục nào về hay đi cũng chẳng có hề gì, bởi vậy tôi chẳng vui mừng cũng chẳng hân hoan.

Tâm hồn tôi đang rối ren tới bởi - dù vậy tôi vẫn thường xuyên tham dự thánh lễ và các buổi cầu Thánh Thể. Một lần lễ xong - nhu thường lệ - cha Hoan ra bắt tay thăm hỏi mọi người - đến phiên tôi, chẳng hiểu động cơ nào thúc đẩy mà tôi đã xin cha Hoan một cái hẹn để "giải bày tâm sự". Thế là không để cho cha được "ấm chỗ" tôi đã thản nhiên đặt lên vai cha thêm một gánh nặng.

Ngày hẹn đã tới, tôi lo âu bước vào phòng làm việc của cha nơi giáo xứ. Vài câu chào hỏi xã giao, tôi bắt đầu "dốc bầu tâm sự". Sau đó tôi trông chờ lời khuyên nhủ của cha, nhưng tôi thật thất vọng, vì cha không trả lời ngay cho tôi biết tôi phải làm thế nào, mà cha chỉ khuyên tôi nên đi linh thao theo phương thức của Thánh Inhã. Thực lòng lúc đó tôi hoang mang lắm. Tôi ra về với một tâm hồn trĩu nặng, lòng không ngừng than trách: "Chả hiểu cái ông cha này thế nào, người ta đến để hy vọng có được lời khuyên răn, dạy bảo, lại khuyên người ta đi cấm phòng với chả cấm phèng, chán mó đời!"

.....Khoảng thời gian nặng nề.....

Một hôm tôi đi lễ sớm hơn mọi ngày một chút tôi gặp chị Hương (ngày đó tôi chưa quen chị) đến hỏi tôi, cũng muốn đi cấm phòng phải không? Và chị đưa cho tôi cuốn sách nhỏ tựa đề "Tôi đi cấm phòng theo phương thức Thánh Inhã". Với cuốn sách nhỏ này, tôi đã mơ màng hiểu rằng "hình như đi linh thao là để cầu nguyện". Ôi dào!!! mình vẫn đi lễ hàng ngày, lại luôn luôn cầu Thánh Thể, hẳn là chưa đủ cầu nguyện hay sao chú?".

Ý thức như vậy nên tôi căn dặn người trong gia đình đừng mong ngóng gì, vì 3 ngày đi du linh

thao tôi sẽ không gọi điện thoại về đâu.

21.3.97, Sáng sớm linh kính với môn hành trang, tôi ra nơi hẹn với mọi người. Chúng tôi lên đường và tới nơi bình an. Buổi tối, sau khi nghe cha Thành hướng dẫn về phương pháp làm linh thao, lại được nghe một bài huấn dục, và làm phút hồi tâm trước khi đi ngủ. Tuy có mệt mỏi song lòng tôi vẫn thấy nhẹ nhàng lắm. Tôi tự nhủ "không biết cha Thành và cha Hoan làm cách gì cho mình gặp Chúa đây?". Tôi lên giường và bắt đầu cầu nguyện. Tôi đã khóc và khóc thật nhiều. Vị mặn chát của giọt nước mắt đã làm tôi nhớ lại cuộc đời hơn hai mươi năm trôi xa Chúa để rồi khổ đau với cái tôi luẩn quẩn của mình - hai mươi năm trôi qua - Tự nhiên tôi nhận được một cảm giác lạ, nó như một luồng gió mát mẽ thổi nhẹ qua tâm hồn tôi, rất nhanh. Rồi sau đó tôi cố gắng đi tìm lại cảm giác đó nhưng không được nữa. Tôi ngủ thiếp đi....

22.3.97, Buổi sáng cầu nguyện theo sự hướng dẫn của cha Thành, tôi thấy bình an và tha thiết muốn gặp Chúa. Giờ thông dong tôi thấy không thoải mái cho lắm. 10.30 sáng, tôi tiếp tục cầu nguyện. 11.00 giờ lòng trở về nhẹ nhàng. Tôi thấy bình an vô cùng - Tôi yêu Chúa hơn và thấy không thể dời xa Chúa được - Giờ đây tôi thấy hứng thú vô cùng để tiếp tục cấm phòng.

Giờ cầu nguyện buổi chiều tôi không bối rối nhưng không có cảm giác của tối hôm qua, cái cảm giác một luồng hơi lạnh chườn vào người tôi đến dịu dàng. Trong hai giờ cầu nguyện tôi chưa nhận được điều gì ở ơn gọi của Chúa dành cho tôi. Tôi đi dạo và tâm sự với

Chúa, với Mẹ Maria.

17.00 đến 18.00 là giờ hẹn gặp cha Thành, sau khi bàn hỏi với cha, lòng tôi thật thanh thản.

23.3.97, Tôi ngủ dậy vào lúc 6.20. Hơi mệt mỏi. Sau khi tắm gội tôi thấy sáng khoái hẳn lên. Hai ngày qua đi rồi mà tôi chưa gặp được Chúa! Tôi tự hỏi, thế nào là gặp Chúa? Câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu tôi, và tôi quyết tâm: "Chúa ơi! Hôm nay bằng mọi giá con phải gặp Chúa đây, ngày mai về rồi, con không còn cơ hội nữa".

Giờ cầu nguyện riêng buổi sáng, tôi chuẩn bị tinh thần rất cẩn thận. Bước vào phòng cầu nguyện tôi lần lượt làm mọi động tác như cha Thành đã dạy. Lúc đầu tôi thấy bình thường - tâm hồn trống rỗng - càng cầu nguyện tôi càng thấy xa Chúa - trong đầu toàn hình ảnh tội lỗi - tôi đã cố gắng hết sức mình để ngồi cho hết giờ - nhưng vô ích, càng ngày tôi càng thấy hoang mang lo sợ, nghi ngờ, không hiểu có Chúa thật không? Dầu vậy, tôi cũng còn tỉnh táo và kêu lên rằng: "Giêsu - Maria Mẹ ơi! Hãy cứu con!". Tôi nhớ đến đoạn văn trong cuốn sách nhỏ "Tôi đi cấm phòng theo phương thức Inhã" có hướng dẫn rằng khi cầu nguyện mà thấy bối rối quá, hoặc đi vào bế tắc thì phải tìm gặp cha linh hướng ngay. Thế là tôi hối hả đi tìm gặp cha Thành và cha Hoan. Cha Thành thì "besetzt", cha Hoan cũng "besetzt" nhưng còn khoảng 20 phút nữa. Tôi đi lại trước phòng mà người như lửa đốt. Tôi thăm trách cái người trong đó sao mà nói dai thế. Cửa phòng mở, tôi vội vã lao vào - chỉ để cha Hoan kịp lên tiếng mời, ngồi xuống ghế là tôi òa khóc, rồi không tiếc lời trách móccha nào là cha luôn giảng Chúa là Tình Yêu, Ngài yêu thương con người vô cùng tận mà sao con đã làm hết sức con rồi mà con không thấy Chúa đâu, con thấy toàn là.....

"Cái gì, thế này!?" Rồi cha điềm đạm khuyên tôi nên đi dạo một chút và đem những điều mình muốn kể cho Chúa nghe. Tôi ngoan ngoãn vâng lời làm như vậy. Sau một giờ đồng hồ đi dạo và tâm sự với Chúa; Tôi thấy tâm hồn nhẹ nhàng quá và cú thế, tôi cười một mình - mà lại cười rất to

Buổi chiều sau giờ gặp cha Thành, kể lể hết mọi nỗi niềm và để xác quyết tôi đã gặp được Chúa, tôi vui mừng quá sức và cú thế, đi một hơi lên đồi, tôi nhảy múa hò hát "Bỏ Ngài con biết theo ai..." Khi quay về, tôi bắt đầu phá luật, không còn giữ im lặng nữa, gặp ai tôi cũng "cởi mở hết cỡ".

Buổi tối, sau giờ tâm sự, trở về phòng tự nhiên tôi cảm thấy ròn rợn, căn phòng trở nên lạnh lẽo đến ghê người và nhu có một động lực thúc đẩy tôi đã đọc kinh kính mừng để tạ ơn Mẹ. Tôi ngủ thiếp đi trong niềm tin tưởng có Chúa và Mẹ ở bên tôi.

24.3.97, Tất nhiên là tôi có một ngày hoàn toàn vui vẻ. Khi dự Thánh Lễ Bế Mạc, tôi khao khát rước Mình Thánh Chúa. Chúng tôi chia tay nhau trong niềm vui quyến luyến đầy tình người. Trên đường về tôi nghĩ thầm "mấy ông cha Dòng Tốn này cao tay thật"

"Chúa ơi! Thế là con gặp được Ngài rồi!"

Nhưng mọi sự đã không dừng lại ở đây, bởi vì khi trở về với đời sống hiện tại, tôi đã phải chiến đấu đến mệt mỏi với cái nếp sống cũ và con người cũ của tôi. Những lúc như vậy, tôi lại nghĩ đến ba ngày linh thao lên núi tìm gặp Chúa và tôi lại có thêm sức mạnh để lên đường.

Đôi dòng tâm sự gửi đến quý vị đồng hành. Xin kính chúc quý vị một Mùa Phục Sinh đầy an bình trong Tình Yêu Thiên Chúa. Nhân đây, con xin chân thành cảm ơn cha Ngô Công Hoan, người đã vất vả suốt một năm trời linh hướng cho con để con có được ngày hôm nay.

Minh Hòa.

(Xin kính chào tất cả trong bình an của Chúa)

Bé ngoan

Một ngày Xuân nắng đẹp
Bé dự thi dương cầm
Lòng bé luôn hồi hộp
Bé cố gắng hết sức
Nên tập đàn liên miên

Trước khi bước vào thi
Bé lấy trong túi áo
Thánh Giá nhỏ yêu thương
Bé thì thầm cầu nguyện
Tất cả vì yêu Chúa
Còn chuyện được hay không
Là do Thánh Ý Ngài

Khi tuyên bố kết quả
Bé sung sướng vô cùng
Phần thưởng bé nhận được
Tặng sinh nhật bố yêu

Tiếng đàn vang thánh thót
Như kinh nguyện ban mai
Bé thầm cảm ơn Chúa
Cho cả nhà niềm vui

Thái Hiền. HD. 24.1.98

Trái cây

Có rất nhiều hoa trái trong giỏ trái cây của Chúa
Và một trong những quả đó chính là tôi.

Một số giống như phúc-bồn-tử, chát và chua.
Những quả khác ngọt như đường, chẳng hạn nho khô của Hy-Lạp.

Một số cao lớn như đậu leo,
những quả khác tròn và mập như bí ngô.
Có những quả như cháy nắng, màu nâu, là những hạt cà-phê,
những trái khác màu xanh nhạt quý phái, như sú-lơ.

Một số cay như ớt và cà-ry,
trái khác thì mềm, ngào ngọt hương thơm.
Một số, tươi ngon tuyệt vời như trái đào tiên,
những quả khác lại khô cứng, khô chát.
Có những quả rắn rỏi, dòn tan như hạt dẻ,
và có những quả ta phải "nhỏ nước mắt" khi bóc vỏ, như củ hành.

Một số thông thường như những củ khoai tây,
song có những trái đặc biệt như xoài hay kiwi.
Có những quả làm bạn ngứa ngáy, ngọt ngọt, như dứa-tường-vi,
Có những quả sẽ để lại dư vị đắng ngắt.
Một vài thứ trái chứa đựng nhiều chất độc, tuy có những màu sắc hào nhoáng.
Một vài thứ lại là những vị thuốc rất tốt.

Có những trái ở trên cao khó với tới được,
song có những quả lại phải cúi xuống mới tìm thấy được.

Một số cần thời gian dài mới chín được,
số khác lại chín rất sớm,
có những quả, đôi khi, không bao giờ chín cả,
một số chín ở trên cây.
Một số trái lại rỗng tuếch, như hạt dẻ rừng.

Có những quả rất rẻ,
song lại có trái không thể mua được bằng tiền.

Một số ngoại hạng, chỉ thưởng thức chúng dưới dạng của rượu.
Một số có vỏ sần sùi và cứng, nhưng ruột lại mềm và ngọt.

Có những trái không thể thưởng thức nổi, chúng vô vị, hoặc hư, hoặc mốc...
Những trái khác lại là những thức cần thiết cho cuộc sống.
Một số trái là món ăn tráng miệng tuyệt vời, như trái cây với rượu.

Mỗi loại trái cây là một hương vị khác nhau: bạn và tôi,
Tất cả những hoa trái trong giỏ trái cây của Chúa,
Và một trong những trái đó, chính là tôi.

Lâm Viên phỏng dịch từ "Früchte und Fröchtchen"

Những điểm chính yếu của buổi họp nhóm

Nhóm Đồng Hành là nhóm gồm những anh chị em được Thầy Giêsu mời gọi làm bạn thiết của Thầy qua lối sống tu đức của Thánh Inhã Loyola. Dưới đây là một vài yếu tố chính cần thiết cho một buổi họp nhóm:

1. Lời nguyện mở đầu: gồm phần mở đầu và xin ơn cho buổi họp. Nguyên lý và nền tảng của cuộc đời là cảm được tình thương vô bờ bến của Thiên Chúa dành cho tôi. Tôi cảm tạ và ao ước đáp trả tình thương đó. (LT 23, NTCBI- 1)

2. Chia sẻ cuộc sống thăng trầm của ngày tháng qua:

Tiếp tục đồng hành với nhau qua những chia sẻ, tâm sự buồn vui trong cuộc sống. Đồng hành không phải là một mô lý thuyết xa rời nhưng chính là một lối sống (ĐLTQ2 - 12a). Như hai môn đệ trên đường Emmaus, người đồng hành đến với nhau, chia cho nhau những kỷ niệm vui buồn, những lo âu khắc khoải trong cuộc sống hằng ngày theo Thầy (Lc. 24: 13-35)

3. Chia sẻ chủ đề và Lời Chúa: Nhóm giúp tôi thăng tiến qua phần chia sẻ, học hỏi Lời Thầy và hướng đi chung của phong trào. Học hỏi suy niệm không ngoài mục đích là để biết Thầy, thương Thầy và theo Thầy gần gũi hơn. (Lt 104)

4. Cầu nguyện chia sẻ: Thổ lộ những ưu tư, khắc khoải, lòng ao ước tôi nhận được qua chủ đề và Lời Thầy hôm nay. Cầu nguyện chia sẻ là giờ xin ơn trực tiếp với Mẹ Maria, với Thầy và với Chúa Cha lớn tiếng chia sẻ chung với nhau (LT 109).

5. Nhìn lại buổi họp: Kiểm lại ơn xin và nhận ra ơn tiếp nhận qua buổi chia sẻ họp nhóm hôm nay. Đây là phút hồi tâm của buổi họp: Thầy hiện diện với tôi, với nhóm trong giờ qua ở đâu và thế nào? (PHT-NTCBI- 5).

6. Chúc bình an: Trao cho nhau cử chỉ, lời chúc bình an, gọi nhau vào gia đình, học đường, đồng hành với Thầy và phục vụ tha nhân. Tu đức của Thánh Inhã không phải tu đức thuần túy chiêm niệm phục vụ trên

đường Emmaus, người đồng hành đến với nhau chia sẻ cho nhau, chiêm niệm trong hành động (NTCBI- 8).

1. Cảm tạ và xin ơn tại sao? Đặc nét đầu tiên của môn đệ đồng hành là lòng biết ơn sâu xa với Thầy (LT

23, NTCBI- 1). Cảm ơn Thầy đã cho chúng con hôm nay, quây quần có nhau, sốt chia cuộc sống. Cảm ơn Thầy đã đồng hành với chúng con qua nhiều biến cố trong cuộc sống những ngày qua. Cảm ơn nói lòng biết ơn của người nhận quà và sự quý mến món quà được trao ban.

Xin ơn theo chủ đề nói lên lòng biết ơn của người môn đệ đồng hành muốn đáp trả tình thương của Thầy. Chủ đề và Lời Chúa hôm nay mời gọi tôi và nhóm sống, lớn lên như thế nào? Khởi dậy trong tôi và nhóm lòng ao ước theo Thầy ra sao? Đây là câu hỏi người phụ trách điều khiển buổi họp cần suy niệm và cầu nguyện ít là một tuần trước buổi họp.

Người phụ trách buổi họp phải biết mình đang hướng dẫn nhóm mình đi đâu, xin Thầy điều gì cho nhóm hôm nay dựa theo chủ đề buổi họp.

LTS. Đây là phần tài liệu huấn luyện của buổi họp nhóm. Chúng tôi ghi lại những điểm chính yếu của bài này (báo Đồng Hành) của thầy **Lê Quốc Tuấn, SJ**, giúp chúng ta nghiên cứu và áp dụng cho mỗi buổi họp hầu cùng gặt hái kết quả tốt đẹp.

2. Tại sao chia sẻ cuộc sống hằng ngày của ngày tháng qua lại cần thiết? Mục tiêu giờ này không phải là lắng đọng hồi tâm cho cá nhân và nhóm, nhưng là chia sẻ. Vì nhóm không có cơ hội đồng hành với nhau hằng ngày, nên khi đến họp nhóm anh chị em thường đồng hành với nhau bằng những chia sẻ tâm tình buồn vui trong cuộc sống theo Thầy những ngày tháng qua. Những lời chia sẻ của những anh chị em trong nhóm gợi lên trong tôi những ao ước theo Thầy, nhận ra Thầy hiện diện một cách cụ thể trong đời sống. Những chia sẻ này cũng giúp tôi không theo Thầy vô hình nhưng thực tế bằng xương thịt trong môi trường sống của mỗi anh chị em trong nhóm chúng tôi.

Những tâm tình của các anh chị em trong buổi họp dù có bình thường đi mấy, nhưng khi nhìn và nghe dưới con mắt đức tin, anh chị em sẽ thấy sự lạ lùng và màu nhiệm của Thầy trong những tâm tình chia sẻ đó.

Đây cũng là hình thức trò chuyện tâm linh, "spiritual conversation". Trò chuyện tâm linh là một trong những đặc nét quan trọng của môn đệ đồng hành. Tôi thường hay hỏi, khi người môn đệ đồng hành gặp nhau họ thường nói và chia sẻ với nhau về những gì?

Ngoài những tin tức thời sự, tâm tình dĩ dóm bên ngoài, chuyện trời nắng trời mưa, phim ảnh, cộng đoàn, gia đình... người đồng hành luôn có ao ước tâm sự, chia sẻ sâu xa hơn về đời sống đồng hành với Thầy.

Qua các biến cố trong cuộc sống hằng ngày Thầy ở đâu, làm gì, nói gì với tôi? Thầy mời gọi tôi lớn lên như thế nào? Trên đường Emmaus hai môn đệ đã nói với nhau những điều gì? Phải chăng họ đã chia sẻ những lúc vui, được an ủi khi có Thầy bên cạnh, cũng như những thất vọng, lo âu khi xa vắng và mất Thầy trong cuộc sống! Đồng hành chính là cuộc sống vui buồn đó (ĐLTQ2-

12a). Chính qua những trò chuyện tâm tình thiêng liêng này, anh chị em gặp nhau, gần bó và trở thành những người bạn thân thiết với nhau.

3. Chia sẻ Lời Chúa, học hỏi hướng đi và ơn gọi chung của nhóm, của phong trào - Tại sao? Câu hỏi mà người môn đệ đồng hành luôn nuôi dưỡng thao thức và ao ước trong lòng là làm sao tôi có thể biết Thầy, thương Thầy và theo Thầy nhiều hơn mỗi ngày. Vô tri bất mộ. Do đó, khi đến nhóm tôi chỉ ao ước một điều là làm sao nhóm giúp tôi hiểu và sống Lời Thầy, hiểu và sống ơn gọi đồng hành với Thầy một cách trọn vẹn hơn. Nhưng hiểu biết để làm gì?

Có phải để làm giàu kho tàng thâm sâu về phong trào của tôi không? Chắc chắn là không!. Tất cả mọi thông hiểu chỉ là phương tiện quy về một cứu cánh đó là Thầy, biết rõ Thầy hơn, thương Thầy nhiều hơn, theo Thầy thấm thiết hơn.

Có nhiều cách để đạt đến mục tiêu này. Các nhóm trẻ và mới trong phong trào thường dùng phần thảo luận để học hỏi đào sâu vấn đề chung, rồi chia sẻ với nhau những bài học nhận được hoặc những Lời Thầy đánh động trong giờ thảo luận qua. Các nhóm lâu năm hơn thường không có phần thảo luận nhưng đi thẳng vào chia sẻ về những gì được Thầy đánh động, những bài học mình được học qua Lời Thầy và chủ đề hôm nay. Còn các nhóm đã đi lâu hơn và có chuẩn bị kỹ lưỡng, thường có đề tài suy niệm, sống và cầu nguyện trước một hay hai tuần. Khi đến nhóm, tôi chia sẻ những kinh nghiệm sống Lời Thầy trong cuộc sống, qua những biến chuyển qua giờ cầu nguyện, qua phút hồi tâm hằng ngày của tôi.

4. Tại sao phần cầu nguyện chia sẻ bộc phát quan trọng? Sau khi đã học hỏi chia sẻ Lời Chúa, hướng đi của phong trào, ơn gọi đồng hành, nhóm quây quần bên nhau

và bên Thầy. Xin Thầy thêm sức mạnh, ơn thiêng liêng để cùng lớn lên với Thầy qua bài học hôm nay. Đây không phải là lúc cầu xin vu vơ xa xôi, nhưng cầu xin những ơn cá nhân rất cụ thể và gần gũi với anh chị em sau khi đã được Lời Thầy đánh động. Tuần thứ hai trong linh thao sau khi cầu nguyện chiêm niệm "Vương Quốc Nước Trời" và "Hai Cờ Hiệu" (LT 91&13), Thánh Inhã khuyên người làm linh thao cầu nguyện nghiêm cẩn với Mẹ Maria, với Chúa Con và Chúa Cha về ơn gọi mình ao ước cầu xin. Trong buổi họp nhóm, lúc này là lúc mỗi người thành thực xin cho mình ơn riêng theo lòng ao ước mình có sau khi suy niệm, học hỏi Lời Thầy, và lý tưởng của phong trào.

Thăm Mẹ La Vang

Ai ra Quảng Trị thì ra,
Nhớ về thăm Mẹ ở La Vang này.
Mẹ hiền đâu thách thức chi,
Đừng sợ, hãy đến Mẹ hiền chỗ che.

Đường xa thăm thẳm Mẹ ơi,
Lòng luôn ao ước tới linh địa này.
Mẹ thương đã hiểu được con,
Lo cho mọi sự vuông tròn khát khao.

Mẹ ơi! Con mến Mẹ nhiều,
Sầu vui chia sẻ Mẹ hằng bên con.
Cuộc đời nhu thế bể dâu,
Mẹ hiền bể ái tuôn tràn hồng ân.

Chị em bạn hữu xa gần,
Nhờ con thăm Mẹ, chuyển tình nhớ thương.
Cao rao quyền phép khôn lường,
Mẹ La Vang đẹp không ai sánh bằng.

Ai ra Quảng Trị thì ra,
Con thì nhớ mãi La Vang chốn này.
Lòng tin, cậy, mến tràn đầy,
Được nguồn hạnh phúc trăm phần hỷ hoan.

Tê Hát

5. Nhìn lại buổi họp - tại sao? Mục tiêu của phần kiểm điểm nhằm giúp nhau nhìn lại quãng đường mình đã đồng hành chung với nhau và tự hỏi: Tôi cảm thấy thế nào về buổi họp, về giờ giấc, về bầu khí, về cách chia sẻ của các anh chị em trong nhóm? Tôi có cảm nhận được ơn xin trong lời nguyện mở đầu không? Ơn tôi nhận được hôm nay là gì? Điểm nào trong buổi họp nhóm hôm nay giúp tôi tăng thêm lòng ao ước theo Thầy?

6. Chúc bình an. Là lúc mà mọi người gửi trao nhau những lời chân tình, tha thứ, những khẳng định về tình thương cho nhau trong gia đình Đồng Hành. Chúc nhau ra đi với sứ mệnh giải phóng, phục vụ tha nhân, và làm chứng nhân cho Thầy trong môi trường sống riêng của mỗi ơn gọi./.

Gặt hái

Cha Elizalde Thành: Bây giờ anh chị em hãy nhìn lại xem chiều thứ sáu vừa qua mình đến đây với tâm trạng như thế nào, bi quan? lạc quan? vui vẻ? buồn rầu? thương yêu? khép kín? khô khan? sốt sắng? chán nản? cô đơn? v.v... và v.v.... Và bây giờ tâm hồn anh chị em như thế nào, có cảm thấy nhẹ nhàng hơn, vui vẻ hơn, hay thấy mình lớn lên, có hy vọng, thoát tội, và tin yêu... xin mọi người hãy chia sẻ...

Ông Đế: Sống đẹp lòng Chúa đó là ước ao suốt cuộc đời con. Trong ba ngày qua con đã cầu nguyện rất sâu và thấy Chúa thật gần gũi mình. Hình ảnh trao đổi viên đá cứng để lấy chiếc Bánh Thánh mềm mại có nhiều ý nghĩa và đã đánh động con rất mạnh.

Qua lời tâm sự của một chị trong khóa đã giúp con nhìn thấy rõ con người mình hơn, vì chính mình cũng là "cái ổ gà" cho người khác vấp phạm mà mình cứ khăng khăng, cho rằng người khác là cái cớ cho mình vấp phạm. Con mong muốn vợ chồng cùng đi tìm tâm với nhau, cùng đồng hành trong việc tông đồ. Xin mọi người cầu nguyện cho ước nguyện của con.

Chị Hương: Hình ảnh Cây Thánh Giá mà mọi người đã làm thành bằng những cành lá vừa rước kiệu xong, khi những ngọn nến quanh thánh giá được thắp sáng lên, trong lòng con bùng lên một hy vọng mãnh liệt. Con cảm nhận Chúa thật kỳ diệu, khi nghe Chúa nói tất cả những gì con có đều cho Chúa thì con thấy tuyệt vọng và thấy mình

LTS. Tất cả tham dự viên cùng nhìn lại kết quả của ba ngày cấm phòng để xem Chúa đã ban cho mình những hồng ân nào, những an ủi nào mình đã cảm nhận được trong ba ngày qua. Khi mới bước đến đây tâm hồn mình thế nào và nay, trước khi ra về mình sẽ mang theo những gì gặt hái để làm hành trang cho cuộc đời mình và để giúp tha nhân. Mời quý vị theo dõi... những ghi chép của Nguyễn Thi

kiêu ngạo. Nhưng khi đi dạo, con đã gặp Đức Mẹ đứng ngoài sân kia và con quyết noi gương Đức Mẹ. Sau khi tâm sự cùng Chúa tâm hồn con trở nên nhẹ nhàng. Hình ảnh chị Minh Hòa tâm sự đã chiến đấu nhiều và gặp được Chúa là hình ảnh đẹp đã đánh động con rất nhiều.

Anh Giang: Đêm Lễ Hòa Giải, hình ảnh đối cục đá để nhận lấy Minh Thánh Chúa đã đánh động con rất nhiều, giúp con làm hành trang cho cuộc sống.

Anh Tuấn: Thánh Lễ Kiệu Lá long trọng quá, và từ những cây nến, những bông lá của từng người một xếp thành Cây Thánh Giá đẹp làm sao! giúp con dự thánh lễ rất sốt sắng, không bị chia trí gì cả.

Chị Phước: Những bài giảng của hai cha đều đúng với tâm trạng hiện thời của con mà càng suy gẫm con càng dễ dàng nhìn thấy mình phải làm gì? nên làm gì?

Ngọc Hòa: Trong bữa ăn trưa nay, khi Sister Maria tới, cha Hiên bước đến chào và nói "Ich bin krank aber jetzt bin ich stark". Câu nói của cha là một người đang trong tình trạng bệnh không thể làm việc để phụng sự Chúa đã khiến tôi so sánh mình và thấy mình đang được mạnh khỏe mà mình đã không có được tinh thần mạnh mẽ như cha. Câu nói đó giúp tôi rất nhiều.

Minh Hòa: Hình ảnh mỗi người có hào quang trên đầu là món quà của Chúa ban, con sẽ cố gắng giữ mãi món quà của Chúa gởi cho hôm nay. Không khí ở tu viện này rất yên lành. Mọi người trong khóa tĩnh tâm này làm lòng con ấm áp chứ không như cuộc sống lạnh lẽo tình người ở Đức mà hai năm vừa rồi con đã trải qua.

Kim Oanh: Hình ảnh Thánh Phêrô hứa mà không giữ lời làm con lo sợ mình cũng yếu đuối như thế nên không dám hứa với ai điều gì chỉ cố gắng trong mọi việc mà thôi. Con cũng nhận thấy mình phải học thêm tính kiên nhẫn nữa để mọi việc sẽ có kết quả tốt.

Anh Khánh: Sau khi gặp riêng cha Thành và cha Hoan, nhận được những lời khuyên thiết thực đã giúp con rất nhiều. Con cũng cố gắng theo gương Thánh Phêrô mà biết ăn năn trở lại.

Anh Vũ: Con ao ước đến và đi trong tình yêu mến Thầy.

Anh Trí: Con chưa bao giờ biết cầu nguyện cả, nhưng trong khóa linh thao này, qua sự hướng dẫn của cha, con đã biết cầu nguyện và có lúc con đã cầu nguyện trong 2 tiếng đồng hồ.

Cha Hiên: Cha có một lời khuyên các bạn trẻ: "Phải trẻ mãi trong tinh thần. Phải tranh đấu để vượt thắng sức tàn phá của thời gian mà vươn lên"./.

Thiên Thần

(Kính dâng hương hồn
Mẹ Teresa Calcutta)

Có những bàn tay
xinh xắn
thật dịu hiền,
đặt đến đâu
là nỗi đau biến mất.

Quý trọng hơn liều thuốc trường sinh

Với nét mặt,

tiếng nói,

giọng cười,

và dáng đứng.

Tất cả đều thể hiện Tình Yêu

Để Tình Yêu đáp trả Tình Yêu

Yêu là cho tất cả, hết mọi điều.

Đức Hy Sinh

Ôi! Cao trọng nghìn trùng!

Người là vì sao của bầu trời kiêu diễm

Đã đi vào thế giới huyền nhiệm cao

sang.

Là ánh đuốc chiếu sáng,

suối ấm lòng người khắc khoải,

thuộc mọi quốc gia,

thuộc mọi màu sắc,

tôn giáo,

văn hóa,

và chính kiến.

Người trọn vẹn sắc trình

Bác Ái là hiện thể của linh hồn

Hy Sinh là những hạt mồ hôi.

Đây Suối Tình Thương, Suối Tình

Thương

đổ tràn ngập qua bàn tay Người

Những Thiên Thần Áo Sari màu trắng

Đã trở đầy hoa thơm

Là biểu tượng

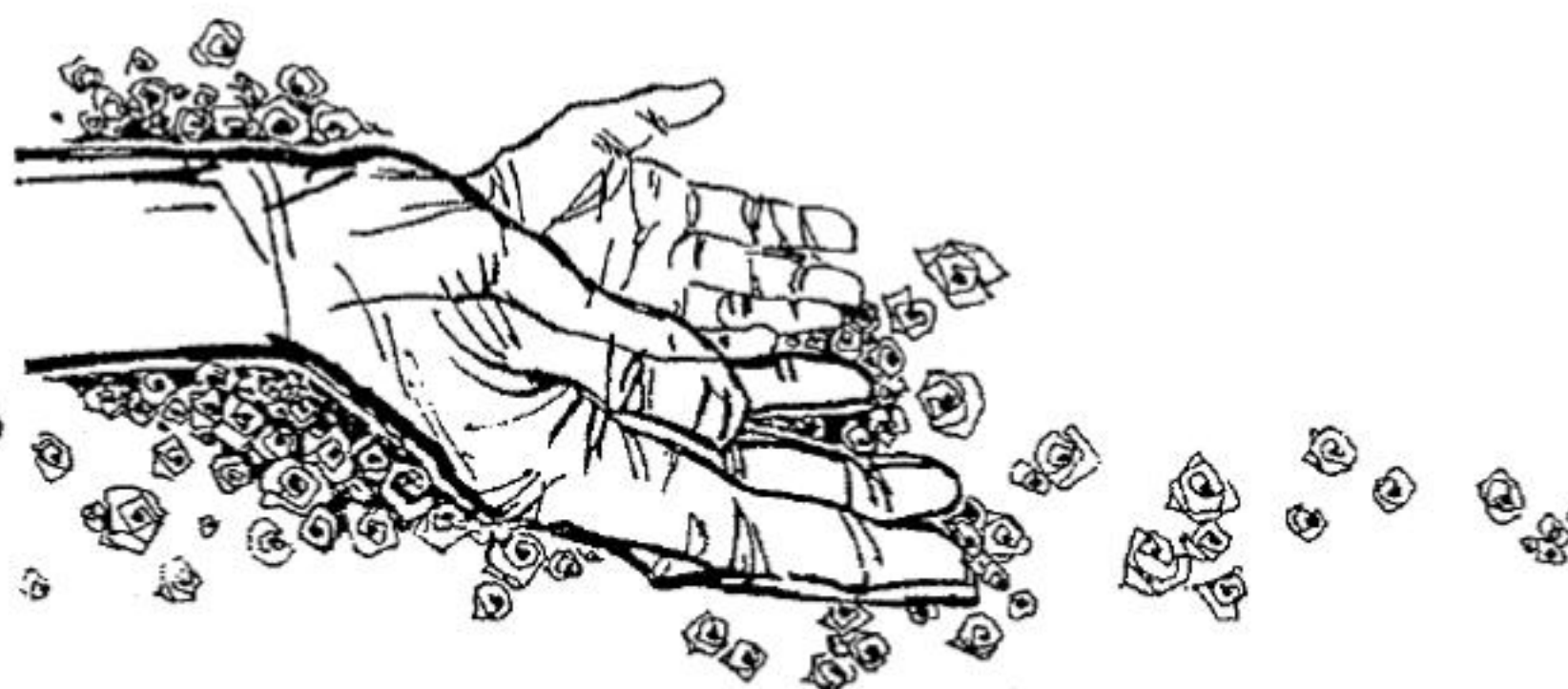
của Ánh Sáng và Tình Thương

Tạ ơn Người.

TêHát. Heidelberg 14.1.98

Trần đầy

Nguyễn Ngọc Thế (hè95)

Bạn thân mến,

Sau những chuỗi ngày mệt mỏi với đủ mọi thứ lo toan, hôm nay tôi có chút giờ rảnh đến thăm Chúa chúng ta, Thầy yêu dấu đó mà. Cũng thật đáng trách với chính mình đã quan trọng hóa những công việc khác hơn chuyện đi thăm Thầy. Ngồi trong nhà nguyện, tôi cố gắng chiêm nghiệm và thưa chuyện với Thầy: "Oh mein Herr, Du bist da vor mir und ich bin hier vor Dir - Thưa thầy, Thầy đang ở đó trước mặt con và con đang ở đây trước mặt Thầy".

Bỗng chợt từ bên ngoài vọng vào tiếng chuông điểm 12 giờ trưa. Điều đó làm tôi tưởng nhớ lại biến cố truyền tin. Tôi cũng ngẩn nhìn và tự đặt mình vào trong biến cố đó. Như Mẹ Maria, tôi cũng được Sứ Thần Gabriel, người đại diện Thiên Chúa đến gõ cửa nhà tôi, để hỏi cho Chúa Hài Đồng vào trú ngụ. Lúc đó tôi cũng phải suy nghĩ nhiều, phải tìm chỗ cho Chúa ở... Khi đang loay hoay như vậy thì một câu hỏi chợt đến với tôi: "Ừ! tại sao Chúa lại đến nhà tôi? Trong nhà này có gì hấp dẫn Chúa đâu!" Đắm chìm trong câu hỏi đó, tôi trở về với chính mình để tìm lại mình; Tôi nhìn lại từ thân xác, đầu tóc, mắt mũi, tay chân; Rồi sau đó đến phần tinh thần, những tư tưởng, những cảm nhận, sự xúc động... Khi nhìn như vậy, tôi tự hỏi mình, **phải chăng mọi sự tôi có hôm nay là do tôi đã tự làm và tạo nên?**

Đã có sẵn câu trả lời cho câu hỏi trên: "Mọi sự tôi có hôm nay đều là **quà tặng**, là hồng ân cộng với sự đồng ý đón nhận của mình. Đúng vậy, tất cả là hồng ân. Thực tôi có là chi, tôi có là gì!? Tôi chẳng có gì cả. Nhờ sự xác định này mà tôi nhận ra được sự mỏng dòn của tôi, **một hữu thể được Chúa yêu thương tạo dựng nên.**"

Vâng,

Tôi đó, một người mù bị đẩy lùi xa khỏi xã hội, đang phải cố gượng dậy lê gót đi kiếm đủ số tiền cho cái dạ dày qua tấm vé số.

Tôi đó, một em bé không cha không mẹ, đang dương mắt tìm bao ny-lông hay những lon bia rỗng để lo cho cái thân ma dại của mình.

Tôi đó, một nạn nhân chiến tranh, đang gào thét trong đau đớn vì vết thương thân xác và vết thương tinh thần đang dày vò tâm hồn mình.

Tôi đó, một tên cướp giết không phải vì thiếu thốn nhưng vì ăn chơi sa đọa.

Tôi đó, một gái điếm bán thân mình để lo tiền thuốc cho cha.

Tôi đó, một tên giám đốc giàu sụ ngồi trên chiếc xe hơi láng bóng, đang bóc lột những công nhân chân chất.

Tôi đó, một cụ già đang lom khom bước đi với đôi quang gánh trên vai, và đang mong khách qua đường mua giùm những trái cam hay trái ổi mềm mại. Chắc chắn còn rất nhiều hình ảnh khác bộc lộ cách thực thà chân tướng của tôi.

Tuy nhiên, những hình ảnh trên chỉ là sự tưởng tượng, hoặc hơn nữa, là những ảo tưởng, vì tôi đây đang bình an ngồi viết những hàng chữ này, lại suy nghĩ mình là người này người nọ. Nhưng những hình ảnh đó không xa xôi, lạ lẫm mà lại rất thực tế đối với tôi. Thực tế ở chỗ, tôi với thân xác mỏng dòn, có thể trở nên như thế, nếu Chúa không ban cho tôi một môi trường sống như hiện nay, nếu Chúa không ban cho tôi một sự giáo dục từ gia đình, từ tôn giáo, nếu Chúa để cho tôi không cha không mẹ...

Vì thế, **những gì tôi có hôm nay đều là ân sủng.**

Ngoài ra, ân sủng của Chúa không được phép lạm dụng, nhưng phải được xử dụng cách đúng đắn, vì vậy tôi không được kiêu ngạo, mà trái lại khiêm nhường trong vui tươi, để cùng Chúa phát triển những ân sủng đó, với mục đích rõ ràng là để phục vụ và vinh danh Chúa hơn. **Cụ thể như là không được phép khinh thường những anh em bất hạnh hay những người lầm lỡ, mà là chân thành đón nhận và đứng về phía họ, để cảm thông, chia sẻ những điều đau đớn, cũng như đồng hành với họ trên đường, như Chúa Giêsu đã làm.**

Đến đây tôi hiểu rằng, tại sao Chúa lại thương đến gõ cửa nhà tôi, vì Chúa muốn bộc lộ tình yêu bao la của mình đó bạn. Chúa rất rộng lượng luôn sẵn sàng trao ban rừng hoa ân sủng. Thực vậy, với tình yêu, Ngài luôn muốn mỗi người trong chúng ta được sống và sống dồi dào hơn./.

Tâm sự một viên đá

NP

Khi tôi mới sinh ra có lẽ tôi đẹp lắm. Cứ nhìn màu da vàng với những vân nâu lóng lánh trên những mặt chưa bị bể, ai chẳng tấm tắc khen tôi đẹp và quý giá là chừng nào. Nhưng khi chơi với tôi lâu ngày và ngắm kỹ toàn thân tôi, họ nhìn thấy những góc cạnh thật sắc bén được tôi giấu kín, chỉ chờ có cơ hội là phóng ra đâm vào địch thủ. Họ sợ hãi và lánh xa tôi.

Lúc đầu tôi cảm thấy thích thú khi mọi người ngắm mình, không dám đụng độ với mình. Điều đó có nghĩa là tôi tài giỏi hơn người. Thế là thừa thắng xông lên, tôi nghiên cứu tìm tòi những yếu điểm của đối phương và tìm mọi mảnh khoe thâm hiểm nhất để hạ địch thủ. Nhưng... trong mỗi cuộc chiến, dù thắng hay bại, hai bên đều thiệt hại và mang thương tích. Bởi họ cũng chống trả kịch liệt để dành phần thắng nên tôi cũng mệt mỏi và bị nhiều vết thương.

Mặc dù thế tôi vẫn không lùi bước... Trong hăng, tôi tìm cách gần gũi và lấy lòng xếp hay rình mò những sáng kiến dù là của chung để dâng lên xếp hầu được tăng lương và lên chức. Trong cộng đoàn, tôi cũng chẳng khác gì hơn, tôi luôn luôn lảng xảng trong các buổi lễ lớn để cha xứ và mọi người khen tôi là một vị tông đồ nhiệt thành. Nhưng... sau lưng tôi đâm thọc, chỉ trích, nói xấu người khác và tìm mọi cơ hội để nâng mình lên. Trong gia đình, tôi xem xét, tìm lỗi từng người và bắt mọi người phải theo đúng những luân lý cứng nhắc và cay nghiệt hầu người ngoài nhìn vào và khen rằng: đây là một gia đình đạo đức thánh thiện hầu danh tôi được cả sáng. Hỡi ơi! Họ có biết đâu, do sự khắc nghiệt này mà gia đình tôi như một nhà mồ, mỗi người rút vào phòng mình như một ốc đảo. Chúng tôi là những kẻ cô đơn nhất dù sống chung dưới một mái nhà.

Tôi đã sống như thế trong nhiều năm với

những cuộc chiến đấu không ngừng, kết quả là đồng nghiệp chán ghét tôi, trả thù tôi tởm. Cộng đoàn khinh chê và kiếm cách cô lập tôi. Gia đình coi thường và bỏ ngoài tai những luân lý cứng nhắc mà tôi thường đề cao.

Tôi bị mọi người bỏ rơi, ghét bỏ... tôi cảm thấy cô đơn lạnh lẽo và thêm hơi ấm của tình người nhưng tất cả đều xa lánh tôi. Tôi buồn bực than thân trách phận và trách tình người bội bạc. Đôi lúc tôi trách cả Chúa lẫn Mẹ đã không công bằng và không yêu tôi. Tôi hờn dỗi đi hoang, đi tìm niềm vui bên những cuộc chơi vô bổ. Tàn cuộc chơi, tôi vẫn thấy cô đơn tuyệt vọng và có ý muốn hủy hoại đời mình.

Một hôm có người rủ tôi vào sa mạc sống vài ngày. Lần đầu tôi đắn đo suy nghĩ và từ chối. Lần thứ hai, do hờn dỗi gia đình và muốn nghỉ ngơi vài ngày nên tôi đã xếp hành trang lên đường. Với một thân hình tiêu tụy và mang đầy thương tích do những cuộc chiến đấu không ngừng, tôi lê những bước chân mỏi mệt chần chừ bước vào sa mạc.

Ngay ngày đầu tiên, cha linh hướng đã hướng dẫn tôi nhìn lại con người thật của mình... Trước thiên nhiên hùng vĩ, mặt đất dưới ánh sáng của Chúa Thánh Thần, cuốn phim đời tôi đã được quay lại một cách xác thực, không dấu diếm, lột trần tất cả mọi góc cạnh. Tôi rùng mình ghê tởm khi nhìn lại chính con người xấu xa của mình. Tôi đã kiêu ngạo, luôn tìm những lý lẽ có vẻ đạo đức để hạ người khác xuống với mục đích nâng mình lên... Hối hận đau khổ dày xéo tâm can... Tôi mắc cỡ lấy khăn che mặt... Tôi muốn trở thành người câm để không còn châm trích anh em. Tôi muốn trở thành kẻ điếc để khỏi nghe những lời khen tặng khiến tôi kiêu ngạo và tôi muốn là kẻ mù để không nhìn thấy vinh hoa giả dối của

đời này để rồi khao khát và làm đầy tớ cho nó... Trong đau khổ tuyệt vọng, tôi vùi sâu thân mình dưới cát để trốn chạy mọi người.

Nhưng tôi không thể trốn được Ngài, đôi mắt nhân từ của Ngài nhìn tôi, vòng tay Ngài dang rộng ôm lấy tôi tha thứ, vỗ về và an ủi. Tôi cuộn tròn trong lòng Ngài, một hơi ấm bao phủ toàn thân tôi. Với niềm sung sướng tràn ngập tâm hồn, tôi rón rén hạ khăn xuống và ngược mắt nhìn Ngài. Ngài chum chím cười và nhìn tôi khuyến khích. Thẹn thùng tôi cúi mặt và thỏ thẻ tâm sự nỗi lòng. Ngài chăm chú lắng nghe, trán Ngài hơi nhăn lại trước tội lỗi của tôi, nhưng sau đó Ngài mỉm cười rạng rỡ khi tôi ăn năn hối lỗi và Ngài lại nhún mày trước ao ước muốn trở thành kẻ mù lòa cảm điếc của tôi.

Cuối cùng Ngài ngửa mặt lên trời cùng tôi ca tụng Thiên Chúa Cha và cầu xin ơn tha thứ. Tôi thốt thức nép mình trong lòng Ngài, bàn tay Ngài đặt lên những vết thương rướm máu và chữa lành bệnh tật, bàn tay Ngài xoa nhẹ và vuốt ve toàn thân tôi khiến những góc cạnh sắc bén trở thành phẳng lì. Trái tim tôi êm ái dịu dàng và mềm mại. Ngài để tay lên tai tôi để tôi luôn ước ao lắng nghe Lời Ngài và để Lời Ngài thống trị linh hồn tôi.. Ngài lấy nước miếng xúc trên miệng tôi để lưỡi tôi chỉ biết dâng lời tán tụng, tạ ơn và vinh danh Ngài. Với ngón tay yêu thương, Ngài xoa lên mắt tôi để tôi nhìn thấy hình ảnh những người anh em chung quanh tôi đang đau khổ do bệnh tật, thiên tai, chiến tranh, bất công, tội lỗi...

Giờ đây tôi không còn là viên đá cứng nhắc và lạnh lùng với những góc cạnh sắc như dao. Tôi tròn trịa lòng mến và tràn đầy lòng nhân ái muốn giúp đỡ mọi người. Tôi đã trở thành viên đá mới với trái tim mới trong tình yêu của Ngài. Toàn thân tôi run lên trong niềm hoan lạc chứa chan trước ơn cứu độ. Trái tim tôi thốt thức trước đau khổ của

tha nhân và sôi sục ước muốn đi theo tiếng kêu mời để đem yêu thương, chân lý và bình an đến cho mọi người./.

Lời tâm sự dâng lên Cha

Phó Thác

Đêm đã khuya, ngoài đường lâu lâu chỉ nghe tiếng một vài chiếc xe qua lại. Mọi người ai cũng chìm sâu trong giấc ngủ. Riêng con còn ngồi đây, trên tay cầm quyển sách "Đường Nhỏ Mến Yêu" mà lòng lắng xuống, khi ngồi chiêm niệm về Tình Yêu Thiên Chúa bao la.

Lạy Chúa, con không xứng đáng được Chúa yêu thương vì con tội lỗi, thấp hèn. Thế mà Ngài vẫn lo lắng cho con từng phút từng giờ. Vì vậy, để tỏ lòng mến yêu ấy, con xin dùng những lời tâm tình qua trang giấy nhỏ này để viết về người Cha mà con hằng kính yêu, tôn thờ.

Con còn nhớ rất rõ... Kể từ mùa hè năm ấy, con xa gia đình, quê hương đến nay đã hơn mười năm rồi. Thời gian thấm thoắt trôi qua mau quá! Sống trên đất khách quê người thiếu hẳn tình thương đầm ấm nơi cha mẹ, anh em, bạn hữu... con rất cô đơn, lạc loài, tưởng như không còn sự sống ở đời

này nữa. Lúc ấy, con chỉ còn có Cha là niềm tin, là sự sống, là ánh sáng và là chân lý dẫn dắt con qua mọi con đường chông gai thú thách. Để rồi sau mười năm nhìn lại những dấu chân âm thầm mà con đã bước qua, con cảm thấy mình hạnh phúc dâng tràn.

Chúa ơi, nếu không có đức tin nơi Ngài, con chỉ nhìn thấy mình thật bất hạnh trên đời, nhưng khi niềm tin vững mạnh thì con thấy được chân lý: *đau khổ là những ơn lành*.

Nhu Thánh Nữ Têrêsa Hải Đồng có viết: "Ôi! Giêsu... nếu tìm một linh hồn nào yếu đuối hơn linh hồn con, hẳn Chúa sẽ hoan hỉ chôn cất trên linh hồn ấy những ơn lành còn lớn lao hơn nữa, nếu linh hồn đó hoàn toàn tin cậy phó thác cho tình thương vô cùng của Chúa!".

Có thể nói linh hồn mà Thánh Nữ giả sử trên đây là chị nữ tu Consolata Betrone. Chị Consolata (1903 - 1946) nữ tu Dòng Capuxina, là một ngành của Dòng Thánh Phanxicô nghèo khó, tại Ý. Chị là một linh hồn bé nhỏ nhưng lửa yêu mến rất nồng cháy. Chị luôn tha thiết cầu nguyện với Chúa qua lời than thở: "Giêsu Maria Giuse, con mến yêu, xin cứu rỗi các linh hồn". Lời nói này bao gồm tất cả các linh hồn trong luyện ngục cũng như các linh hồn trong Giáo Hội, linh hồn vô tội cũng như linh hồn có tội, những người hấp hối, những người vô thần..., nghĩa là tất cả mọi linh hồn.

Ôi! Lạy Chúa... con tha thiết muốn nói với Người rằng: "Chúa yêu mến chúng ta vô bờ bến và Ngài cũng mong muốn loài người hãy đáp lại tình yêu đó một cách mãnh liệt". Thật vậy, chính vì yêu nhân loại mà Cha đã ban con một là Chúa Giêsu xuống thế để cứu chuộc tội lỗi muôn dân. Cái chết trên thập tự và sự sống lại huy hoàng làm vinh hiển Thánh Ý Cha Trên Trời, cũng là con đường hòa giải giữa Thiên Chúa và con người.

Ôi! Chúa Giêsu, vì yêu thương chúng con đến nỗi phải hy sinh cả mạng sống mình để làm của lễ toàn thiêu. Chúa mong muốn chúng con đáp lại tình yêu đó là **"hãy yêu mến Chúa như Chúa đã yêu thương chúng con và hãy cầu nguyện cho tất cả các linh hồn"**. Để cái chết Chúa trao ban có giá trị vì Ôn Cứu Độ.

Lạy Chúa, bây giờ là mùa chay, mùa ăn năn sám hối, mùa thể hiện lòng bác ái. Con xin Cha soi lòng mở trí cho tâm hồn chúng con luôn tỉnh thức và cầu nguyện, để ngày chúng con mừng Chúa Phục Sinh sẽ có giá trị hơn trong lòng mỗi người chúng con.

Sau hết, con xin nói lên lời chân thành cảm tạ Ngài vì đã dựng nên con và cho con được làm con Chúa. Một Kitô hữu được sống trong cộng đồng công giáo. Vì yêu mến Chúa và các linh hồn, con nguyện xin cố gắng hết lòng vượt mọi khó nguy, không sờn lòng, để phụng sự Chúa. Xin Cha ban cho con thêm sức mạnh vì con đầy yếu đuối, thấp hèn và tội lỗi. *Điều con luôn ao ước xin nơi Cha là đức tin và lòng kính yêu Cha trên hết mọi sự, cũng như kính mến Mẹ Maria và Thánh Cả Giuse. Ôi! Giêsu Maria Giuse, xin cho con biết luôn luôn cố gắng vững tâm và quảng đại hơn lên mãi./*

Bé Dương rước lễ lần đầu

Trong niềm vui vô biên
Bao nhiêu ngày chuẩn bị
Mặc áo đẹp trắng tinh
Trên đầu kết vòng hoa
(cứ như là cô dâu)

Dương rước lễ lần đầu
Đón Chúa vào nhà Dương
Với tâm hồn trong trắng
Với trái tim nồng cháy
Đuộm tình yêu bao la

Dương thì thầm với Chúa
Xin cho hết mọi người
Ông bà và cha mẹ
Các bác chú cô dì
Anh chị và Việt Tú
Trọn tình yêu Chúa luôn.

Hố. Chúc mừng Bé Thùy Dương
rước lễ lần đầu. Phục Sinh 1998.

Phút hồi tâm

Phút hồi tâm gồm những bước sau:

1/ Lắng đọng tâm hồn và xin ánh sáng

Chúa Thánh Thần: Hồi tâm là một lối cầu nguyện cần được làm dưới ánh sáng Chúa Thánh Thần để được kết quả. Tôi xin Chúa soi sáng để tôi có thể nhận ra Chúa hiện diện hay vắng mặt trong ngày hôm đó của tôi.

2/ Tạ ơn: Tôi ý thức mình là một người nghèo nàn, không xứng đáng nhưng được Chúa ban tặng cho mọi quà tặng mọi nơi, mọi phút, trong và qua tất cả mọi sự. *Chỉ những người khiêm nhường, người nghèo mới biết quý và biết ơn*

LTS. Xin giới thiệu đến quý vị và các bạn tài liệu giúp mình làm phút hồi tâm vào cuối ngày. Mời các bạn sử dụng cho cá nhân hoặc cho nhóm trong những dịp sinh hoạt, tĩnh tâm hay họp nhóm.

những món quà nhỏ nhất nhất. Thường tôi không nhận thấy sự hiện diện của Chúa cho đến khi tôi nhớ đến những gì tốt lành trong ngày. Nếu tôi bước theo Chúa Thánh Thần, tôi sẽ nhận ra cách Chúa hiện diện và hoạt động chung quanh tôi và trong tôi một cách rõ ràng.

3/ Xem lại các hoạt động trong ngày: Tôi xem lại bản chất của trái tim tiềm ẩn trong các sinh hoạt chính trong ngày để xem có sự hiện diện của Chúa Thánh Thần.

Phần này có hai bước: a/ Trước hết tôi xem theo thứ tự thời gian tất cả mọi hành động trong ngày để xem tôi có làm với lòng ao ước, muốn yêu thương và phục vụ Chúa hay tôi đã làm với một lòng, một mục đích nào khác kém hơn.

Thường tôi sẽ thấy niềm ao ước đó

bị ngăn trở hay bị che lấp bởi một vài vấn đề đặc biệt nào đó đã xảy ra trong ngày và tôi đã có một ngày với chút xiu hay chẳng có ao ước nào thương yêu và phục vụ Chúa qua các hành động của tôi.

Tôi cảm thấy gì? Chúa đã làm việc thế nào trong tôi? Ngài mời tôi làm gì? Tôi có bình an hay bối rối, thất vọng, chán nản, hay vui vẻ, tin tưởng? *Và những quyết định của tôi có nghiêng về phía ánh sáng của Chúa?* Những nơi, lúc mà sự hiện diện của Chúa rõ rệt đối với tôi hay không có sự hiện diện của Ngài. Những lúc tôi đi ngược lại với tinh thần, tiếng gọi của Chúa hay lúc tôi can đảm bước theo Ngài.

b/ Xét mình đặc biệt: Phần này tôi xét lại một lãnh vực trong tôi, một lối sống, một yếu đuối nào đó tôi thường hay vấp phạm (hay gặp cái "ổ gà") và đã là ngăn trở chính cho Chúa Thánh Thần và xem ra hôm đó vấn đề này có là trở ngại cho tôi? Thí dụ, vấn đề giữa tôi và một người nào đó, cách tôi phục vụ, cách tôi yêu thương, tính kiêu ngạo và lòng trong sạch...

Tôi giữ phần xét mình này bao lâu vấn đề còn là ngăn trở cho tác động Chúa Thánh Thần. Khi vấn đề bắt đầu được giải quyết, tôi sẽ chọn một lãnh vực khác mà tôi cảm thấy Chúa kêu mời tôi sửa đổi. Trong phần này tôi có thể xem, trong trái tim tôi lãnh vực nào Ngài đã mời tôi tha thiết sửa đổi, và bắt tay vào hành động nếu tôi thực sự quan tâm đến Ngài. **Để có thể hữu hiệu giúp chính tôi khỏi rơi vào những thói quen xấu cũ, tôi có thể hình dung ra trường hợp đó sẽ xảy ra và cầu nguyện với Chúa xin Ngài giúp tôi biết thái độ Ngài sẽ xử sự trong trường hợp đó.**

4/ Xin lỗi và xin ơn tha thứ: Lòng hối hận khi nhận biết các sai lầm của tôi sẽ phát sinh một cách đặc biệt khi tôi nhận ra tôi

thiếu can đảm, không chân thật trong khi đáp trả tiếng gọi của Chúa. Không đến từ mặc cảm hay chán nản vì những yếu đuối của tôi, nhưng là kinh nghiệm hay đức tin để tôi nhận biết càng ngày càng thêm lòng ao ước tuyệt vời của Chúa. Là tôi biết Ngài hết lòng và Ngài muốn kết thân với tôi trong mọi nơi, mọi lúc, trong mỗi hành động của tôi. *Tôi cần biết hối hận vì bao lâu tôi không nhận biết nó, tôi không biết tôi cần Chúa bao nhiêu để biến đổi tâm hồn tôi.*

Lúc này tôi có thể nghỉ ngơi trong Chúa như những kẻ tội lỗi, nhưng thương Chúa nhiều hơn trước vì Ngài cho tôi có cơ hội được giải thoát khỏi những tội lỗi của tôi bởi ân sủng của Ngài.

5/ Hoạch định cho ngày mai: Ở giai đoạn này tôi có mất can đảm, mất hy vọng, sợ hãi ngày mai. Nếu có, tôi cần tìm xem tại sao và nhận biết lý do hơn là che đậy và mong vấn đề sẽ qua đi. *Tôi cần cầu nguyện để nhận biết ngay cả trong những đường mờ hồ nhất, Chúa đang chờ đón tôi, để nghe tiếng gọi của Ngài với một đức tin vững hơn, can đảm hơn, khiêm nhường hơn.* Trong trái tim tôi phải có một hy vọng lớn lao để Ngài điều dắt tôi trong đời. Tôi có thể xin ơn Chúa để tôi không rơi vào những cám dỗ tội lỗi và mất liên lạc với Thánh Thần Ngài.

Phút hồi tâm mỗi ngày là một kinh nghiệm khác nhau. *Mục đích của hồi tâm là mở cửa trái tim tôi cho Chúa và để Thánh Thần Chúa chiếm ngự trái tim này mỗi ngày một sâu hơn.* Nếu trái tim tôi tiếp tục mở cửa cho Chúa, tôi sẽ nhận thấy ít chi tiết khi hồi tâm, và nếu trái tim tôi vắng mặt Chúa, tôi cần nhận biết ngay để giúp chính mình không chịu nghe theo những khuynh hướng thấp hèn của con người mình. Hiện diện với Chúa luôn trong ngày, trong những lúc bận rộn sẽ giúp tôi tìm thấy một sức lực

mới để phục vụ Ngài với một niềm vui và bình an mỗi ngày một lớn hơn. Đây là cơ hội tìm Chúa trong mọi sự.

Tôi giống như chàng thủy thủ đang lái con thuyền nội tâm của tôi. Tôi cần biết hướng gió, cần nhìn sao, định hướng, xem lại tình trạng buồm, bánh lái, *để xem tôi có lái thuyền đi đúng hướng không hay tôi đang xây đê, đắp đê ngăn thuyền tôi tiến tới!.*

Cô có phải là Chúa Trời không?

Vào một buổi chiều giá lạnh trong dịp Lễ Giáng Sinh, một cậu bé khoảng 7, 8 tuổi ăn mặc rách rưới đứng run rẩy trước cửa hàng thời trang, mắt dán vào những mẫu hàng quần áo trẻ em.

Một phụ nữ trẻ đẹp đi qua thấy cậu bé tội tội nên dừng lại, nhìn vào đôi mắt xanh nhạt ngầy thơ của cậu, chị thấy nỗi khao khát niềm hy vọng được mặc quần áo ấm và đi giày mới, những thứ đang được bày bán trong cửa hàng. Chị cầm tay cậu bé dẫn vào cửa hàng mua tặng cậu ta một đôi giày mới và một bộ quần áo mới.

Khi hai người ra khỏi cửa hàng, phụ nữ nói: "Bây giờ cháu có thể về nhà được rồi. Chúc cháu một Giáng Sinh vui vẻ, tràn đầy tình yêu và hạnh phúc".

Cậu bé ngược đôi mắt ngầy thơ nhìn người phụ nữ hỏi: "Cô có phải là Đức Chúa Trời không?".

Phụ nữ mỉm cười trả lời: "Không, cậu bé ạ, cô chỉ là một trong những đứa con của Ngài".

Cậu bé reo lên: "Cháu biết mà, Người và cô chắc chắn là có họ hàng mà!".

Bạn nghĩ sao? Bạn và tôi có khi nào thể hiện được mình là "người có họ hàng" với Đức Chúa Trời chăng?

Lts. Chắc chắn quý vị sẽ ngạc nhiên, tháng ba, tháng tư rồi còn "dâng số" nữa sao!.. Nhân ngày 17, 18/1/98 nhóm linh thao họp mặt mừng Xuân Mậu Dần tại Niederolm. Một nhóm viên đã có "lá số" này dâng lên Ngọc Hoàng Thượng Đế. TS chọn đăng "lá số" này thay cho nhật ký của nhóm trong năm qua.

Số Táo Quân

Muôn tâu Thượng Đế
(đang uống cà phê
gác chân lên ghế)
Thần Là Táo Quân
của nhóm linh thao
ở nơi Đức Cố
(xin đừng nói ngược
mà nghe không được....)
ý, xin lỗi....
dạ quên,... Đức Quốc.

Nay là tháng giêng
của năm Mậu Dần
Thần xin báo cáo
những chuyện loanh
quanh
của năm Đinh Sửu.

ùm!!! À !!! ồm !!! Ơ
Hôm nay mười bảy
tháng giêng, Mậu Dần
Hai nhóm gặp nhau
Mừng Xuân đón Tết
Dzui thật là dzui!
Tất cả hai mươi
người con của Chúa
dắt diu về đây
dưới mái nhà thờ
Nieder ... olm đó!
(chú không "ôm" ở..
....ober ... đâu nhé)
nhé!.. nhé...!!! nhớ nhé...!!!

Giờ Thần xin kể
những chuyện năm qua
số là tháng ba

sau khoá linh thao
ở Ahrweiler
nhóm nhỏ thành hình
toàn thanh niên trẻ
họp mặt đầu tiên
thành phố Mannheim
Nhà chị Kim Dung
(người đẹp Kim Dung
hôm nay vắng mặt
vì nàng bị ... cảm
thương thương.....
chàng nào???)

Cha Hoan hiện diện
thảo luận đề tài
"Hành trang vào đời"
rất là sốt sắng
rất là vui tươi
vì có trò chơi
"tôi đi du lịch"
lịch kịch đủ điều

Nghe nói dịp này
cha và phái đoàn
mấy chàng đực rựa
lấy đường xe lửa
mua vé băm lăm
hin und zuruck
nên bác chủ nhà
thương tình tất cả
đãi đằng hậu hỷ
bún riêu, hủ tầu
xá xiu, bánh mì
xôi chè đủ cả
vội lại vân vân...
và ... vân vân....nữa)

Nhóm lớn nhà ta
có hai buổi họp
một "cú" ở Ulm
thì rất là sum
cãi nhau chí chèo
tưởng đâu nhóm té
ai dè là không
vì Chúa Thánh Thần
ủi an dữ quá...

"Cú" họp ở Mainz
thì thật lai rai
họp ngày thứ sáu
lai rai năm mạng
qua ngày thứ bảy
vì bận ăn mừng
nhà mới ông phó
là Nguyễn Quý Sơn
cho nên hoãn lại
sáng ngày chúa nhật
cũng lại lai rai
nhưng năm mạng khác
Chưa có buổi nào
mà họp với hành
ý như buổi đó
nhưng tình gần bó
vẫn có với nhau.

Trong nhịp canh tân
hàng tuần, hằng tháng
hai nhóm nhà ta
đề nghị cha nhà
tĩnh tâm cả nhóm
nên tháng mười một
mọi người "lên núi"
Niederviehbach

Và chắc như bắp
vì cha linh hướng
Giô-dép Công Hoan
có "thầy phó Thế"
làm nháp, học nghề
thực tập thả lưới
nên ngài bắt gọn
trọn ổ ngon ơ.
mấy "chàng" không đi
tiếc... thì hùi hụi !!!

Muôn tâu Thượng Đế
Thần vì phận sự
trình bày cho đủ
cúi xin Thượng Đế
ban thưởng cho Thần
(Cha chả !!!
thần làm phận sự
ban thưởng cái gì?
đây lý cà phê,
ta đang uống dở
cầm dở đi thần)

"Em chả, em chả"!!!
Thần xin ban thưởng
hồn an xác mạnh
để đến năm sau
Thần còn trở lại.

Tới đây là hết
tổng kết cuối năm
còn nhiều chuyện lắm
những chuyện râu ria
nên không đáng kể
vì sợ làm phiền
lỗ tai Thượng Đế
cái lỗ tai "già"
giờ đã nghênh ngang...

Giờ Thần xin kiếu
Hẹn gặp năm sau
Thần Chúc Thượng Đế
"Ngồi ghế muôn năm"

Thần kiếu.....!!!!

Thông báo

Một khóa cấm phòng **linh thao 5 ngày trọn**, do LM. Elizalde Julian Thành, SJ, từ Roma đến hướng dẫn, sẽ được tổ chức, dành cho những anh chị em muốn tiến xa hơn trên đường kết thân với Thiên Chúa, muốn có lòng "bình tâm" để hiểu rõ đường lối Chúa khác với đường lối ích kỷ của mình ở chỗ nào v.v...

Thời gian: từ 15 giờ 12.6.98 đến 15 giờ 17.6.98.

Địa điểm: Bischofliches Priesterseminar
St. German,
Kardinal-Wendel-Strasse 1
67346 Speyer

Ghi danh: Trễ nhất là ngày 8.6.98

ÔB. Trương Xuân Sao
Gustavsburger Str. 23
65462 Ginsheim
Tel. 06144/39 50

Điều kiện:

- Đã tham dự ít nhất một khóa linh thao 3 ngày
- Biết cầu nguyện, suy niệm Thánh Kinh một mình.
- Muốn tập "phân biệt thần loại" tinh vi hơn, giữa tốt thiệt và tốt giả.
- Không mơ ước có những kinh nghiệm cao siêu theo ý muốn riêng.
- Những ai chỉ muốn "tránh tội trọng" và "cứu linh hồn mình" thôi, tức là chỉ muốn tuân theo các điều răn tối thiểu, chưa sẵn sàng cấm phòng 5 ngày.

Lệ phí ăn ở: 55DM cho mỗi ngày.

Trân trọng,
Nhóm Ynhã.

Thư Tín

Soeur Térèse Quy, Nazareth: Cảm ơn chị thật nhiều về Phép Lành Tòa Thánh chị đã tặng cho hai cháu Xuân-Vũ + Đoan-Trang nhân dịp Lễ Thành Hôn của hai cháu. Chúng em đã gửi lại chị "dự án của cha Quang" để chị chuyển đến Đức Ông Nguyễn Văn Phương, Roma. Như vậy mới gõ đúng cửa đây chị ạ. Hy vọng chị đã nhận được. Có dịp sang Âu Châu nhớ ghé tụi em nghe, chị em mình lại có dịp hàn huyên với nhau chứ!. Những người quen biết vẫn nhắc đến chị luôn. Cầu cho nhau nhé.! Mến nhiều.

LM. Nguyễn Hùng, linh hướng báo Đồng Hành, USA: Thưa cha, năm ngoái cũng vào tháng này, chúng con có gửi đến tòa soạn báo Đồng Hành số tiền là 100DM để gia hạn báo cho Trương Xuân Sao, và yêu cầu tòa soạn gửi "Đồng Hành" đến các chị Trương Ngọc Hòa, Trần Thị Hoà và Nguyễn Thiện Kim. Đến nay các chị ấy vẫn chưa nhận được báo. Xin cha coi lại dùm chúng con, hay thư và tiền đã thất lạc. Tiện đây, chúng con cũng xin cha, theo thông lệ của Đồng Hành, gửi vài số "Đồng Hành" làm quen cho tham dự viên các khóa linh thao. Danh sách đính kèm trong số báo này. Kính.

"Ông Thánh" Giakim: Cảm ơn "ông thánh" rất nhiều về những bản dịch tuyệt vời. Sr. Quy gửi lời khen ngợi rất nồng nhiệt tới "ông thánh" đó. Nếu không có "ông thánh" giúp thì chúng tôi thật khó khăn. Đa tạ.

LM. Dominici Đỗ Minh Trí, Roma: Thư chúc tết cha và xin bài, chúng con gửi về Roma. Nghĩ là mình đã gửi nhầm vì hiện cha đang ở USA. Trong bụng cứ thầm mong phép lạ Chúa Thánh Thần đưa cha về Roma ăn Tết thì mình mới có bài của cha. Thế mà Chúa Thánh Thần thiêng thật và chắc là thương cha con mình cách đặc biệt, nên bây giờ cha lại trở về làm việc ở Roma. Sau 3 tuần về thăm quê hương VN thế nào cha cũng có những chia sẻ để thương cho chúng con. Cảm ơn cha thật nhiều về hai bài cha gửi. Kính.

LM. Nguyễn Trọng Tước, USA: Chúng con cảm ơn cha đã giúp chúng con hai khóa tĩnh tâm trong năm này. Chúng con chờ đợi..... "những giọt nước mắt của cha" dài cả cổ... có lẽ, vì "ông cha khó tính"... nên cũng ... khó mùi lòng để mà khóc, phải không ạ? Thôi thì chúng con, cứ là, cho cha mắc nợ ... "những giọt nước mắt" đó. Chắc một phần, vì cha cũng đang "dễ dãi với người dễ dãi" mà, cha nhỉ? Kính.

Tê Hát: Sr. Cécilia Ngọc-Chính nhờ chị chuyển lời chân thành cảm ơn đến em về tuần cửu nhật mà em đã cầu nguyện và chai nước Thánh LaVang trong thời gian Sr. bị bệnh. Cảm ơn Tê Hát thật nhiều về những cổ động và phổ biến cho linh thao, cũng như những an ủi, và luôn cầu nguyện cho công việc của anh chị. Thánh giá nào cũng đầy rẫy những vòng gai, chỉ xin Chúa giúp chúng ta, biết biến những đau khổ từ vòng gai thành những nụ hồng tươi thắm. Chắc chắn là sẽ phải trải qua thời gian nhiều nhọc nhằn, cay đắng, có thể, những nụ hoa tươi mới có giá trị chứ hả. Mến nhiều.

Thầy Nguyễn Ngọc Thế, München: Dịp họp mặt mừng Xuân vừa rồi thiếu "thầy phó Thế" nên cũng vắng mất một ít nụ cười dòn dã, thay cho pháo Tết Mậu Dần đó. Thầy "nằm thao thì nằm", họp mặt sang năm là phải có những tràng pháo của "thầy phó Thế" góp vào đấy nhé... Nhóm đang chờ xem khi mô thì thầy trở về St. George, để nhóm, qua tay Chúa Thánh Thần, nhào nặn xem "Thế có phải Thế" không? Đùa thầy một chút thôi, chứ nhóm mong thầy ở gần để thực hiện những khóa "come and see" cho các thanh thiếu niên bằng hai thứ tiếng Đức và Việt. Chúng tôi trông mong ở sự giúp sức của thầy. Ước mong mọi sự sẽ được thực hiện trong ý Thầy. Mến nhiều.

LM. Trần Văn Bằng: Cảm ơn cha rất nhiều về cuốn "Tình Bạn". Ước gì mỗi tín hữu chúng con đều biết gắn bó với "người bạn thân yêu" là Chúa Giêsu, để mỗi ngày nhờ "tình bạn" ấy trở nên giống như Ngài. Chúng con luôn ghi ơn

cha đã luôn cầu nguyện và hỗ trợ, để chúng con bền đỗ trong công việc. Nhóm chúng con vẫn nhớ đến cha và tất cả các vị linh mục trong cầu nguyện. Kính.

Anh chị thi nhạc sĩ Nghiêu Minh, Hiền, USA: Từ dịp Giáng Sinh năm 96 đến nay, sau chuyến về thăm quê hương, trong lòng chúng tôi có nhiều "vết thương", còn đau lắm, nên không liên lạc gì với các bạn, thật là một thiếu sót lớn lao. Xin các anh chị bên nớ bỏ qua cho. Cũng vì thế mà năm nay tập san này thiếu những vần thơ và nhạc ca tụng Thiên Chúa của anh. Năm 2000 đã gần kề, chắc chắn anh có nhiều gởi hứng để sáng tác. Đừng quên cho chúng tôi cùng thưởng lãm nhé!. Hiền ơi, chừng nào Hiền và các bạn lại tổ chức họp mặt BTX để chị em mình và các thầy cô lại được dịp "tha hương ngộ cố tri" đây hả. Có cần nhờ Tiết giúp sức thì Hiền cứ ới một tiếng là Tiết sẽ đứng nghiêm hô "sẵn sàng", đằng sau lưng chị "trưởng lớp" để cho chị ấy "đi", vì tội nghiệp chị ta bao nhiêu năm kiếm tìm mà không gặp được "chiếc ghế nào vững và đẹp" để mà gởi gắm "hai cái bàn tọa", *ngồi* một chút mà không được, nên vẫn còn *đứng* solo hoài. Tiết kính lời thăm và chúc sức khỏe Hai Cụ cùng toàn gia đình. Mến nhiều.

LM. Nguyễn Thế Minh, Paris: Nhóm chúng con xin hợp ý cầu nguyện cùng cha trong lễ mừng thọ lục tuần vào tháng ba này. xin Chúa đổ muôn vàn ơn của Ngài trên cha. Chúng con cảm ơn cha sẽ "*sẵn sàng*" giúp chúng con các *khóa linh thao năm ngày trọn*, khi không có linh mục nào giúp, mặc dù cha rất bận bịu vì "*Hợp Tuyển Thần Học*", và chỉ giúp linh thao trong thời gian "vacation" mà thôi. Nhìn lịch trình linh thao của cha trong những ngày nghỉ của năm 98 và 99, chúng con thật cảm phục. Và chúng con sẽ thực hiện tất cả những *điều kiện cần và đủ* như ý cha, để được *ích lợi* cho các linh hồn. Kính.

Phan Thị Yến, USA: Lâu lắm rồi không được tin em. Việc học và những sinh hoạt với nhóm bên đó vẫn tiến triển tốt đẹp chứ? Nhờ em nhắn dùm anh Lê Ngọc Hồ là tập thơ anh ấy gởi tặng

chị hồi năm nào, chắc lạc sang xứ Congo rồi. Tối nay chị cũng chưa được thưởng thức những vần thơ của thi sĩ. Thương em nhiều.

LM. Bùi Thượng Lưu: Chúng con cảm ơn cha đã cho nhóm chúng con mượn trung tâm vào cuối tuần để họp nhóm, cũng như giúp chúng con đăng thư mời tham dự các khóa cấm phòng. Xin Chúa Thánh Thần đổ tràn Ôn Thánh trên cha để "*cơ quan truyền thông*" của "*Dân Chúa*" luôn luôn là *đuốc sáng* cho tín hữu giáo dân Âu Châu. Kính.

Diễm Trang, Việt Nam: Cảm ơn DT về những cuốn sách Trang gởi tặng Hai Bác. Thật là món quà quý giá, vì ở đây tìm sao ra! Được biết sức khỏe Trang có phần tiến triển hơn ở Tây Đức và đã đi dạy học trở lại, hai bác và các anh chị em trong nhóm rất mừng. Sao lại không gởi những chia sẻ cho nhóm sau khi dự linh thao 5 ngày, ngại ngại gì? Nhờ có những tấm lòng đẹp như gia đình TH mà TSLT có mặt ở VN đó. Anh chị em trong nhóm bên ni luôn nhớ đến Trang trong cầu nguyện. Thương nhiều.

Anh Nguyễn Văn Hóa, trưởng ca đoàn Thánh Gia, München: Thành thật cảm ơn sự sốt sắng của anh khi chúng tôi ngỡ ý "*mượn bàn tay đẹp*" của anh. Nhờ thế mà bản nhạc trang bìa sau của tập san "tuyệt cú mèo". TS nhận được 3 bản anh viết lại theo 3 "tông" của bản nhạc. Thật quý hóa! Ước mong trong tương lai anh cũng sẽ *sẵn sàng* cho nhóm "*nhờ vả*" anh dài dài nhé. Thân.

Họa sĩ Nguyễn Thủy: Cảm ơn anh rất nhiều về những tranh vẽ cho tập san, đặc biệt là tranh bìa. Thật đúng là những bàn tay nghệ thuật tài hoa!. Chỉ cần "Tay tiên một vẩy, có vài bức ngay". Kính.

Mrs. Trương Nguyễn

Địa chỉ liên lạc nhóm linh thao:

**ÔB. Trương Xuân Sao
Gustavsburger Str. 23
65462 Ginsheim. Germany
Tel. (0049) 06144 - 39 50**

Danh sách tham dự viên linh thao tại Calvarienberg từ 3.4 đến 6.4.98

1. Trương Thị Ngọc Hòa	Schlossstr. 52	67434 Neustadt	06321- 3 44 96
2. Trương Ngọc Hiếu	Martinusstr. 24	53474 Ahrweiler	02641- 2 68 83
3. Trương Thị Ngọc Hiền	Am Schwanenteich	Zi.418a 53747 Bad Neuenahr	02641- 8 12 33
4. Sr. Monica Trương Ngọc Chân	Kloster Calvarienberg	53474 Ahrweiler	02641- 38 30
5. Sr. Mai Ursula Hoàng Mai Chi	Kloster Calvarienberg	53474 Ahrweiler	02641- 38 30
6. Nguyễn Đình Vượng	Theoprosel 16	80797 Muenchen	089- 12 15 67 14
7. Phạm Thị Lan	Blumenstr. 114	47198 Krefeld	02151- 78 78 06
8. Phạm Thị Hoa	Blumenstr. 114	47198 Krefeld	02151- 78 78 06
9. Trương Nguyễn Lâm Viên	Gustavsburger Str. 23	65462 Ginsheim	06144- 39 50
10. Trương Nguyễn Xuân Vũ	Elisabethstr. 31	67227 Frankenthal	06233 - 29041
11. Hồ Thy Đoan Trang	Elisabethstr. 31	67227 Frankenthal	06233 - 29041
12. Trần Thị Kim Oanh	Werderstr. 1a	76137 Karlsruhe	0721- 35 99 15
13. Nguyễn Ngọc Huyền	Werderstr. 1a	76137 Karlsruhe	0721- 35 99 15
14. Nguyễn Thị Hương	Werderstr. 1a	76137 Karlsruhe	0721- 35 99 15
15. Nguyễn Thị kim Liên	Werderstr. 1a	76137 Karlsruhe	0721- 35 99 15
16. Trương Thị Bích Vinh	Werderstr. 1a	76137 Karlsruhe	0721- 35 99 15
17. Nguyễn Thị Kim Tuyết	Im Grund 22	89077 Ulm	0731- 48 19 95
18. Phạm Thị Bích Vân	Lansanner Str. 56	28325 Bremen	0421- 4 09 97 68
19. Ngô Thị Thái Thanh	Poppelsdorfer Allee 37-39	Zi. 406/ 53115 Bonn	0228- 5 06 29 41
20. Nguyễn Đức Long	Duisburger Str. 26	70376 Stuttgart	0711- 54 71 50
21. Vũ Dũng Tiến	Duisburgerstr. 26 5	70376 Stuttgart	0711- 54 71 50
22. Sr. Trương Ngọc Chính	Kloster St. Ursula -	Bergdriesch 32-36 52062 Aachen	0241- 4 70 30 40
23. Đinh Winzent	Lattweg 1	49377 Vechta	04441- 40 13
24. Khổng Thanh Nga	Lattweg	49377 Vechta	04441- 40 13

Danh sách tham dự viên linh thao tại Kloster Hoechst từ 26.3.98 đến 29.3.98.

1. Nguyễn Thị Kim Liên	Im Grund 22	89077 Ulm	0731- 48 19 95
2. Maria Terese Phước	Weisenburgerstr. 53	44135 Dortmund	0231- 55 15 35
3. Lm. Josef Nguyễn Thế Hiến	Glockenstr. 10	44623 Herne	02323- 5 43 34
4. Nguyễn Thị Nhân	Glockenstr. 10	44623 Herne	02323- 5 43 34
5. Martha Trần Thị Hòa	Adolf-Rausch-Str.26	69124 Heidelberg	06221- 78 26 70
6. Maria Phạm Bích Liên	Huttenwerkstr. 25	66763 Dillingen/Saar	06831- 22 35 28
7. Agnès Nguyễn Thiện Kim	Jakobstr. 45	68623 Lampertheim	06206- 91 09 55
8. Terese Mai Thị Ngọc Hương	Pommerstr. 93	65205 Wiesbaden	06122- 87 52
9. Phan Thị Hương	Schlueterstr. 5	80805 Muenchen	089- 3 61 23 40
10. Trần Công Linh	Kindercity 101	59192 Bergkamen	02307- 6 69 57
11. Sr. Vũ Thị Phương	Bonnertalwig 4 - 6	53113 Bonn	0229- 22 35 28
12. Paul Trương Xuân Sao	Gustavsburgerstr. 23	65462 Ginsheim	06144- 39 50
13. Elisabeth Nguyễn Thị Tiết	Gustavsburgerstr. 23	65462 Ginsheim	06144- 39 50
14. Gioankim Hồ Văn Thái	Zepperlinstr. 45	68168 Mannheim	0621- 31 58 9 6
15. Giuse Lại Văn Huyền	Humboldtstr. 19/52	72760 Reutlingen	07247- 8 58 47
16. Nguyễn thị Lua	Humboldtstr. 19/52	72760 Reutlingen	07247- 8 58 47
17. Trần Ngọc Châu	Dietzenbacherstr. 1	63150 Heusenstamm	06104- 92 46 70
18. Nguyễn Thị Thìn	Huttenstr. 24	76646 Bruchsal	07251- 8 38 26
19. Hoàng Thị Nhung	Jungbusch Str.11	68159 Mannheim	0621- 1 56 42 85
20. LM. Nguyễn Trọng Tước	Loyola Institute for Spirituality	480 South Batavia St. Orange, CA 92868- 3907 USA.	

MỤC ĐÍCH CÁC KHÓA LINH THAO 3, 5, 8 NGÀY

Cha Julian Thành SJ

I - KHÓA CUỐI TUẦN (ba ngày):

Mục đích:

1) Dẫn anh em trên đường làm quen và kết thân với Thiên Chúa:

- biết nghe, tức cảm nhận các tiếng kêu mời, tác động, soi sáng của Chúa,
- vượt qua những hiểu lầm về Thiên Chúa (quan toà, độc tài, khó tính...),
- biết "thình lạng" và giá trị của thình lạng,,
- biết "mở lòng" tức là để những tâm tình thầm kín nảy nở lên để Thiên Chúa chữa lành vết thương, được Ngài tha thứ tội lỗi, mang lại niềm vui và bình an đích thực đến chúng ta.

2) Hiểu và cảm nhận giá trị cao quý của loài người và mục tiêu cuộc sống theo Thánh Ý Chúa:

- vượt qua mọi mặc cảm tự ti, chán nản, tội lỗi, và các vết thương nội tâm từ quá khứ,
- tha thứ và mở lòng chấp nhận tha nhân,
- yêu mến anh em, tin tưởng họ, yêu đời và hy vọng,
- mong muốn giúp tha nhân.

3) Hiểu và thực sự ăn năn trở lại với Chúa:

- bỏ cuộc sống tội lỗi, ích kỷ, làm lạc,
- bỏ tham vọng, thần tượng trong cuộc sống,,
- dấn thân và phục vụ tha nhân với lòng rộng rãi,
- lắng nghe ơn gọi Chúa dành cho mình..

4) Biết nhận định Thánh Ý Chúa:

- phân biệt thần loại, hiểu những mảnh khoé giả dối của thần dữ (mang đến sự chết) và hương vị hiền lành, ngay thẳng của thần lành (dẫn đến sự sống).

5) Biết đọc và cầu nguyện với Kinh Thánh, trong các thánh lễ, trong Bí Tích Hòa Giải, qua thánh ca, khi cầu nguyện bộc phát, hoặc viết nhật ký, làm phút hồi tâm..

II - KHOÁ NĂM, TÁM NGÀY

Mục đích:

Muốn tiến xa hơn trên đường kết thân và làm đẹp lòng Thiên Chúa:

- quý mến tình bạn với Chúa Kitô,
- muốn hiểu đường lối của Chúa khác đường lối ích kỷ của chính mình ở chỗ nào,
- muốn có lòng "bình tâm" thực sự để quý mến Thiên Chúa trên hết mọi sự,
- sẵn sàng thoát khỏi những ràng buộc nội tâm, các thần tượng và mở lòng cho tình yêu Chúa,
- muốn tìm hiểu ơn kêu gọi Chúa dành cho chính mình và lựa chọn tương lai. Những ai chỉ muốn "tránh tội trọng" và "cứu linh hồn" thôi, tức là chỉ muốn tuân theo các điều răn tối thiểu, sống một cuộc sống "đạo đức" và bảo đảm "bình an" tâm hồn, chưa sẵn sàng cấm phòng 5 hay 8 ngày.

Điều kiện cần thiết để Linh Thao năm hay tám ngày:

Anh chị sẵn sàng cầu nguyện một cách đơn giản:

- biết cầu nguyện, xét mình, suy niệm Kinh Thánh một mình,
- biết làm thời khóa biểu thích hợp cho mình: giờ suy niệm, xét gẫm, thông dong...
- muốn tập cảm nhận các tác động của Thiên Chúa không có "nguyên do", tức không dùng những hình thức có thể gây cảm xúc thiêng liêng.
- muốn tập phân biệt thần loại tinh vi hơn, giữa "tốt thiệt" (từ lúc bắt đầu và kết thúc trong thánh ý Chúa) và "tốt giả" (tức là "tốt" lúc ban đầu mà kết thúc ngoài thánh ý Chúa).

Đối với các anh chị này, thình lạng không còn là vấn đề. Ngược lại, họ đi tìm thình lạng hoàn toàn và lâu dài như điều kiện cần thiết để đạt tới các kết quả trên.

Các anh chị cảm thấy Chúa Kitô thu hút ngày càng nhiều,

- muốn nghe và đáp lại tiếng kêu mời của Ngài một cách khiêm nhường,,
- không mơ ước có những kinh nghiệm cao siêu theo ý muốn riêng,,
- biết rõ rằng lòng yếu đuối với tham vọng và tự ái của mình,
- đáng được Chúa cứu thoát để sống ngày càng tự do và bình tâm..

Quảng đại hiển dâng

khoan thai (♩=78)

Thánh ca Xitô
(Kinh của Thánh Y-nhã)

Lạy Chúa Giê-su xin Chúa dạy con biết sống quảng đại.

Biết phụng sự Chúa như Chúa đáng được phụng sự. Biết cho đi mà không tính toán. Biết chiến đấu không ngại thương tích. Biết làm việc không tìm nghỉ ngơi. Biết hiến thân mà không mong chờ. Phần thưởng nào hơn là được biết con đang thi hành ý Chúa. Con xin dâng Chúa con người của con, những gì con có xin dâng lại cho Chúa. Đây là tự do ý chí của con. Đây là trí nhớ trí hiểu của con, mọi sự đều là của Chúa. Xin dùng con theo thánh ý Ngài, xin ban tình yêu và ơn sống Chúa. A - - - - men. A - - - - men.